

ПРОПОВЕДИ

от д-р Кирк Ниили

пастор в Баптистка църква в САЩ

Том 2

превод от английски: Димитър Працинков

2011

Информация за Кирк Ниили

Роден през 1944 в Спартанбург, Южна Каролина, САЩ. Магистър по биология и химия 1966 и магистър по богословие 1970. През същата година бил ръкоположен като пастор в баптистка църква. През 1973 станал д-р по богословие. Служил като пастор до 2014. Активен автор и гостуващ проповедник, професор в Университета на Южна Каролина.

Съдържание

1. Да живеем изобилен живот и страданието	3
2. Да живеем изобилен живот по време на несигурност	6
3. Да живеем изобилен живот по време на тъга	9
4. Да живеем изобилен живот през работния период от живота си	12
5. Да не съм аз?	15
6. Да пеем нова песен	17
7. Да се молим за враговете си	21
8. Да се противопоставяме на силите на злото	24
9. Да се учим да пеем	27
10. Да сеем със сълзи	31
11. Да служим на Бога и на хората	34
12. Да чакаме Бога	37
13. Даровете на Рождество Христово: подаръците	40
14. Денят на бащата	43
15. Децата	47
16. Дядовци и баби	49
17. Животът, който е благословен	53
18. Жътвата	56
19. Заровеното съкровище	59
20. Защо знамето на САЩ е червено, бяло и синьо?	63
21. Защо имаме нужда от Денят на Благодарността?	66
22. Защо имаме нужда от Светия Дух - Петдесетница	69
23. Защо се безпокоите за живота си	71
24. Изгубено и намерено	75
25. Изкуството да се грижим за другите	79

26. Изкушенията на църквата	82
27. Йосиф и братята му	85
28. Исаак и Ревека	89
29. Искаш ли да бъдеш излекуван?	92
30. Исус Навин и Халев	96
31. Как да се молим?	99
32. Как използвате времето си?	102
33. Как мога да вярвам в Бога на любовта в свят като нашия?	107
34. Как Рождество Христово подсилва надеждата ни?	110
35. Какво да правим с времето?	113

Да живеем изобилен живот и страданието

Рим. 8:18-39

Миналата седмица на 20 Май бяха връчени наградите Дарвин. По правило тези награди се връчват посмъртно. **Наистина има черен хумор в историите на хората, които поради своята глупост са причинили собствената си смърт.** Искам да ви дам няколко примера от списъка на победителите за тази година.

Файтонджия в Бразилия возел до летището пътник, който бързал много. Файтонджията се обадил предварително и получил разрешение да влезе с файтона си на пистата, чак до един самолет Боинг 747. След като пътника се качил в самолета, по някаква причина файтонджията решил да последва самолета на пистата за излитане. Когато самолетът започнал да ускорява скоростта си за да излети, файтонджията продължил да го следва отблизо. Когато огромните реактивни двигатели дали последния тласък и самолетът се отделил от земята, ураганият вятър вдигнал файтона и файтонджията на 10-на метра във въздуха и той умрял.

Двама много пияни мъже решили да отидат в полето и да се упражняват в точна стрелба. Вместо да стрелят с пушките си в консервени кутии, те решили да стрелят по стъклените изолатори на далекопроводите. Който има понятие от електротехника, би се ужасил от тази идея. Мъжете започнали да стрелят и счутили шест изолаторите на 6 стълба подред, а след това високоволтовия проводник паднал върху тях и ги убил.

Иракски терорист подготвил едно писмо-бомба. **Написал на плика адреса си като изпращач**, но пропуснал да залепи на него марка с достатъчна цена, поради което пощата върнала писмото на изпращача. Без да се замисли, терористът отворил писмото и бил разкъсан на парчета.

Със сигурност това е черен хумор. Последният пример илюстрира факта, че ние считаме, че всички иракчани, подобно на този терорист, са глупави и са склонни към насилие. **Уверявам ви, че това съвсем не е вярно.** Уверявам ви, че иракските майки не са склонни към насилие. Уверявам ви, че голяма част от иракчани са много умни и интелигентни хора. **Ние имаме същата шаблонна представа за иракчаните, каквато иракчаните имат за всички американци поради жестокостите, които няколко наши войници са извършили над военнопленниците.**

Войната е ужасно нещо и никой не може да оспори тази истина. Военните най-силно от всички искат да се сложи край на войната. Опитвам се да си представя какво ли влияние оказва убийството на хора върху сърцето на Колин Пауъл, който по-рано беше генерал, а сега е Държавен секретар. Военните много често говорят за ужасите на войната. След като един негов приятел бил убит вследствие на “приятелска” стрелба, Робърт Ли казал: **“Добре е, че войната е толкова ужасно нещо. В противен случай ще започнем да се пристрастяваме към нея.”**

Въвеждам ви в днешната проповед и говоря за ужасите на войната, защото в разума на Апостол Павел се е водела война, докато е писал до църквата в Рим. Той е знаел, че Христовата църква е изправена пред огромна трудност. Павел даже пише, че християните трябва да са подготвени да облекат цялото въоръжение на Бога, за да могат да устоят на огнените стрели на злото (Еф.6:11-13). В Римляни има един забележителен откъс, гл.5-8, **в който Павел говори директно за страданието на християните.** Те все повече страдали от преследванията, на които са били подлагани като врагове на Римската империя. Павел е бил в състояние да види по-ясно от някои от съвременниците си какво се появява на хоризонта. Голяма част от това негово писмо е посветено на страданието, но Павел много рядко посочва коя е причината за това страдание. В

Рим.8 има списък на страданията: гонения, глад, голота, опасности, меч и дискриминация. Нали си представихте каква е картината. Към християните са се отнасяли шаблонно, обвинявали са ги, че са човекоядци, защото по време на Господната трапеза са ядели от тялото и са пиели от кръвта на Исус. Обвинявали са ги в кръвосмесителни сексуални отношения, заради любовта им към техните братя и сестри в Христос. Към момента на писането на Посланието до римляните, християните вече били гонени, но най-лошото все още се очаквало да дойде.

Павел описва, че мъченията на християните в Рим ще се засилват. Пишейки от гледната точка на изобилния живот, **той казва, че ако сме християни, за нас даже страданието се превръща в нещо качествено различно. Тогава осъзнаваме, че страданията ни имат различен смисъл и цел.** Павел знае, че страданието, на което сега са подложени християните няма да трае вечно. Страданието е просто етапа, до който са стигнали сега. **Павел чертае нещо като пътна карта и показва, че целта на пътуването им е да стигнат до славата.** Ние можем да видим, че страданието, на което сме подложени, независимо че сме християни и живеем изобилен живот, може да бъде възприемано много различно **и зависи от начина, по който гледаме на него.** За да ви помогна да разберете по-добре смисъла на казаното, ще ми дам пример с хирургическата операция. Ако не ние самите, поне някои от близките ни е бил опериран. Тъй като знаем, че целта на операцията е да излекува, но в същото време тя е свързана със страдание, ние започваме да разбираме маршрута, който Павел е начертал пред нас.

Ако сте били оперирани, вие си спомнете урока по смириенето, който научихте в болницата. Това става в момента, когато някой ви каже да се съблечете и да облечете болничната пижама, която никога не ви е по мярка. Не знам, дали тези пижами се произвеждат с различни размери, **но никога не съм виждал пациент, на който пижамата да му е по мярка.** **В момента, в който се облечете в болничната пижама, вие започвате да разбирате, че сте безпомощен и сега живота ви зависи от решения, които ще бъдат вземани от други хора.** Спомням си Молитвата на смириенето: **“Господи, дай ми смирение да приемам нещата, които не мога да променя. Дари ме със смелост, за да променям нещата, които мога и ми дай мъдрост за правя разлика между тези два вида неща.”** Това усещане за безпомощност, това разбиране, че се намиращ в ръцете на друг човек е много реална част от хирургическата процедура. Аз знам, че хирурзите и лекарите имат чудесни умения, практика, обучение и опит. Някои от тях имат силна вяра, но ние вярваме в Господ Исус Христос и знаем, че той е Великият Лечител. След като вдишаме упойката, не можем да направим нищо, но можем да променим отношението си.

Павел е живял в Римската империя, в която е имало един декрет, наречен Pax Romana, (наслаждавайте се на мира на Рим). За християните това наслаждение е било унищожено. Когато сочи към своята пътна карта и обяснява как трябва да гледаме на страданието, в началото Павел говори за мира на Христос, който надвишава човешкото разбиране. Въпреки, че не знаем какво ще ни донесе бъдещето, за нас мирът идва от разбирането, че живота ни е в ръцете на Бога. Павел е имал смелостта да каже, че християните трябва да се радват, когато страдат. Това означава да имаме друго отношение към страданието. Можете с готовност да приемете страданието, когато разбирате, че то няма да трае вечно, а е част от един процес.

Павел казва, че докато страдаме, ние трябва да се научим на търпение. Вчера посетих в болницата четирима от членовете на църквата ни, които бяха оперирани наскоро. Припомних им, че не напразно настанените в болницата са наричани пациенти. Павел говори за търпението и за това, че трябва да очакваме с благодарност. За християните чакането не е безделно стоене със скръстени ръце. Това чакане прилича на чакането на човек, който е посял семе в земята. Той чака времето, когато семето ще покора, ще порасне и ще даде плод. Онези от вас, които отглеждат домашни домати знаят, не е нужно да стоим над посадените растения и да им крещим да растат бързо. Доматите растат и дават плод по друг начин. На пакетчето с доматиено семе е посочено колко дни са нужни, за да поникнат семената и след това още колко дни трябва да чакаме, за да дадат плод. **Чакането е съзидателен процес.** Изисква се търпение, защото телата ни се нуждаят от време, за да бъдат излекувани. Изисква се търпение, защото може би Бог прави нещо друго, освен лекуването на тялото. В Пс.23 се казва, че Бог ни поставя да легнем, за да възстанови душата ни. **Може да се окаже, че докато преминаваме през някаква хирургическа операция, ние ще бъдем възстановени и духовно.**

Павел казва, че в процеса на страданието ние ставаме издръжливи. Често пъти съм чувал болни хора да казват: “Аз просто трябва да си възвърна предишната сила.” Ако някога са ви подменяли колянна или тазо-бедрена става, вие знаете, че процеса на рехабилитация до голяма степен прилича на новобрански лагер. Лекарите изискват от вас да работите упорито, защото очакват да накарате новата става да работи добре. Докато чакаме да оздравеем и да възстановим силата си, ние развиваме в себе си твърдост или издръжливост. Миналата седмица чухме за удивителната история на скиорката Джоан Мърфи. След едно ужасно падане много от костите ѝ се счурили и тя се чудела, дали въобще ще може отново да върви. Нейната история ни прави да разбираме, **че е важен не само процеса на лекуване на тялото, а и**

притежаването на решимост и на твърд характер през този период.

Павел твърди, че издръжливостта води до усъвършенстване на характера така, както златото се пречиства от вредните примеси в огнената пещ и то става още по-ценно. Може би си спомняте за някой човек, който притежава златен характер. Бог прави нещо подобно в живота ни и ни пречиства, за да станем още по-ценни. Когато през 1978 си счупих врата, аз лежах 5 месеца неподвижно, подложен на екстензия. Мислех си, че ще полудея. Страдах от тежка форма на клаустрофобия, от която все още не съм се излекувал напълно и продължавам да съм нетърпелив. През това време аз се научих да се моля. Разбира се и по-рано знаех как да се моля. Можах да се моля по 10-15 минути, но до тогава не бях се молил по 2-3 часа. Научих се да се моля така през дългите месеци, докато лежах неподвижно по гръб. Научих се, че моленето не е само говорене, но и слушане и обръщане на внимание. Но най-много от всичко молитвата не е вглеждане в себе си. Молитвата ни придвижва отвъд собствените ни грижи и нужди. Павел казва, че този характер произвежда надежда, която е винаги пред нас. Това не са мечти, нито отричане, нито фантазии. Тази надежда се основава на истината. Тази надежда е реална, защото осъзнаваме реалността на положението си. Тази надежда ни отвежда да погледнем отвъд завесата на страданието към онова, което Павел нарича финалната слава.

В Рим.8 Павел използва една забележителна фраза, свързана с процеса на страданието. Той казва, че всичко създадено от Бога, включително онези, които притежават първите плодове на Духа, т.е. християните, страдат. Даже Светия Дух се присъединява към нас в процеса на страданието. За страданието Павел използва една дума, която е свързана с тежката работа при раждането на детето. Важно е да разбираме това, защото Павел казва, че страданието ни може да бъде съзидателно. То не е безцелно. Това е начинът, чрез който Бог създава нови и добри неща в живота ни. Даже по време на страданието, Бог работи за наше добро. Процесът на страданието е съзидателен процес, през който преминава всичко, което е създадено от Бога, включително и християните. Ние не сме сами в страданието. Павел казва, че в миговете, когато не знаем как би трябвало да се молим, Светия Дух се моли за нас и се застъпва се със същото пъшкане като при раждането на дете, което е твърде дълбоко и неопишуемо с човешки думи. Тогава страданието придобива смисъл, защото е съзидателен процес. Бог използва страданието за наше добро. Той разбира. Лишените от изобилен живот просто не могат да имат такава гледна точка към страданието, поради което винаги се стремят да го избягват.

Ние живеем в общество, в което хората вземат лекарства срещу всяка болка, за да избегнат страданието. Вие виждате, че Павел не призовава християните да избягват страданието. Той казва, че християните трябва да преминат през страданието даже с радост. Не казвам, че не трябва да вземате болкоуспокояващи лекарства, ако имате нужда от тях, но насочвам вниманието ви към факта, че страданието ни трябва да е продуктивно и съзидателно. Ако живеем изобилен живот, трябва да се подчиняваме на старата мъдрост: “Никога не пропилявай добрия опит от страданието.” Позволете на страданието да бъде полезно, продуктивно и съзидателно. Искам да ви предложа три начина, чрез които страданието ни може да е съзидателно. Вече казах, че когато страдаме, ние можем истински да се молим. Не е ли истина, че се молим най-добре, когато се борим с нещо? Не ли ясно, че най-пламенно се молим, когато сме в някаква беда?

Тази молитва не трябва да е фокусирана върху нас самите. Най-добре е да се молим за другите хора, които също страдат. Вие познавате Бети Хамонд, която лежи в болницата. Колкото пъти съм я посещавал, вместо да ме занимава със собствените си болки и проблеми, тя постоянно се интересува да състоянието на болните членове на църквата, за които тя постоянно се моли. Ако страданието ви кара да се молите, то ще ви накара и да не мислите за себе си. За вас молитвата на страданието ще се превърне в шанс да се застъпите за другите хора, които са в беда. А когато знаете, че за вас се моли приятел, който страда, вие получавате сили, окуражение и надежда и сърцето ви се изпълва с благодарност.

Страданието може да е съзидателно, ако не го крием от другите хора. Дължни сме да го споделяме с хората. Чакали ли сте някога край отделението за реанимация в болницата, за да получите новини за роднина или приятел? Имам усещането, че когато отидете там, вие ще намерите две отделения за реанимация. Едното е зад заключената врата, а другото е в чакалнята, където чакат роднини и приятели, с които можете да станете приятели. Много често докато чакам там, аз повеждам разговор с някое семейство. Понякога хората сами идват при мен и започват да ми разказват кои са, за какво са там и искат да се помоля за тях. Често пъти молитвата, която произнасям в чакалнята не е само за семейството, което искам да посетя, а и за още няколко други семейства. Да прочетем какво казва Павел в 2Кор.1:4.

Когато страдате, бъдете сигурни, че това не е случайно и Бог ви подготвя за някаква специална мисия. Така той ви подготвя, за да станете по-чувствителен към хората, които също страдат. Така, когато видите страдащи хора, вие ще им отговаряте. Нашето страдание ни води към увереност. В Рим.8:31-35 Павел задава 4 въпроса и сам си отговаря. Първият въпрос е: “Ако Бог е с нас, кой може да е против нас?” Павел

отговаря: “Чуйте, Бог който пожертва Синът Си заради нас, няма да ни изостави и винаги ще бъде с нас.” Вторият въпрос е: “*Кой може да ви обвини?*” Павел отговаря: “Чуйте, Бог, който е космическият съдия над всяко творение, ви е оправдал. Той е платил дълговете ви.” Третият въпрос е: “*Кой може да ни осъди?*” Павел отговаря: “В Христос Исус няма осъждане. Ние сме освободени от греховете си и от закона за греха и смъртта.” Последният въпрос е: “*Кой ще ни отдели от любовта на Бога?*” Дали мозъчния удар, някаква болест на сърцето, болестта на Алцхаймер или рака могат да ни отделят от Бога? Павел отговаря: “Абсолютно нищо не може да ни отдели от Божията любов.”

Разбира се, любовта на Бога е трудна. Ние четем 1Кор.13 или 1Йоан, където се говори много за любовта. Вие можете да отидете до брега на морето, да напълните едно шишенце с вода и да си мислите, че притежавате морето в тази бутилка. Но това не е морето. Може да си мислите, че разбирате любовта, може даже да цитирате красиви откъси от Библията, но истината е, че Божията любов е като морето. Тази любов е необятна, дълбока и по-голяма, отколкото можем да си представим.

Ние страдаме там, където се намираме, но Павел вижда целта, към която пътуваме. Той ни дава пътната карта. Тъй като знаем, че страданието не е последния етап, ние можем да се радваме, докато страдаме. Тази гледна точка придобиваме, когато живеем изобилен живот, който получаваме като дар от Господ Исус Христос.

Гледате ли по този начин на собственото си страдание? Имате ли гаранция? Знаете ли, че Исус Христос е вашият Спасител? Ако не знаете, днес може да решите да Го приемете като ваш Спасител. Тогава започвате да живеете изобилен живот. Някои от вас имат нужда от църковен дом, където да хвърлите котва със семейството си. Ще се радваме, ако дойдете при нас. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Да живеем изобилен живот по време на несигурност

Евреи 12:25-29

Нека да прочетем Евреи 12:25-29. Старата сграда на “Кръчмата на Фостър,” която се намира срещу супермаркета в Седар спрингс е била построена преди около 200 години. Ръчно изработените тухли, с която е построена тази сграда са направени от глина, изкопана от основите на къщата. Мога да потвърдя факта, че тези тухли са направени от доброкачествена и здрава червена глина. Когато прапрадядо ми започнал да изгражда нашата къща в подобна яма, използвайки такива тухли, той е знаел, че къщата не е разположена на идеалното място. Хората му казвали: “Г-н Ниили, не е добра идеята да строиш на това място. Ако построиш къща тук, първият влак, който мине покрай нея, ще изпочупи всичките й прозорци.” Може би знаете, че нашата къща се намира край ж.п. линията на Южната ж.п. компания и сега по тази линия ежедневно преминават по 11 влака.

Когато дядо ми изкопавал изкопа за основите на къщата, той го направил по такъв начин, че излията в него бетон позволява вибрациите на къщата, породени от минаващите влакове да бъдат значително намалявани. Преди няколко години в нашия град дойде една група момчета от Южна Африка. Те бяха членове на един хор, съставен само от момчета. По това време в нашата къща живееха четирите ни синове и малката ни дъщеря. Двамата с жена ми си помислихме, че ще направим много добре, ако поканим две от момчетата от този хор да живеят при нас, докато са в нашия град. Други семейства също поканиха в къщите си момчета от този хор. Момчетата, които живяха при нас няколко дни, се казваха Пол и Джъстин. Не съм виждал други момчета, които са в състояние по-бързо да подреждат кучето на Рубик.

През първата нощ, в която спаха в нашия дом, аз чух шум, които идваше откъм стаята, в която спяха тези момчета. Станах от леглото и отидох в хола. Забелязах, че те надничаха през леко отворената врата на стаята си с изплашено изражение. Беше минал влак, къщата се беше разклатила и те се бяха изплашили. След като поживяха при нас, те престанаха въобще да обръщат внимание на влаковете. Но когато ме видяха през първата нощ, те ме попитаха: “Д-р Ниили, дали земетресението причини големи разрушения?” Предполагам, че ако живее там, където често има земетресения, човек постоянно е нащрек и чака земята под краката му да се раздвижи.

Повечето от нас са се научили постоянно да са нащрек, защото живеем във времена на несигурност. Въпросът, който ще си зададем днес е: “Ако сме християни, как да живеем изобилен живот, когато живота ни изглежда толкова несигурен? През изтеклия месец април в Ирак бяха убити повече американски войници, отколкото през предходните месеци. През последната седмица четохме за убийството на един наш войник в Афганистан. Пресата описа специално неговата смърт, защото на него му бил предложен договор за 3,5 мил. долара, за да играе в Националната футболна лига. **Той отказал да го приеме, за да служи на нашата родина.** Правителството го награди с медала “Сребърна звезда” за храброст, защото помогнал на ранените си другари по време на сражението. Семейството на този загинал войник е едно от многото

семейства, които живеят в несигурност, защото синовете и дъщерите им служат на родината ни в такова опасно място като Ирак.

Вие си спомняте, че операцията на нашата армия в Ирак беше наречена “Шок и ужас.” Нашата страна преживя шок на 11.09.2001, когато вследствие на нападението на терористите двете кули на Световния търговски център се срутиха, все едно че бяха направени от съчки или от слама. Шокът и ужасът беше отговорът, който хората дадоха на нещастieto, отговор, който хората дават, когато живеят във време на несигурност. Те са шокирани и съкрушени.

Според Джон Гълбрайт ние живеем в “Епохата на несигурността.” Тази атмосфера на несигурността принуждава християните да си задаваме следните въпроси: “Как да живеем в такова време? Как да подредим живота си? Как трябва да отговорим?” Разбира се, силата на несигурността, която усещаме сега, задължително трябва да бъде разгледа от гледна точка на историческата перспектива. Сегашният период не е първия, когато хората са живели в несигурност. Изригването на вулкана Везувий през 79 пр.н.е. унищожил малкият италиански град Помпей. Замразени в лавата се оказали хора, които даже сега ни демонстрират как са реагирали хората, когато тогавашното нещастие се е случило. Хората, които се опитвали да избягат, сега приличат на статуи. Даже след толкова години човек може да съзре изражението на ужас, запечатано на лицата им. Прочетеният откъс от Евр.12 ни казва, че всичко от този свят ще бъде разтърсено. **Всички материални неща, всичко от създадения ред, ще бъде разклатено.** Но авторът на Евреи казва, че ние притежаваме едно непоклатимо Царство.

Животът на всеки от нас е разклатен. Някои хора страдат от липса на работа, от липса на спестени пари, от някакви болести или защото брачният им партньор или член на семейството им страда ежедневно. Несигурността е неотменна част от живота ни. Понякога хората реагират съвършено неразумно на несигурността. По време на Втората световна война населението на Лондон живеело под непрекъснатата заплаха от въздушни бомбардировки. Някои от хората говорели шепнешком по улиците, надявайки се, че така няма да привлекат вниманието на германските пилоти на бомбардировачите. Други вървели тихо и на пръсти. Трети даже в слънчеви дни носели чадъри, с надеждата, че чадъра ще ги предпази от нараняване в случай на бомбардировка. Понякога начинът, по който реагираме на несигурността съвсем не е логичен и разумен. Типичен пример за подобно поведение е вопълът, който издава малкото пиленце: “Небето пада! Небето пада!” Когато реагираме по този начин, ние сме убедени, че е невъзможно да се живее изобилен живот, когато обстановката е толкова заплашителна. Плачът, стенанията и скърцането със зъби не е християнският начин на реагиране.

Нашият отговор трябва да бъде различен. Ако прочетем Евр.11, ние ще срещнем пламтящи откъси, които заслужават нашето концентрирано внимание и тогава ще разберем, защо тази глава е наричана “Залата на славата.” В тази глава са показани примери на мъже и жени от Стария Завет, които са живели с вяра. Тя започва така: “**А вярата е даване на твърда увереност в онези неща, за които се надяваме, убеждения за неща, които не се виждат.**” Апостол Павел казва същото: “**Ние живеем чрез вяра, а не чрез разбиране.**” (2Кор.5:7 – мой превод). В Евр. 11 са дадени за пример много хора от Стария Завет, които са живеели чрез вяра, а не чрез разбиране. Сред първите от тях са Авраам и Сара. Библията ни казва, че те напуснали дома си в Ур в Халдея и отишли в земя, която не са познавали. **Те не са знаели какво им е подготвило бъдещето. Ето това е пример за живот чрез вяра.**

В нашето собствено семейство ние познаваме хора, които са живели по този начин. Дядо ми живееше чрез вяра, а не чрез разбиране. По време на Голямата Депресия (*Коментар: 1929-1933 Д.Пр.*) той имал 9 деца и загубил своя магазин за строителни материали и собствения си дом. Той се борил с всички сили да изхрани семейството си и да “върже двата края.” Постоянно носел в джоба си съобщения за неплатените сметки, чийто срок на плащане изтичал. В началото на всяка седмица ги изваждал от джоба си, преглеждал ги и казвал на синовете си: “Добре, момчета, до петък трябва да спечелим 1000 долара.” **През 1960 година**, две години преди да умре, той ме извика в канцеларията на неговия магазин. Беше написал чек за 500 долара до една фирма в Джорджия и ми каза: “**Кирк, това е последният ми дълг от Голямата Депресия.** Най-накрая успех да изплатя всичко.” **Този пример на вяра означаваше много за мен.** (*Коментар: Като родители, дядовци и баби, ние даваме пример на децата и внуците си и е добре този пример да е добър. Д.Пр.*) Знаем, че и вие имате подобни примери във вашите семейства. Аз имам братя и сестри, които отглеждат деца, които имат забавено развитие или големи проблеми при обучението. Възхищавам се от техния кураж и от силата на техния дух пред лицето на нещастieto. Виждам членове на нашата църква, които от дълги години се борят с различни болести и с изтощението и напрежението на живота. Искам да ги окуража за това. Знайте, че се възхищавам от начина, по който ден след ден живеете с вяра. Възможно е да се живее изобилен живот даже когато всичко около нас изглежда, че се разпада. Бог иска християните да живеят по този начин.

Синът ни Скот направи един 3.500 км пешеходен преход през Апалачките планини заедно с един свой приятел. (*Коментар: За сравнение, разстоянието от Варна до Лондон е 2807 км. Д.Пр.*) Когато се подготвяше за

пътуването и подреждаше раницата си, аз го наблюдавах с любопитство. Уверявам ви, че Скот постави в раницата си толкова неща, колкото жена ми и дъщеря ми успяват да напъхат в едно джобно тефтерче. Той постави в раницата си един прожектор, който можеше да се закрепва на главата и се използва от пещерняците. Попитах го защо го взема, след като има прожектор, а той ми отговори, че е удобен за вървене през нощта. Попитах го: “Нима мислите да пресичате планината през нощта?” А той ми каза: “Да, понякога, защото това е по-хладната част от денонощието.” Оказа се, че през горещите летни дни е най-добре денем човек да стои на сянка и да се пази от преките слънчеви лъчи, а да пътува нощем, когато е по-хладно. Попитах го дали този начин на пътуване не е по-опасен и дали не съществуват някакви изненади, като например мечки. Той ми обясни, че пътуването нощем е различно. Когато пътува денем, в ясен ден, човек вижда далеч пред себе си. Пред него се откриват прекрасни гледки, Обаче, когато пътува нощем, човек вижда само тази част от пътя, която е непосредствено пред него. Има изненади, трябва да внимава за змии, защото през нощта пътеката е по-топла от заобикалящата я земя и змиите се събират на пътеката, за да се топят. Попитах го разтревожено дали е добра идеята да пътуват нощем, но той ми каза: “**Тате, изненадата е неразделна част от пътуването.**”

Ето такова е житейското пътуване на всеки от нас. Ние виждаме само малка част от пътя пред себе си, а по този път ни очакват много изненади. **Никой от нас не знае какво ще му се случи през следващата седмица. Истината е, че ние живеем чрез вяра, а не чрез разбиране.** Ние виждаме ясно само на няколко крачки разстояние пред себе си и продължаваме да вървим в тази осветена зона от пътя си. Когато животът ни е труден, за християните е важно да помнят, че когато живеем изобилен живот, това ни дава възможност да вървим стъпка по стъпка, стъпвайки в осветената зона, която Бог ни осигурява. Ние не можем да прозрем в бъдещето. Ние живеем в несигурност. Някои от вас живеят в затруднения. Вие се борите с несигурността в живота си. Някои семейства от нашата църква имат деца, които служат в армията на опасни места по света. Ние се молим за вас и за децата ви. Някои членове на църквата се грижат за своя съпруг или съпруга, чието здраве се влошава и умствените им способности ежедневно се влошават. Други се борят с несигурността на безработица, която продължава години. Ние се молим за вас. Но въпреки това е възможно да се живее изобилен живот, даже във времена на несигурност. Ние никога няма да знаем какво ще ни сервира бъдещето, но имаме великата увереност, че Бог държи бъдещето ни в ръцете Си. Той е обещал, че никога няма да ни изостави: “**Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя**” (Евр. 13:5). Бог ще бъде с вас, докато правите всяка стъпка по пътя, по който ви води.

Тази сутрин хорът изпя един хубав химн, основаващ се на прекрасен откъс от Библията Ис.40:28-31. Исаия казва, че всички ние сме склонни да бъдем немощни и да грешим. Бог дава сила на немощните и увеличава силата. Исаия ни съветва да чакаме Бога, но на нас ни е трудно да се чакаме, когато живеем трудно и в несигурност. Чакането може да се окаже най-трудното нещо. Бог ни дава сили да продължаваме да живеем, даже когато живота е труден. Той е постоянно до нас, докато правим всяка стъпка по пътя си.

Преди много години, когато най-големият ни син Майкъл беше само на 2 години, ние дойдохме за Коледните празници тук от Кентъки, където живеехме тогава. Жена ми беше бременна със второто ни дете. Тъй като нямаше подходяща магистрала, по която да пътуваме, наложи се да минем по тесни планински пътища. Бяхме уморени и решихме да спрем и да преспим в един крайпътен мотел. Администраторът ни даде едно детско легло за детето. Поставих двегодишния ни син в него, а той се хвана с двете си ръчички да предпазните ограждения на леглото и започна да подскача все едно, че това беше някакъв батут. Малките му краченца бяха толкова уморени от продължителното пътуване в колата, че той просто се нуждаеше от малко гимнастика. Внезапно пружината пропадна под краката му, той остана да виси на ръцете си и започна да крещи с всички сили. Аз се пресегнах, взех го и го подадох на майка му. След това поставих пружината на мястото ѝ и го върнах обратно в леглото му. И знаете ли как реагира той? Той определено не искаше да се върне в леглото си. За да заспи, бях принуден през цялата нощ да го държа в прегръдката си.

Понякога ни е толкова трудно да живеем и нищо друго не може да ни помогне, освен да бъдем държани в прегръдката на Бога. Във Втор. 33:27 се казва: “**Вечният Бог е твое убежище; и подпора са ти вечните Му мускули.**” Поради трудността и несигурността на живота, понякога нищо друго не може да ни помогне да продължим да живеем, освен прегръдката на небесния ни Отец, който много ни обича. Ако сме се научили да живеем с вяра, а не чрез разбиране и ако сме убедени, че Бог никога няма да ни изостави, аз трябва да ви уверя, че той е край нас, за да ни държи в прегръдката Си, да ни повдига, когато сме накрая на силите си и не можем сами да се изправим и да ни носи по време на най-големите трудности. Ето това означава да живеем изобилен живот, когато живота е труден. Ние живеем с твърдата увереност, че всичко останало може да се разклати, но не и Божието царство.

Един бизнесмен, наречен Хорацио Спафорд, планирал да пътува със семейството си до Англия. Когато тръгнали и стигнали до Ню Йорк, той получил телеграма, с която го информирали, че предприятието му изгоряло до основи по време на пожара в Чикаго. След като настанил семейството си на борда на един

презокеански лайнер, който отивал до Англия, той се върнал за няколко дни до Чикаго, за да види какво е станало с бизнеса му. Докато бил в Чикаго, той получил телеграма от жена си в която го уведомила, че корабът им потънал в Атлантическия океан и всичките им деца се удавили. Хорацио Спафорд незабавно изоставил изгорялата си фабрика и заминал при жена си в Англия. Докато пресичал Атлантическия океан с кораб, капитанът на кораба му посочил мястото, където потънали децата му. След това Хорацио се прибрал в кабината си и написал текста на един добре познат химн, в който се казва: “Добре е; душата ми се чувства добре.”

Как можете да живеете изобилен живот, когато всичко около вас е толкова несигурно? Ние живеем така, защото знаем, че нищо не може да разклати Божието царство. Каквото и да се случи, “Има място на тиха почивка.” Там се намира твърдата увереност, че Бог винаги е с нас, чиито силни и вечни ръце ще ни пренесат през нещастieto.

Имате ли такава увереност? Това се случва, когато приемете Исус Христос като ваш Спасител. Това се случва, когато вземете решение да живеете чрез вяра, с пълната увереност, че бъдещето е в ръцете на Бога. Ако сте приели Исус, живеете ли така, както Той иска да живеете? Живеете ли с вяра? Имате ли църковен дом? Изпитвате ли духовна нужда да сте част от някакво църковно семейство? Предаваме ви тези покани от Бога, който е верен и обичаш. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Да живеем изобилен живот по време на тъга

Исая 61:1-3

Нека да прочетем Исая 61:1-3. Исус е прочел тези три стиха, когато се върнал в родния си град, след като се кръстил и бил изпитван в пустинята. Месията, който трябваше да дойде, който познаваме с името Исус, ни помага в периоди на мъка и вместо отчаяние ни дава радост. Вероятно си спомняте, че започнахме една серия от проповеди, озаглавена “Да живеем изобилен живот.” Вече научихме, че за да живеем изобилен живот, ние трябва да живеем заедно с Исус Христос. Да пребиваваме с него, което означава той да бъде с нас и ние да сме с него във всички обстоятелства от живота ни. Рядко се срещат хора, които да не са изживявали силна мъка. Мнозина са погребали близки и обичани хора. Според една поговорка на този свят има две неизбежни неща: смъртта и данъците. Според друга поговорка животът е труден и тежък и никой няма да го напусне жив. Често си спомням думите на Св. Августин, който казал, че когато се роди едно дете, ние трябва да погледнем към люлката и да кажем: “И това дете няма да избегне смъртта.” Смъртта е неизбежна част от живота.

В нашето общество ние се опитваме да придадем по-приветлив вид на смъртта, като я изваждаме от домовете си и я преместваме в болниците и домовете за стари хора. Даже в погребалните си церемонии ние се опитваме да направим смъртта по-безболезнена. Ние стоим в гробището край отворения гроб, а всяка следа от кал и мръсотия е артистично прикрита с изкуствена трева. Опасно е да се опитваме да си създаваме изкуствена представа за смъртта. Тя е много реална част от живота. Като християни, ние не трябва да позволяваме мъката ни от смъртта да побеждава убедеността ни, че ще живеем изобилен живот, ако вярваме в Исус и в неговото учение. Когато говори за изобилния живот, Исус не изключва от него периодите на мъка и тъга. Точно обратното е вярно. Той иска да живеем изобилен живот, даже когато ни е тъжно.

Исая 61:1-3 ни обяснява, че Исус иска винаги да бъде с нас и да превърща тъгата ни в нещо различно. Днес искам да ви дам примери от собствения си живот. Мнозина от вас ме познават отблизо от много години. За разлика от останалите видове чувства, ние хората си приличаме много по начина, по който тъгуваме. Моля ви да ми позволите да споделя личните си преживявания, защото вие сте хора, с които не само се срещам по време на моето служение, а и много обичам. Това споделяне ще бъде много полезно за всички ни, защото всички хора изживяваме такива периоди.

Искам да ви предложа пет начина, чрез които мъката ни може да се превърне в магистрала за изживяването на изобилен живот. Апостол Павел пише: “*За да не скърбите* (така) *както другите, които нямат надежда*” (1Сол.4:13). Обръщам ви внимание, че Павел не е казал: “Ние не тъгуваме.” Той казва: “Ние тъгуваме по различен начин, но несъмнено тъгуваме.” В Ис.53:3 се казва, че даже Исус е бил “*човек на скърби и навикнал на печал.*” Всъщност, единият от начините да имаме увереност, че нашият Спасител може да ни помогне да понесем тъгата си е, че самият той знае от собствен опит какво е тъгата. Ние знаем, че той е плакал за град Ерусалим. Когато Лазар умрял, той отишъл при Марта и Мария и плакал. Тогава произнесъл забележителните думи от Йоан 11:25-26. Несъмнено Исус е разбирал победата над смъртта. Самият той е тъгувал. Вярата му не му е попречила да плаче. Това е важно да се помни.

Понякога християните си мислят, че ако наистина имат силна вяра, те не трябва да тъгуват и да плачат. Като дългогодишен пастор ви казвам, че все по-често ми се иска да заплача, когато се опитвам да

помогна на някое тъгуващо семейство. Понякога даже по време на погребалните служби в църквата, като тези две, които имахме наскоро, когато сълзите капеха от очите ми. **Това е дар на Божията милост. Важно е да плачем.** Изследвания на лекари са установили, **че е възможно човек да заболее психически, ако не плаче достатъчно** и че хората, които страдат от хронично заболяване на синусите обикновено се опитват да сдържат и преглъщат сълзите си. Поради това плачат тайно вътрешно в себе си. Не знам, дали това твърдение е вярно. Въпреки това, ако имате проблеми със синусите, може би е добре да плачете. Това може да ви помогне малко. Бог е имал добри основания, за да ни създаде с каналчета, по които текат сълзите. Трябва да сме в състояние да ги използваме нелицемерно. **Самият Исус е бил човек на скръб и навикнал на печал. Той е плакал. Сълзите са важно нещо.**

Спомням си сутринта, когато майка ми почина преди 3 години, в сряда след Великден. След като ми съобщиха по телефона, аз отидох в къщата на родителите си, където освен баща ми беше и мъжът на една от сестрите ми. Когато влязох в стаята аз видях, че тези толкова уважавани от мен мъже плачеха. Понякога имаме нужда да поплачем. **Не трябва да се държим така, все едно че плаченето е нечовешко и ние трябва да бъдем силни.** Когато има повод за тъгуване, важно е членовете на семействата да се редуват в тъгуването **и да имат някаква зона в дома си, която да е недостъпна за външни хора.** Когато член от семейството изпитва нужда да плаче насаме, той трябва да има място, където да отиде, а останалите да посрещат посетителите. След това може да се сменят под ред. **Това редуване, при което членовете на семейството си осигуряват свободата да се наплачат, е важна за здравето на тъгуващите.**

Първия си урок за тъгуването получих от дядо си. Аз съм ви разказвал за него и вие знаете, че ние с него много се обичахме. Въпреки че беше преживял няколко сърдечни атаки и един удар, той продължи да работи в своя магазин за строителни материали и през лятото след втората ми година в гимназията ме заведе да ловим риба. Последната сърдечна атака, която впоследствие го убие, го принуди дълго време да лежи в болницата. Семейството имаше нужда от някой, който да стои край него през нощта, поради което аз пожелах и почти всяка нощ прекарвах при него, защото бях във ваканция. През този период денем работех в магазина, а късно вечерта отивах да прекарам нощта заедно с него. Дядо ми си изработи навика да спи през деня, за да бъде буден цялата нощ и ние да си приказвахме. Разговаряхме за най-различни неща. Дядо ми беше пълен със всевъзможни мъдри съвети. Веднъж ми каза, че искал да стана ветеринарен, а не хуманитарен доктор, **защото ветеринарният доктор не е принуден да пита пациентите си къде ги боли.** Дядо ме научи, че не трябва да се боим от смъртта. Той ми каза: **“Християните не трябва да се боят от смъртта. Тя е като всичко останало, което се случва в живота ни.** Никой не иска да умре, но всички умират.” Той не се страхуваше, но не искаше да умре в болницата и семейството ни уважи желанието му.

Аз не бях до дядо си, когато той умря, защото бях студент в Университета Фурман, но близките ми разказаха, че смъртта му е била красиво преживяване. Децата му били около него. След като ги помоли да го повдигнат, за да седне в леглото, той казал: “Такъв, какъвто съм” и след това умрял. Когато човек не се страхува от смъртта, той стига до етапа, когато се предава. Хората около него са тъгували, но не като хора, за които няма надежда. **Както надеждата, така и сълзите са еднакво важни части от нашето тъгуване.** Моята тъща беше прекрасна жена и баба за образец. Тя редовно идваше от Южна Каролина в нашия град, за да присъства на важни събития от живота на всяко от децата ни. **Тя беше член на ръководството на нейната методистка църква,** работеше като доброволец в една благотворителна организация и беше много енергична жена. После научихме, че е болна от болестта на Алцхаймер, която е наричана бавната смърт. Някои от вас са се грижили за хора, болни от тази болест и знаете какво представлява. Ние поглеждаме в техните очи, които преди бяха толкова одухотворени, интелигентни и красиви и разбираме, че тези хора ни напускат. **Физически те още са тук, но болестта отнема разума им.**

В края на живота си тя започна да плаче и да иска да си отиде у дома. В началото си помислихме, че тя иска да се върне в къщата, където живееше със съпруга си. Но тя нямаше предвид това. По-късно разбрахме, че тя иска да отиде в къщата, където беше прекарала детството си. Жена ми Клер помоли един от братята на майка си да ѝ разкаже за периода на детството им. Оказа се, че вечер, след като децата си лягали, майката им слизала в салона и свирела на пиано пиеси на Рахманинов. Жена ми купила един компактдиск с такава музика и я пуснала тихо в стаята на майка си и тя се успокоила и заслушала. На погребението ѝ аз казах: “Тя искаше да си отиде у дома.” И тя си отиде, но не в земния си дом, а в небесния си дом, където ще се срещне със семейството си, което е там и я чака.

Хуморът също е много важно нещо в периода, когато тъгуваме. Не мога да засягам тази тема, без да спомена за моя тъст. Той можеше да удължи един обяд или вечеря и те да продължат няколко часа, защото обичаше да разказва вицове и смешни истории. Той беше чудесен човек, въпреки че не допускаше възражения. Той можеше да се ядоса, ако усещаше, че това е нужно. Понякога изразите му бяха толкова цветисти, че даже слушателите се изчервяваха от смущение, но той определено се наслаждаваше на хумора. Две седмици преди да умре, той ме помоли да го посетя в болничната му стая, за да поговорим. Той ми каза:

“Кирк, моята пътека стана твърде тясна и си мисля, че няма да имам възможност да се върна, а скоро ще умра. Ти ще трябва да се погрижиш за тъщата си. **Когато умра, отвори горното чекмедже на бюрото ми и там ще намериш една тетрадка, в която съм направил отчет за финансовото си състояние. Там ще намериш всичко, което ще ти е нужно.**” Той се оказа прав и умря след 2 седмици. **Много благородна се оказва подготовката, която беше направил преди да умре. Това беше толкова характерно за него, защото обичаше всичко да му е подготвено предварително.**

В деня на неговата смърт аз отворих чекмеджето и намерих тетрадката. Там имаше копие от завещанието му, инструкция за местонахождението на оригинала на завещанието и два плика, които бяха адресирани до мен. На единия плик пишеше: “За д-р Кирк Ниили – да се отвори и прочете пред цялото семейство в деня на моята смърт.” На втория пишеше: “За д-р Кирк Ниили – да се прочете пред цялото семейство в деня след погребението ми.” Отворих първия плик и прочетох писмото пред семейството. В него той даваше много подробни указания за начина, по който иска да бъде погребан. Той ми съобщаваше какво трябва да кажа в словото си и какво не би искал да казвам. Имаше инструкции за носачите на ковчегата му в които казваше: “Някои от тези хора може би няма да поискат да носят ковчегата. Някои от тях ми бяха сърдити в миналото и все още може да ми се сърдят. Ако не можеш да намериш достатъчно носачи, просто излез на улицата и намери някои хора, които могат да носят.” Аз знам, че в нашата църква имаме хора, които специално отговарят за организирането на погребенията, но ще ви разкажа следната история. Когато се подготвихме за погребението му, отидохме да му купуваме ковчег и тъй като тъста ми обичаше да се занимава с дърводелство, ние му избрахме един красив дъбов ковчег с два капака, вътрешен и външен. Оказа се, че имаше три вида вътрешни капака с три различни цени. Попитах подавача каква е разликата и той ми обясни, че цените зависят от качеството. Тогава му казах, че съм правил много погребения, но никога не съм виждал вътрешния капак, защото се намира под външния, който е затворен и не виждам какъв е смисъла от по-качествения вътрешен капак, след като никой няма да го види. Продавача ми каза, **че най-скъпия вътрешен капак се продавал с доживотна гаранция.** Останах удивен и го попитах чий живот имат предвид, но той не можа да ми отговори и си призна, че не знае, но просто така са му казали да отговаря. Купихме най-евтиния вътрешен капак. **По време на погребението разказах тази история и хората се смяха.** Ние бяхме тъжни, **но този човек беше изпълнен с хумор.** Това е добър хумор. **Добрият хумор ни води до добро тъгуване. Хуморът не е сарказъм, той не хапе. Истинският хумор е първият братовчед на молитвата.** Ние се смеем над нещата, които са най-важни за нас. Опитвам се да окуражавам опечалените семейства да откриват хумора около тях. Това не само носи известно отпускане от мъката, но и ни напомня, че даже когато тъгуваме, Бог иска да живеем изобилен живот. **Истината е, че даже в най-трудните ни моменти винаги съществува и малко хумор.**

В допълнение към сълзите, надеждата и хумора, по време на тъга е важно да се молим. Някои хора предпочитат да не са сами, когато тъгуват, но аз самият предпочитам самотата. След смъртта на сина ни Ерик аз се усамотих и зададох на Бога всички въпроси “Защо?” които ме вълнуваха. Това съвсем не приличаше на отправяне на сладки молитви към Исус. Давид се е молил така: “Колко дълго трябва да чакам, Господи? Боже мой, Боже мой, защо?” **Някои хора казват, че никога не трябва да задаваме въпроси на Бога и да не питаме защо се случват някои неща в живота ни.** **Никъде в Библията не съм намерил подобно ограничение, но намирам примери за противоположно поведение. Вие можете да задавате всякакви въпроси към Бога.** Аз не получих отговор на въпросите си и никога няма да разбере някои неща. Тогава започнах да задавам друг въпрос: “А сега какво да правя?” Този въпрос може да ни придвижи напред и да получим някой ясни отговори. Говоренето с Бога по този начин прилича на молитва с отворени очи. **Това е молитва, която търси сърцето и разума на Бога.** Това е молитва, която да се предаде пред тайните, които не разбираме. И какво ни остава да правим при това положение? Сега започвам да осъзнавам задълженията си към останалите ми деца, към роднините ми, към скъпата ми съпруга, към младата вдовица на сина ми и към нашата църква. **Задаването на тези въпроси ме направи способен да се върна и продължа да служа в църквата само 2 седмици след смъртта на сина ви Ерик. Молитвата трябва да е честна. Изливайте това, което ви тежи на сърцето в молитвата си към Бога. Той е верен.** Нека да прочетем П.Йер. 3:22-24.

Някои хора считат, че е невъзможно да се живее изобилен живот по време на тъга. Но за християните обратното е вярно. Това е единственият начин да се живее изобилен живот. Аз установих, че мъжете и жените тъгуват по различен начин. Важно е да разбираме това. Съществено важно е постоянно да си разговаряме, а понякога и да плачем заедно. **Понякога трябва да сме готови да позволим на човека до нас да тъгува по свой собствен начин.** Ако семейството премине **през периода на мъка заедно,** търсейки хумора около себе си, живеейки с надежда, с молитва, тогава връзката в семейството ще става още по-здрава.

Познавате ли Исус? Знаете ли, че Исус е бил човек на мъка и навикнал на печал? Усещали ли сте някакво нежно докосване когато сте били тъжни? Знаете ли, че Господ е винаги до вас? Ако до сега не сте

молили Исус Христос да бъде ваш Спасител и Господ, това е най-важното нещо, което трябва да направите. Вие можете да вземете решение и той постоянно ще бъде до вас, ако му предоставите живота и сърцето си. Ако се нуждаете от църковен дом, ние с радост ще ви посрещнем и приеме при нас. Приканваме ви да приемете тези покани, които Бог ви отправя. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Да живеем изобилен живот през работния период от живота си

Мат. 25:14-29

През тази седмица почина един чичо на жена ми Клер и ние пътувахме до Лесвил, Южна Каролина. Църквата, в която беше извършена погребалната служба, е много красива и е част от нашия семеен живот. В тази църква бяхме венчани и в нея се извършиха погребалните служби на родителите на Клер. Чичото на Клер боледуваше от дълго време и смъртта му беше истинско благословение. Подобно на други погребения в наше време, погребението му се превърна в повод за среща на членовете на нашето семейство.

След погребението църквата организира един общ обяд за семейството. На него присъстваха много млади племенници и племеннички на Клер. Тези деца въобще не ме познаваха, но по време на този обяд ние доста добре се опознахме. Разговаряхме помежду си, разгледахме църквата, а след това им показах някои от фокусите, които знам. Едно малко 6-7 годишно момченце ми зададе един въпрос, който отдавна не ми беше задаван. Не забравяйте, че детето въобще нямаше представа кой съм аз и какво работя. **Момченцето ме погледна сериозно и ме попита: “Какъв ще станеш, когато пораснеш?”**

Не е ли това много важен въпрос? Започнах да се питам какъв искам да стана, когато порасна. Може би рибар или градинар. След това започнах да мисля за членовете на нашата църква, които сега са абитуриенти. Може би всеки от присъстващите трябва да се опита да отговори на този въпрос. Какъв искате да станете, когато пораснете? Чрез избора си на професия ние показваме какво представляваме, какво е мястото ни в този свят и какво трябва да правим. **Доколкото знам, в Библията само веднъж се споменава за пенсиониране. Идеята, че човек просто ще престане да работи не е библейска.** Единственият случай, когато Библията говори за пенсиониране, се отнася за свещеника. Раздам се, че научих това. Вероятно трябва да продължавам да търся отговор на въпроса какъв бих искал да стана, когато порасна.

Божият план за нас е да работим. В Бит. 3 ще откриете, че работата е представена като наказание. В резултат от греха на Адам и Ева в Райската градина, Бог им възложил да работят и това е било част от наказанието им. В Бит.2 се казва, че след като създал човека, Бог го поставил в Райската градина, за да се грижи за нея. Следователно още преди извършването на греха, работата е била част от Божия план. **Работата съвсем не е наказание, тя е част от Божия план и е дар за всеки от нас.** Темата на настоящата проповед е да разберем ролята на работата в светлината на изобилния живот, който сме призвани да живеем. Ние разглеждаме влиянието на идеята за изобилния живот върху различни области от живота ни. Разбрахме, че трябва да живеем изобилен живот тук, на земята и то сега. Поради връзката ни с Бога и с Христос, изобилния живот е качествено различен от обикновения живот. А ако това е така, работата ни играе важна роля в живеенето на изобилен живот. **Бог ни е призовал да работим.**

Замислете се над живота на Моисей. **Лесно можете да разделите живота му на три 40-годишни етапи.** Първия етап е прекарал в Египет. Вие знаете, че дъщерята на Фараона го извадила от реката и го отвела в двореца на Фараона. Моисей израснал сред целия възможен лукс на Египетската земя по онова време. Когато станал на 40 години, той убил един египтянин и избягал от Египет в Медиамската пустиня, за да не бъде наказан. През следващите 40 години Моисей пасъл овцете на тъста си Йотар. Чак след това Бог призовал Моисей от един храст, който горял, но не изгарял. **Този разговор между Моисей и Бога е едно от най-забележителните неща в цялата Библия.** Той ни показва как Бог ни призовава да свършим задачата, която е определил за нас. Разбирате ли, че Бог е казал на Моисей да се върне в Египет и да обяви, че Бог е взел решение да освободи хората си от робството, **чак когато Моисей е бил на 80 годишна възраст?** Никога не е прекалено късно Бог да ни възложи някаква специална задача.

Вгледайте се в първите два етапа от живота на Моисей и ще се уверите, че Бог през цялото време го е подготвял за изпълнението на тази задача. Когато Бог му казал да се върне в Египет, Моисей е бил отлично запознат с египетската култура и с живота в двореца на Фараона. Той е познавал някои високопоставени личности в Египет. Моисей въобще не се е плашел от хората, които са имали власт в Египет. Грижете за овцете в продължение на 40 години го подготвили, за да е способен да води друго стадо през друга пустиня и да се грижи за него. **През първия период от живота си Моисей се научил да живее като важна личност, а през втория – да живее като обезправен човек. Така Бог го е подготвял за задачата, която е трябвало да изпълни.**

Когато Бог възложил тази монументална задача на Моисей, **той отказал.** Ако Бог му я беше възложил

40 години по-рано, Моисей щеше да каже: “Съгласен съм, мога да свърша тази работа.” Но сега, след като в продължение на 40 години пасъл овцете, **Моисей се научил на смирение**. Той разбрал, че не може да направи нищо със собствените си сили и че трябва изцяло да се уповава на Бога. Моисей бил подготвен да бъде слуга на Бога и през последните 40 години от живота си се превърнал във верен водач. В Библията се казва, **че когато на 120 год. възраст умрял на планината Нево, очите на Моисей не са били отслабнали и силата му не била намаляла**.

Джон Аскрофт Старши, който бил много болен, се надявал, че ще може да види как синът му Джон Аскрофт Младши ще положи клетва като Генерален прокурор на САЩ. Веднъж, когато двамата разговаряли, бащата казал: “Сине, моля те да изсвириш на пианото химна “Ние стоим на Свята Земя.” Генералният прокурор Аскрофт, който е много добър музикант, седнал пред пианото и изсвирил този прекрасен химн. Когато свършил, баща му казал: “Сине, **даже земята на град Вашингтон може да бъде свята земя, ако служиш на Бога.**”

Изобилният живот, който живеем, променя отношението ни към нашата работа. Според Божия план, ние трябва да работим и когато работим, ние отговаряме на призива на Бога. Може да имаме работа, която ни позволява да печелим пари и да се грижим за семейството си, но това може да е нещо повече от обикновена работа. Веднъж Уилям Кери, който е бил и обущар, бил критикуван заради това, че пренебрегва работата си. Той отговорил: “Моята работа е да разпространява евангелието на Христос до всички, които не го познават. Работата ми е нещо много по-голямо от поправянето на обувки.” Това е валидно за всеки християнин. Щеше да бъде ужасно, ако всеки християнин беше призван да бъде пастор. Можете ли да си представите свят, в който всички хора са пастори? Ужасно би било, ако всички хора имаха една и съща професия и работеха една и съща работа. **Всеки християнин има уникален призив от Бога да му отдава почит и да му служи, като обслужва другите хора.**

Притчата за талантите понякога се тълкува като отговорност на християните да употребяват мъдро парите си. Разбира се, това тълкувание е правилно. Но в същото време искам да подчертая, че Бог е дал на всеки човек някакви таланти, способности и дарби. Ние сме отговорни да ги употребяваме разумно. **Добре е да помним, че всичките ни таланти и способности са ни дадени и както те, така и резултатите от тях принадлежат на Бога, защото ние сме Негови слуги**. Това е жизнено важно за правилното ни разбиране на християнството. Слугата, който не искал да употреби парите, за да ги умножи, защото се е страхувал от господаря си, не е разбрал това. Той се оплакал, че господарят му е суров човек, който го плаши. В представите ми този слуга ми прилича на ръчна количка с едно колело. Той е трябвало да бъде бутан и лесно се е разстройвал. Познавате ли подобен човек? **На нежеланият слуга му липсва мотивация и инициативност**. Той лесно се разстройва и отчайва. Желанието на Бога е ние да му служим вярно. Бог очаква от нас да използваме за Негова прослава всички таланти и способности, с които ни е дарил.

Когато бях малък, аз исках да работя в магазина за строителни материали на дядо си. Това беше естествено желание, защото баща ми и дядо ми, от които се възхищавах, работеха там. Не мина много време и аз разбрах, че Бог ще ми даде и нещо друго освен тази работа. Аз истински се наслаждавах да разговарям с хората, но търговската част от тази работа не ме привличаше. Много бавно Бог започна да ми разкрива друг план за моя живот. **Забелязали ли сте в Библията, че когато Бог призовава хората да работят за Него, обикновено те вече работят за някой друг?** Когато Бог призовал Моисей, той пасял овце. Когато призовал Геденон, той вършеел жито. Когато призовал Саул, за да стане цар, той се грижел за магарета. Когато призовал Давид, той работел като овчар. Когато Исус призовал учениците си да го последват, всеки от тях се занимавал с нещо – един бил бирник, а други четирима били рибари.

Понякога хората казват: “Знам, че Бог има някаква специална задача за мен, но все още не съм намерил своята ниша и поради това чакам.” И те чакат и чакат. Намерението на Бога за всеки от вас е да си намерите някаква работа и да правите нещо полезно. **Работете. Докато работите, Бог ще ви призове и ще ви насочи към нещо друго**. Може би притежавате прекрасен житейски опит като Моисей или като рибарите. Може би Бог ви превежда през определени обстоятелства и случки в живота ви, които ще ви помогнат да откриете какво иска Бог да работите. На сър Кристофър Рен, който е бил майстор-строител, възложили възстановяването на църквите в Лондон. Веднъж той посетил изграждането на катедралата “Св. Павел” и попитал един каменоделец какво прави. Човекът му отговорил: “Дялам камъни за 3 шилинга дневно.” После задал същия въпрос на друг каменоделец и той му отговорил: “Помагам на сър Кристофър Рен да построи една огромна катедрала.” **Забелязвате ли разликата в подхода и в гледната точка на двамата каменоделци? Ако считаме, че работата ни е бreme и е тежест, ние изпускаме най-важното**. На английски има една прекрасна дума за работа – “vocation” – която произлиза от латинската дума “voca” (призив.) Думата “profession” (професия) означава начина, по който заявяваме своята вяра и своите ценности. **Отношението ни към работата се променя, когато гледаме на нея от гледната точка на изобилния живот и от гледната точка на живота, който притежава вечно качество и когато гледаме на работата си като на начин да**

служим на нашия Бог. Когато решим какви искаме да станем, когато пораснем, ние вземаме важно решение, което постепенно ни води към работата, която Бог иска да работим.

Искам да ви разкажа за няколко човека, които вършат работата си добре и заради това трябва да ги уважаваме. Една от тях е млада жена, която срещнах за пръв път по време на пред дипломния ѝ стаж в колежа. Тя имаше вид на момиче, което от завършването на средното си образование е знаело, че това е работата, която иска да работи. Тя се чувстваше призована да работи като учител, който се занимава с обучението на болни и недоразвити деца. Тя се беше подготвила не само чрез образованието, което беше получила, а и чрез практическите умения, придобити чрез работа с такива деца. Веднъж я посетих на работното ѝ място и я наблюдавах как грижливо носи болните бебета в прегръдките си, как отделя време на всяко от тях, за да му помогне да се нахрани и да му смени пелените. Тогава ѝ казах, че на мен би ми било трудно да се оправям с мръсните пелени, а тя ми отговори: “Във всяка работа има мръсни пелени.” Тя е права. Във всяка работа има мръсни и неприятни неща.

Гледах изражението на лицето ѝ, което излъчваше радост и любов към тези деца. Когато завърши колежа, тя веднага беше назначена като учителка в едно училище в Южна Каролина за глухи и слепи деца. Имах възможност няколко пъти да я посетя там и да наблюдавам как се грижи за тези деца. Тя обзаведе една прекрасна класна стая. Предполагам, че някои от вас се досетиха, че говоря за снаха си Патрис, за която се ожени синът ни Крис. Нейната работа е вдъхновяващо свидетелство за начина, по който Бог призовава хората да имат различни професии. Тя знае, че трябва да върши работата си с любов и с чувство за мисия.

Понякога срещате възрастни скаути, препасани с бял широк пояс с нарисувана на него червена стрела. Този пояс показва, че те са членове на уважаваната организация “Орденът на стрелата.” Членовете на тази група казват, че са “братство на бодрото служение.” В клетвата на този Орден се казва: “Обещавам да служа самопожертвувателно и да посветя живота си на другите хора, даже по време на неприятни и досадни задачи и на тежки отговорности.” Някога усещали ли сте, че работата ви е неприятна и е свързана с тежки отговорности? Всяка работа си има своите мръсни пелени, а има и такива работи, които не бихте искали да работите. Но може да изпитвате специална радост, ако вярвате, че работата която вършите е служение на Бога и ако имате сърце на слуга на Бога. Тогава работата се превръща в братство и в бодро служение.

Докато работех в Северна Каролина, веднъж при мен дойде за съвет един доста потиснат млад мъж. Докато разговаряхме, той не можа да ми обясни защо е потиснат и си замина. След време ме посети отново и аз го помолих да ми разкаже за работата си. Той ми каза, че мрази работата си и не е доволен от нея. Попитах го къде работи. Оказа се, че работи в завод за пречистване на канализационните води. Помислих си, че не е чудно, че мрази работата си. Поговорих му за начина, по който мрази работата си, която е важна. Все някой трябва да върши тази работа. Проблемът не е във вида на работата, а в нашето отношение към нея.

Един приятел ми разказа за свой съсед, който е събирач на отпадъците и има жена и две деца. Приятелят ми бил много любопитен как се чувства този човек и се срещнал с него. Оказало се, че човекът не можал да завърши средно образование и още като юноша започнал да събира отпадъци. Попитал го как гледа на работата си и дали би искал да я смени. Той ми каза, че не иска. В началото бил наемен работник, а сега вече имал собствена фирма и камиони. Приятелят ми го попитал как си е избрал тази работа. Човекът отговорил: “Аз искам нашия град да бъде чист и да става по-добро място за живеене. Все някой трябва да изнася боклука.”

Всяка работа си има своите мръсни пелени. Всяка работа изисква от нас да вършим неща, които не ни харесва да правим. Но ако притежаваме сърцето на слуга на Бога, ако считаме, че благодарение на работата ни светът става по-добро място за живеене, ако считаме, че не работим само за себе си, тогава работата ни се превръща в манифестация на изобилния живот.

Когато бях малко момче, аз исках да работя в магазина заедно с баща ми и дядо ми. Веднъж баща ми каза: “Преди да работиш в магазина, ти трябва да се научиш да помагаш за майка си.” Оказа се, че да помагам на майка си е по-трудно, отколкото да работя в магазина. Накрая, когато бях в седми клас, ми позволиха за започна работа в магазина. За щастие, баща ми разбираше, че не трябва да ме оставя да работя сам и ми възложиха да помагам на Чарли Норман, който беше дългогодишен служител. Първата работа, която ми дадоха беше да разтоваря един фургон, пълен с торби цимент, всяка от които тежеше по 20 кг. Целият товар във фургона не беше палетизиран. Всичкият цимент трябваше да бъде разтоварен на ръка, торба по торба, да се натовари на рампата на ръчна количка, да се внесе в склада и да се разтовари. Чарли товареше по 8-9 от торбите една върху друга на количката и я вкарваше в склада. Аз успях да натоварвам най-много по 3 торби и с мъка успях да избутам количката в склада. Наистина доста се измъчих и изпотих. Към 10:00 часа вече целия бях покрит с циментов прах. Чарли се съблече гол до кръста и видях, че вследствие на продължителната работа тялото му е като на културист. После направихме половинчасова почивка, но тя не ми беше достатъчна. Когато Чарли стана, за да продължи работата, аз също станах, защото

бях решил да работя наравно с него. Работихме през целия ден и се изморих много. Към 15:00 Чарли започна да си подсвирква, докато работеше. Към 16:00 часа започна да пее следната песен: “Ние ще работим, докато дойде Исус. Ние ще работим докато дойде Исус и тогава ще бъдем отнесени у дома.” Към края на работния ден тази песен стана част от работата му и се превърна в нещо като постоянно повтарящо се внушение. Той пееше и пееше и пееше своята песен всеки ден.

Ако знаете, че сте слуга на Господаря, ако знаете, че способността ви да правите нещо полезно е дар от Него, ако знаете, че чрез работата, която ви е възложил, вие живеете изобилен живот, това ваше знание променя гледната ви точка. **Ще дойде ден, когато ще чуете господарят да казва: “Добре си направил, добри и верни служителю. Влез в радостта на твоя Господ.”** Знаем, че когато ще давате отчет, вие искате да чуете: “Добре си направил, добри и верни служителю.”

Когато приеме Исус Христос за наш Спасител, ние можем да поглеждаме на работата си от гледната точка на изобилния живот. Признали ли, че Христос Исус е Господ на живота ви? Приканваме ви да направите това, ако до сега не сте го направили. Молим се ви името на Господ Исус Христос. Амин.

Да не съм аз?

Марк 14:17-26

Ние разглеждаме някои съдбоносни въпроси, които са свързани със служението на Исус, които са били задавани от Исус или самият той е задавал на другите хора. Нека заедно да прочетем четирите стиха от Марк 14:17-21. В петък нашето семейство ходи до Уилсън-Салем, Северна Каролина, за да присъстваме на сватбата на една моя племенница. Сватбата се състоя снощи. След една вкусна вечеря в петък вечерта, по време на репетицията за сватбата, бащата на младоженеца стана и предложи един тост. Всички присъстващи вдигнаха чашите си пълни с вода. **Това беше баптистка сватба.** Всеки от присъстващите вдигна тост на благословение за булката и младоженеца. Баптисти вярват, че по време на сватбата в Кана Галилейска Исус е превърнал водата във вино. Ние вярваме, че Бог може да направи същото и в наши дни, **даже след като сме изпили водата.** Ние имаме баптистки тост, който произнасяме на репетицията за баптистката сватба. Ние се благославяхме един друг във връзка с този щастлив и чудесен случай.

Пасхалната вечеря е трябвало да бъде щастливо и прекрасно тържество. То е трябвало да бъде време за припомняне за онова далечно време, когато народа на Израел е бил освободен от египетското робство. По време на това тържество юдеите си припомняли, че даже ангелът на смъртта е отминал домовете им, тъй като вратите им били белязани с кръвта на агнето. По време на Пасхалната вечеря седящите на масата неколкократно пиели от една и съща чаша с вино. Така хората си пожелавали заедно да пребивават в добротата на Бога, празнували онова, което Бог бил направил в миналото им и се молели и в бъдеще да получават благословиите на Бога. Но по време на Пасхалната вечеря на Исус с учениците му в горната стая все едно, че някакъв облак висял над участниците. Яденето, което би трябвало да е придружено от радостно и щастливо настроение, всъщност се оказало много тъжно, тъй като основната тема за разговор била смъртта. Исус казал, че това е неговата последна вечеря с учениците му, поради което те вече тъгували в очакване на смъртта му.

Освен това, по време на тази Пасхална вечеря се говорело за предателство. Въпросът, който разглеждаме сега е труден даже за превеждане: “Господи, дали аз няма да те предам? Господи, дали не съм аз предателят?” Исус казал: **“Казвам в: Един от вас, който яде с Мен, ще ме предаде.”** “Господи, да не съм аз?” Юда станал и излязъл, а Петър се похвалил. Библията ни разказва, че всеки от останали, виждайки тази ужасна истина, се чудел дали той няма да е този предател. “Господи, да не съм аз?” Исус отговорил: **“Един от дванадесетте е, който топи заедно с Мен в блюдото.”** Всеки от дванадесетте ученици е правил това. **Истината е, че всеки от тях го е предал. Юда, като го продал за тридесет сребърника; Петър, когато се отрекъл, че даже познава Исус; останалите ученици, като го изоставили тогава, когато страдал на кръста.** Въпросът: “Господи, да не съм аз?” е въпрос на самоизследване. Това е въпрос, който казва: “Аз ли съм онзи, който е виновен?” **Наистина, Господната вечеря е момент на самопроверка.** Заключение от проверката, правилният отговор на въпроса е: **“Да, аз съм виновен.”** Както се казва в един стар химн: **“Не баща ми, не майка ми, не брат ми, не сестра ми, не моят проповедник, не моят учител, а аз, Господи, заставам пред теб и се моля за твоята милост.”** Всеки от нас, който взема участие в Господната трапеза, **е виновен за своя грях.**

След Господната трапеза следва Гетсиманската градина с цялата ѝ мъка и Голгота с нейния кръст, един стар и груб кръст. Като че ли смъртта витае над всички тези събития, но въпреки това, Исус говори за радост: **“В света имате скръб; но дерзайте: Аз победих света”** (Йоан 16:33). Тези думи напомнят на учениците, че независимо от положението, в което се намират, те имат причини да се радват. Този разговор

за предателство и смърт, за грях и вина е подсилен от радостта, която е била неподвластна на трудните обстоятелства.

По време на разчистването на останките от кулите на Световния търговски център, работниците намерили един кръст, направен от две напречно заварени греди. Не е ясно дали те са били заварени по този начин още докато са били част от конструкцията на сградите или са се заварили една към друга по време на пожара от високата температура при изгаряне на самолетното гориво. Работниците поставили този кръст на върха на купчината отпадъци. Той бил благословен и работещите гледали на него като на символ на надеждата.

В началото на 1930-те, в края на онзи период от американската история, който наричаме “Голямата Депресия,” се събрала една група от служители на Бога. По време на този ужасен период от нашата история много хора се разорили. Семействата мизерствали. Много хора се самоубивали. Събралите се служители на Бога казали: “Ние трябва да дадем на нашите хора нещо, което ще насочи вниманието им отвъд сегашните трудности.” Тогава им хрумнала идеята един неделен ден да се обяви за Световна неделя на Господната трапеза, един ден през който християните от цял свят заедно ще празнуват Господната трапеза. Общото празнуване на Господната трапеза е начин, с помощта на който можем да припомним на християните от цял свят, че ние виждаме не само сегашната реалност, но и онова, което е отвъд видимото сега. **Живеещото с вяра в края на краищата означава да живеем без да се подчиняваме на видимото, а да бъдем ръководени от вечната надежда** (виж Рим.8:25). Световна неделя на Господната трапеза се родила в една критична ситуация и насочва вниманието към великата реалност, която се намира отвъд видимото в момента. **Кръстът е символ на победата**. Когато се намираме в условия, когато изглежда, че царува смъртта, животът станал победител. Намирайки се в обстоятелства, които очевидно са били отчайващи, **Исус е казал: “Радвайте се. Аз победих света.”** Тогава, когато животът им е бил много труден, учениците на Исус са научили, че Господната трапеза, хляба и виното са символи на надеждата, на вечния живот и ни напомнят за победата на кръста.

Днес, още в първите часове след полунощ, християните от Азия започнаха да празнуват Господната трапеза. Християните от Корея, Япония, Тайланд и Индонезия празнуваха Господната трапеза преди часове. После слънцето изгря над Източна Европа и християните от Полша, Румъния и от бившия Съветски Съюз, както и християните от Средния Изток и Африка празнуваха Господната трапеза. С разсъмването над средна и западна Европа тамошните християни празнуваха Господната трапеза. Когато слънцето изгря над западното полукълбо, нашите братя и сестри от този район също празнуваха Господната трапеза. В един свят, изпълнен с толкова сериозни противоречия и проблеми, когато хората чакат да разберат какво ще се случи, символите на тази трапеза се превърнаха в символи на надеждата. Ние имаме нужда от такива символи, които да ни напомнят да се радваме.

Две малки момиченца, които израствали заедно, били най-добри приятелки. Заедно посещавали Неделното училище, заедно пеели в детския църковен хор. Едната решила да стане християнка, а няколко месеца след нея и другата я последвала. Двете били кръстени едновременно и заедно преминали в следващия клас от Неделното училище. След като завършили този клас, те за пръв път взели участие в Господната трапеза. Родителите им седели близо до тях в залата сред присъстващите. Двете момиченца, седейки заедно с други деца, били инструктирани как да приемат хляба и виното. Пасторът им ги поднесъл. Двете малки момиченца взели двете малки пластмасови чашки. Когато пасторът произнесъл думите: “Това е моята кръв, която за вас се пролива. Това правете за Мое възпоминание,” двете момиченца се обърнали едно към друго, чукнали чашките си и казали: “На здраве!” Родителите им били ужасени, но всъщност децата постъпили по най-подходящия начин (*Коментар: На английски cheers - “на здраве” и “радвайте се” се произнасят по един и същ начин. Д.Пр.*) “Радвайте се. Аз победих света.”

В четвъртък през нощта бях извикан в къщата на един умрял човек. Пристигнах преди хората от погребалното бюро. Когато двамата с вдовицата влязохме в спалнята, където лежеше умрелият, аз забелязах, че мотивите на завивката, с което беше покрито тялото му представляваха летящи пеперуди. **Пеперудата е християнският символ на надеждата и на възкресението**. Даже пред лицето на смъртта на нас са ни дадени тези символи, че Бог е победителят, че Той е суверенът, че смъртта не е края на историята. Не трябва да се предаваме на отчаянието. Ние трябва да се радваме, защото Христос е победил света.

Ние правилно задаваме въпроса: “Господи, да не съм аз? Аз ли съм този, който те предаде?” Ние правилно отговаряме: “Да, аз съм този човек.” Ние пристъпваме към Господната трапеза като грешни хора, но виждаме невидимото. Отвъд такива символи като горчивината и мъката, ние виждаме онзи стар и груб кръст на Голгота. Ние гледаме към символите, каквито са хляба и виното и си спомняме думите на Исус, думи на надежда, на живот и на победа.

В един филм, озаглавен “Места в сърцето,” Сали Фиилдс играе ролята на жена от Юга, която е овдовяла на младини. Тя се борела с житейските трудности, за да запази общността на семейството си и да

не допуска във фермата си много нелюбезни хора от нейния град. Сред съгражданите й имало хора, които се занимавали с най-различни неморални неща. В края на филма тя успява да запази фермата си. Заключителната сцена показва как всички хора са събрани в църквата. Камерата показва общ план на залата и вие виждате лицето на всеки присъстващ **и разбирате, че всеки от тях е грешен човек. Те заедно приемат Господната трапеза, символът на надеждата. Тъкмо това правим и ние.** Ние се събираме тук около тази маса и всеки от нас е грешен човек. Ние идваме като хора, които са длъжни да отговорят: “Да, аз съм предателят. Аз съм виновният.” Ние идваме, защото тук ни се напомня за нашето излекуване от вината, за цената, която Исус Христос е платил, за дара на милостта, който ни освобождава от порочния кръг на греха и смъртта.

Ако сте вярващ човек, вие сте поканен да вземете участие в Господната вечеря. Тази трапеза не принадлежи на нас. Това е трапезата на Господа. Това не е трапезата на нашата църква. Ако вярвате, че Исус Христос е вашият Господ и Спасител, ние ви каним да вземете тези символи на надеждата, които ни напомнят, че даже сега, когато се намираме в един свят на трудности и мъка, ние трябва да се радваме. Нека заедно да приемем хляба и виното.

В нощта когато беше предаден, Господ Исус взе хляба, разчупи го и каза: “Това е моето тяло, което заради вас е разчупено.” Нека да се помолим за благословение на хляба.

Отче, идваме смирено пред теб и признаваме, че сме твои хора. Заставаме пред теб и те молим да простиш всяка грешна мисъл, дума или действие, които може би имаме в сърцата си. Подготви ни за да вземем този хляб, този символ на надеждата. Молим се за тези неща в името на Исус. Амин.

“Господи, да не съм аз? Аз ли съм този, който те предаде? Дали Исус умря заради моето престъпление? Каква проява на изумително съжаление, на невиджана милост и на недостижима любов!” Исус е казал: “Този хляб е моето тяло, което заради вас е разчупено. Яжте всички от него.”

А сега ще се помолим да бъде благословена чашата с вино.

„Отче наш, благодарим ти, че ни обичаш. Отче, ти ни обикна толкова много, че изпрати Синът си да умре на кръста на Голгота заради нашите грехове. Отче, събирайки се около твоята трапеза за да отпием от тази чаша, която е символ на кръвта, която е била пролята заради греховете ни, нека хората от нашата църква и от църквите по целия свят да изпитат себе си. Отче, моля те, създавай в нас ясен ум и чисто сърце. В името на Христос се молим. Амин.“

Евангелието на Марк ни разказва, че след вечерята Исус и учениците изпели един химн, преди да отидат в Гетсиманската градина. Сега и ние ще изпеем един химн. Отправяме ви покана от името на Господ Исус Христос. Ако до сега не го познавате като вашият Спасител, молим ви направете го сега. Отговорете положително на този призив на Бога. В името на Исус се молим. Амин.

Да пеем нова песен

Псалм 40

Всяка музика, независимо дали е блус, рокендрол, кълтри или е оперна музика, притежава силата да придава дълбочината на човешките емоции. Като имаме това предвид, днес ви предлагам заедно да разгледаме Пс. 40. Давид, най-сладкият певец на Израел, е написал прекрасни песни. Дръжте Библиите си отворени на този псалм, защото от време на време ще четем по някой стих.

Давид пише: “**Чаках с търпение Господа.**” С това Давид казва: “Аз чаках, чаках и чаках.” Тъй като е бил доста импулсивен човек, **на Давид не му е било много лесно да чака.** Предполагам, че на него, както и на много от нас, му е било трудно да чака, нали? **Истински търпеливите хора рядко говорят за чакането.** На много места в Библията ние сме призовавани да се научим на търпение. В Исая 40:31 казва: “**Онези, които чакат Господа, ще подновят силата си.**” Ако проследите внимателно какво пише Библията за това, колко ценно е човек да бъде търпелив, вие ще откриете, че в Откр. 13:10 се говори за търпението на светиите, които, докато са преследвани, остават верни на непоколебимата си привързаност към Бога.

Търпеливостта е качество, на което задължително трябва да се научим. Една жена казала на пастора си: “Помолете се да имам търпение.” Пасторът започнал да се моли: “Скъпи Боже, моля те да огорчиш тази жена със страдания и болка.” Тя възкликнала: “Чакай малко! Не съм се молила за такова нещо. Аз исках да бъда търпелива.” Пасторът я попитал: “Не знаете ли, че единственият начин да се научите на търпение е чрез страданието и болката?” Точно същото обяснява и апостол Павел в Римляни. **Всички хора, лежащи в болниците са наричани “пациенти” по същата причина** (Коментар: На английски “търпение” е patient, но същата дума означава и „пациент, болен човек.“ Д.Пр.). **Точно когато страдаме и когато ни боли, ние се научаваме да бъдем търпеливи.**

Давид не е бил много търпелив. След като чакал дълго време, Бог чул плача му. “**Той се приклони към**

мен и послуша вика ми и ме изведе от гибелната яма, от тинята и калта и постави на скала краката ми и утвърди стъпките ми.” Тук се описва една картина на оборски тор, тиня и кал, които се полепват по вас, даже когато бъдете изваден от там. Някога стъпвали ли сте в оборски тор и в тиня? Знаете ли колко е трудно да почистите дрехите си от тинята? Полепването на тинята и на оборския тор е описание на онова, което се случва с нас, когато се окажем в беда, особено ако живеем в грях. Грехът полепна по нас. Трудно е да се очистим сами, но Давид казва, че е бил изваден от калта и е бил поставен да стъпи на твърдо и сигурно място. Причината да разглеждаме този псалм се намира в ст. 3: “Сложи още в устата ми нова песен, хваление към нашия Бог.” Давид се чувствал така, все едно че пее, защото животът му е бил обновен. Той се намирал в ужасно положение, все едно че е потъвал в кал и тиня и чакал и чакал и чакал. Когато Бог го измъкнал от там, Давид се почувствал така, все едно че пее. Християнската църква трябва да е пееща църква. Благодаря ви за начина, по който пеете като църква. Благодаря на онези, които участват в музикалната ни програма. Ние трябва да ви благодарим толкова много за това.

Говори се, че Махатма Ганди обмислял да стане християнин. Когато бил в Претория, Южноафриканската република, той посетил една християнска църква. След като наблюдавал само една единствена служба на хваление на тази църква, той напълно отхвърлил идеята да стане християнин. Ганди казал, че след като се запознал с учението на Исус, той се почувствал привлечен към личността му. Но когато участвал в службата на хваление на тези християни, той усетил, че преклонението им е скучно, сковано и безжизнено, поради което не пожелал да стане християнин. Представете си, че Ганди беше станал християнин. Представете си какво щеше да се случи, ако вместо в църквата в Претория той беше дошъл в нашата църква. Как щеше да оцени хвалението и преклонението ни пред Бога? Дали щеше да каже, че това е бликащо от живот, приповдигащо и даряващо с живот хваление на Христос, към който е бил привлечен? Или би казал, че нашето преклонение също е скучно и безжизнено? Християнската църква трябва да е пееща църква. Бог е направил велики неща за нас. Чрез смъртта си на кръста, Исус ни е спасил от тинята и калта на греха. Той ни е извадил от ужасния кръговрат на греха и смъртта и ние трябва да сме му много благодарни за това. Даже когато живота ни е много труден, ние имаме повод да сме благодарни и да хвалим Бога.

Давид казва, че трябва да свидетелства за онова, което е преживял, поради което, започвайки от ст. 4, той разказва за нещата, които Бог е направил за него и които са били толкова много, че не могат да бъдат изброени. Давид казва, че онези, които виждат и се страхуват, които се удивляват от онова, което е станало с него, ще възложат упованието си на Господа. Давид казва, че другите хора ще бъдат вдъхновени от случилото се с него и то ще им окаже влияние. Така те ще стигнат до момента да повярват в Бога. Свидетелството на Давид е просто описание за това, колко Бог е бил чуден и милостив към него самия. Да прочетем Пс. 40:4-5. Давид знае, че истинското преклонение пред Бога не е ритуал и не е нещо формално. Нека за прочетем ст 6-8. В друг превод на ст.6 се казва: “*продупчил си ухото ми.*” Това ни звучи странно. Според Тора, когато някой решил до края на живота си да живее като роб на господаря си, господаря му го завеждал до касата на вратата и му продупчвал ухото като знак, че принадлежи на господаря си. Може би Давид иска да каже нещо подобно. Сега той е слуга на Бога, но може би тук има и друг смисъл. Може би Давид казва: “Ушите ми бяха отворени и сега съм в състояние да чувам ясно какво ми казва Бог. Бог не иска всеизгаряне и приноси за грях.” А сега да прочетем ст. 8 където Давид казва на Бога: “*Ето ме. Идвам.*” Той отива послушно при Бога и казва, че с радост ще изпълни волята Му. “*Законът Ти е дълбоко в сърцето ми.*” Божият закон не е написан върху каменни плочи, а е написан в сърцето на човека. Преклонението и привързаността към Бога не са външна изява, те са вътрешно качество. Песента на Давид отразява това. Начинът на композиране, използван от Давид и подборът на думите в текста отразяват посветеността на сърцето му. Той е бил известен като човек, живеещ според сърцето на Бога.

Давид казва, че няма да запази истината само за себе си. Нека да прочетем ст. 9-11. Давид иска да разкаже на другите хора за тази истина, за да чуят за нея. Това е Старозаветния стих за евангелизацията и за свидетелстване пред хората какво е направил Господ в собствения ви живот. Тук Давид казва, че чрез Своята милост и любов е направил прекрасни неща в живота му. В ст. 11 Давид казва: “*Господи, не задържай благите Си милости от мен; Твоето милосърдие и Твоята истина нека ме пазят завинаги.*” Вижте каква забележителна смяна на настроението му настъпва в ст. 12. Давид е бил изваден от тинята и калта и е пеел възхвала на Господа. А сега отново говори за връщане в тъмнината, за времето, когато е страдал и когато е бил побеждаван от собствените си грехове. Защо Давид се връща към миналото си? Защо променя настроението си? Ходили ли сте някога на зъболекар? Изтърпявали ли сте всички зъболекарски процедури, след което зъболекарят ви казва, че ще ви направи контролен преглед след 6 месеца? След 6 месеца се явявате при него с мисълта, че всичко е наред, но се оказва, че още нещо трябва да бъде ремонтирано в устата ви. Мъже, някога сменяли ли сте разположението на мебелите в жилището си по желание на жените си? Цял предобед в събота вие премествате всичко в къщи, опитвайки се да го поставите

точно там, където жена ви иска да бъде поставено. Стигали ли сте до момента, когато си мислите, че вече всичко е подредено? Започвате да си мислите, че никога, ама наистина никога няма да премествате мебелите на друго място. Но идва пролетта и подобно на женската птичка, която прави гнездото си, жена ви решава, че всички мебели трябва да се подредят по нов начин.

Много малко неща в живота могат да бъдат подредени по някакъв начин и да останат непроменени. **Като християни, ние трябва да знаем със сигурност, че сме спасени, но духовният ни живот е поредица от издигания и спускания.** Понякога ще живеем в светлината, но ще има моменти, когато ще се намираме в тъмната яма. В Пс. 40 Давид обрисова живота такъв, какъвто е. Пс. 40:1-11 представлява песен във възхвала и преклонение пред Бога. После, в ст. 12 настъпва една странна промяна. Оказва се, че Давид отново има трудности в живота си. Сега ви предлагам успоредно с Пс. 40 да прочетем Пс.70. Забележете, че Пс.70 се състои само от 5 стиха, които са почти идентични с последните 5 стиха от Пс. 40 и по някакъв начин стои самотен. Давид изпял една радостна песен за онова, което Бог направил за него, но освен това се моли на Бог да го спаси, да дойде при него и да го издигне: **“Боже, побързай да ме избавиш; Господи, побързай да ми помогнеш.”** Мислите ли, че Давид се е научил на търпение при първия опит? “Побързай, Господи.” Пред нас са два псалма, които са съединени чрез текста от Пс. 40:12. Давид е написал един псалм на радост и щастие и един псалм, в който вика за помощ и ги е обединил в един псалм.

Защо Давид е направил това? **Защо е обединил в един псалм светлината и тъмнината? Защо е съединил надеждата с бедата? Защо е смесил радостта с тъгата? Не става ли така в реалния живот? Нали животът ни представлява една гигантска смес от възходи и падения? Животът ни не е ли смес от добро и лошо, от радост и тъга, от светлина и тъмнина, от надежда и трудности? Не става ли така в живота ни? Не би ли трябвало и музиката и песните ни да са такива? Не би ли трябвало песните ни да отразяват всичко, което става в живота ни?**

Нека да ви дам един пример. Да вземем **“Пета симфония”** на Бетовен, която започва с мрачна и зловеща тоналност. Знаете ли как се нарича неговата **“Девета симфония”**? Наричаме я **“Ода на радостта.”** (Коментар: *И тя е химна на обединена Европа. Д.Пр.*) Ако се вгледате в контраста между двете симфонии, вие ще съзрете същата смес от добро и лошо, от светлина и тъмнина, от трудности и надежда. Спомнете си за великият тромпетист Луис Армстронг, **“Сачмо”**, който пеел както блусове от Сент Луис, така и за болницата в Сент Джеймс, песни както за радостта, така и за отчаянието. В последният си велик хит, който записал малко преди смъртта си, Луис Армстронг пее: **“Виждам синьото небе, белите облаци, благословените светли дни, топлите нощи и си казвам: Колко чуден е света.”** Луис Армстронг смесва по странен начин светлината и тъмнината. Ето по този начин се прави и трябва да се прави музиката. Музиката трябва да отразява живота ни. Който и от големите певци да вземете: Рей Чарлз, Елвис Пресли, Джордж Гершуйн, Кени Роджър или Роджър Милър – вие ще видите, че в тях има нещо общо. Част от песните им са радостни, а другата част са тъжни. Те отразяват реалността на живота и са смесени в музиката.

Същата комбинация откриваме в музиката на Давид. Втората тема на Давид, комбинирана с първата, описва живота такъв, какъвто е. Това е живота, при който Бог се превръща в част от всеки, човек, който вярва в Него. **“Блажен онзи човек, който уповава на Теб”** (Пс. 84:12). Да не би това да се отнася само за периодите, когато живеем добре? Съвсем не. Това се отнася и за периодите, когато живеем зле. Пс. **40:17** е почти еднакъв с Пс. **70:5**. Давид търси избавление и моли Бог да не се бави. Давид се опитва да се научи да бъде търпелив, нали? **“Господи, дай ми търпение, но побързай.”** Ето това е основното в молитвата на Давид. Великият автор на псалми Давид, този най-сладък певец на Израел, чието сърце е било в хармония със сърцето на Бога, поставя пеенето и плаченето едно до друго. Той поставя радостта и тъгата едно до друго. Той комбинира благодаренето на Бога с плач за помощ, защото това е реалността на живота. Ето такава трябва да бъде и музиката ни.

Всеки път, когато слушам хора на Харлемските момчета, аз се сещам за децата, които обичам най-много. Сърцето ми е особено привързано към децата, които живеят в риск. Преди време съм работил в затвор за малолетни нарушители. **Аз знам, че децата, които участват в този хор са израсли в един от най-опасните райони на Ню Йорк,** но въпреки това са се събрали заедно, за да пеят всякакви песни, включително песни за вярата. Виждате ли какво е направила музиката в живота им? А какво да кажем за хора на Храма в Бруклин, който е съставен от хора, живеещи в мизерия, които са се събрали заедно, за да образуват един велик хор. Пеенето им е прекрасно. В музиката им има сила, която изважда хората от отчаянието и им дава надежда. Тя никога не украсява живота и го показва такъв, какъвто е. Малкото сираче Ани пее: **“Утре слънцето ще изгрее. Утре, утре, от което ни дели само един ден.”**

Имате ли песен в сърцето си? Пеете ли понякога? Нямам предвид да пеете пред публика. Пеете ли понякога, докато се къпете под душа? Пеете ли понякога, докато работите в кухнята? Пеете ли докато работите на двора? Дали Бог е вложил някоя песен в сърцето ви? Свирите ли си с уста, тананикате ли си и позволявате ли на музиката по някакъв начин да бъде част от живота ви? Бог пее. Библията ни казва, че и

трите части на Светата Троица пеят. Веднъж обядвах с **Клиф Бароус, който е водач на хвалението на Били Греам**. Той ми каза какво е впечатлението му от нашата църква и от онова, което Бог прави тук. Той сподели: “Кирк, има един стих от Соф. 3:17, който напълно подхожда за вашата църква. Господ е с вас и е способен да спасява. Той много ви се радва, Той ще ви успокои с любовта си и ще се весели с вашите песни.”

Знаете ли, че нашият небесен Отец може да се радва, докато пеем? Неговият Син Исус е пял. В евангелието на Матей се разказва, че след Последната Вечеря, преди да напуснат горната стая, Исус изпял един химн с учениците си. След това отишли в Гетсиманската градина, където Исус бил подложен на сурово изпитание. Като подготовка за това събитие и като един завършек на Последната Вечеря, Исус изпял един химн с учениците си. Светият Дух също пее. Как пее Светия Дух? Чували ли сте някога Светия Дух да пее? Светият Дух пъ днес в нашата църква. Павел казва: *“Изпълвайте се със Светия Дух.”* Павел казва: *“И разговаряйте с псалми и химни и духовни песни, като пеете и възхвалявате Господа в сърцето си и като винаги благодарите за всичко на Бога и Отца в името на нашия Господ Исус Христос”* (Еф. 5:19-20). Как пее Светия дух? Той пее чрез нас. Когато сме изпълнени с Божия Дух, той пее чрез нас. От тук следва извода, че християните трябва да са изпълнени с песен.

Джон Уесли пътувал през океана, когато ветроходният му кораб попаднал в ужасна буря. Едно от основните платна се разкъсало на две и счупило мачтата. Всички на кораба се изплашили. Уесли забелязал една група от 26 германски християни, скупчени плътно един до друг, които пеели химни. Тези хора също пътували към Новия свят, но отговорили на бурята чрез пеене. Джон Уесли ги попитал, дали се страхуват. Те отговорили, **че се страхували, докато започнали да пеят**. По същият начин би отговорил Давид или ранната църква, когато се намирали в беда. Когато по-късно Джон Уесли се върнал в Англия, той отишъл в църквата и станал християнин.

Музиката има силата да променя човека. Моята тъща през последните 5 години от живота си страдаше от болестта на Алцхаймер. За нея това наистина бяха години на мъчение. В края на живота си тя плачеше: “Искам да си отида у дома, искам да си ида у дома” Ние знаехме, че тя няма предвид домът, от който беше отведена в болницата. Тя говореше за къщата, в която беше прекарала детството си. Жена ми Клер предложи нещо чудесно. Тя си спомни един обичай от детството на тъща ми. Всяка вечер, когато петте деца си лягали, майката на тъща ми отивала в дневната стая и свирела на пиано музика от Рахманинов. Ние занесохме един CD-player в стаята на тъща ми и пускахме на него записи на пиано от Рахманинов. Постарахме се тази музика постоянно да звучи в стаята ѝ като фон. Тази музика успокояваше тъща ми. Духът ѝ се успокояваше и тя очевидно получаваше облекчение от болките си. **Музиката има силата да лекува.**

Един певец карал колата си след един камион, пълен с дървени греди. Случило се нещо ужасно. Гредите се разхлабили и започнали да падат върху покрива на колата му. Една от тях пробива челното стъкло на колата и го ранила тежко. Певецът бил откаран в болница и бил поставен в интензивно отделение, тъй като бил в кома. Никой не бил сигурен, дали ще може да оживее. Тогава няколко от приятелите му попитали лекаря, дали може да поговори с ранения. В началото лекарят не бил съгласен, но после казал: “Добре, но не говорете много високо, за да не безпокоите другите болни.” Опитали се да му говорят, но певецът не реагира. Тогава приятелите предложили на лекаря да се опитат да му пуснат музика. Лекарят се съгласил, при условие, че музиката не е шумна. Лекарят доста се разтревожил, когато видял приятелите да внасят в интензивното отделение огромни високоговорители. Много скоро след като пуснали музиката, намиращия се в кома пациент започнал да тактува с пръста си. След няколко часа той започнал да реагира по-отчетливо, а след няколко дни излязъл от комата. **Вие познавате този музикант, който се нарича Стиви Уондър.**

Музиката притежава изцелителна и успокояваща сила. Много често песните са писани от хора, които тъгуват. Джеймс Тейлър пише: “Виждал съм пожар, виждал съм дъжд. Виждал съм слънчеви дни, за които съм си мислил, че никога няма да свършат. Бил съм самотен и без приятел, но винаги съм вярвал, че ще те срещна отново.” **Ерик Клептън, чийто любим син умрял, е написал: “Понякога човек е повалял, понякога човек пада на колене, понякога сърцето ни е разбито и ние се молим. Но аз знам, че от другата страна на вратата има мир и съм сигурен в това. Аз знам, че на небето няма да има сълзи.”**

Тъгували ли сте някога? Помагала ли ви е музиката в такива моменти? Песнопойките ни винаги трябва да са близо до Библията. Когато отделяме време да бъдем с Бога, в него трябва да включим и една песен. През следващата седмица просто си изпявайте по една песен насаме, независимо дали сте в банята или сте на друго място. Ако правите това, с течение на времето вашето пеене ще се превърне в молитва. Молитвите на Давид са били песни. Някои от нашите молитви също могат да бъдат песни. Позволете на музиката да се превърне в част от ежедневието ви. Пейте си, където и да се намирате.

Когато децата ни бяха малки, аз им пеех една глупава песничка, която бях съчинил, докато ги люлеех.

Текстът беше много обикновен: “Аз те обичам и Бог те обича, и така ще бъде завинаги.” Аз просто го повтарях многократно. Когато децата ни бяха нервни и изморени, аз ги приспивах с тази глупава песничка: “Аз те обичам и Бог те обича, и така ще бъде завинаги.”

Звучи ли мелодия в сърцето ви? Знаете ли, че начинът, с помощта на който преодоляваме житейските трудности е, че Исус ни дава сили да пеем? Когато имаме затруднения, ние имаме толкова много основания да се радваме. Човек придобива способността да пее в такива моменти, когато приеме Христос за свой Спасител. Ако до сега не сте приели Христос, Бог ви призовава днес да поканите Исус да влезе в сърцето и в живота ви. Той ще ви даде песен. Каним ви да вземете това решение. В името на Господ Исус Христос. Амин.

Да се молим за враговете си

Мат. 5:43-48; Пс. 55, 63, 69

Ние смятаме да организираме специални молитви в неделите на месец август. Днес ще започна проповедта си с един въпрос. Имате ли някакви врагове? В живота си имате ли хора, които толкова са ви пречели, които да са ви причинявали толкова големи проблеми, че даже самото споменаване на името им да накара стомаха ви да се свие на топка и шията ви да се вцепени? Имате ли някакви врагове? Може би приличате на онзи стар чудак, който твърдял, че няма врагове, защото всичките ги е надживял. Повечето от нас имат в живота си поне няколко човека, които са ни причинявали неприятности, които са били груби и неучтиви към нас, които са изричали жестоки думи по наш адрес и с които просто не се разбираме. Повечето от нас имат поне един или няколко човека в живота си, които считат, че са техни врагове.

Точно преди 101 дни беше обявено, че войната в Ирак е свършила, но ние знаем, че на практика тази война не е свършила. Всяка седмица там умират млади американци и конфликта продължава. Има взривове, стрелба и омраза. Разговарях с едно семейство, чийто син се очаква скоро да бъде изпратен в зоната на войната. Родителите казаха: “Ние си мислехме, че до сега войната ще свърши и че в този момент ще бъде безопасно да се посещава тази част на света.” Истината е, че поне от 11.09.2001 САЩ се намират във война. Скоро след тези ужасни събития гледах една програма по телевизията, в която показаха интервю с един специалист по Близкия Изток. Зададох му въпроса, които вълнува повечето американци: “**Защо тези хора ни мразят толкова много?**”

Специалистът отговори: “В тази свят на света ние сме считани за богати хулигани. Според повечето араби ние правим каквото си поискаме и те не са доволни от поведението ни. Те считат, че ние не само се стреми към това, което вече притежаваме, но и към онова, което е тяхно, особено към техния нефт. Ние пренебрегваме и не уважаваме тяхната религиозна вяра. Част от тези хора кипват от яд даже само при споменаването на името на САЩ. Много хора по света изпитват силна омраза, когато видят националното ни знаме.”

Нека да прочетем Мат. 5:43-48. Коментирайки този откъс, Марк Твен казал, че той не се страхува заради това, че не разбира казаното в Библията, напротив, той се страхувал, защото е разбирал много добре този текст, но не го е изпълнявал. (Коментар: Самият той е пример за такова неизпълнение, защото е написал книгата „Писма от сатаната“, която е толкова богохулна, че дъщеря му, когато намерила непубликувания ръкопис след смъртта на Марк Твен, разрешила да бъде публикувана чак след нейната смърт. Д.Пр.) В това учение на Исус няма нищо неясно и трудно за разбиране. Ние виждаме, че Исус е казал: “Обичай враговете си. Моли се за тези, които те нападат.” Разбирате ли добре какво казва Исус. Лесно е да разберем тази заповед, но е много трудно да я изпълним. Филип Янси разказва, че докато подготвял ръкописа на книгата си “Исус, Който не познавах,” той изгледал 15 различни филми, посветени на живота на Исус. Според него, в 14 от тях продуцентите не са успели да предадат основното от учението на Исус. В петнадесетия, озаглавен “Божият син,” той усетил, че продуцента е улучил право в целта. Във филма Исус преподава учението си на фона на насилие. Сцената ни показва как Исус седи мирно с учениците си на склона на хълма. Действието се развива в едно село в Галилея, където са пристигнали римски войници, за да потушат някакъв бунт. Виждат се завързани евреи, които са принудени да гледат, как убиват жените и децата им. На този фон Исус говорел: “*Чували сте, че е било казано: “Обичай ближния си, а мрази неприятеля си.” Но аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят*” (Мат. 5:43-44). Това е много трудна заповед, която всеки човек има нужда да чуе. Може би този вид молитва е една от най-трудните молитви.

Вие молите ли се за враговете си? Давид се е молел. Нека да прочетем Пс.55:15, 63:10 и 69:22-28. Може би и вие се молите така, както се е молил Давид в тези текстове. Библията ни казва, че Давид е бил човек, чието сърце е било в хармония с Божието сърце. Обаче в тези молитви Давид не демонстрира сърцето на Бога. Тук той е демонстрира най-човешката страна от характера си. Това е онази част от

природата ни, която излиза на повърхността, когато мислим за враговете си. Ние искаме те да страдат, защото според нас каквото и наказание да получат, то ще бъде справедливо и те заслужават да почувстват същата болка, която сме изживели и ние самите.

Тук Давид демонстрира типичния за Близкия Изток манталитет, който се ръководи от правилото, наричано *Lex Talionis*: “Око за око, зъб за зъб и живот за живот.” Този закон на отмъщението е бил въведен, **за да не се позволи на конфликта да се разраства**. “Ако ти ми извадиш едното око, най-лошото, което мога да ти направя е и аз да ти извадя едното око. Ако ти ми избиеш един зъб, най-много, което мога да ти направя е и аз да ти избия един зъб. Ако ти убиеш някой обичан от мен човек, най-лошото, което мога да ти направя е и аз да убия някой твой любим човек.” Целта на този закон е да се сведе до минимум разрастването на конфликта. **Обаче Исус казва на учениците си да живеят по различен начин. Той им казва да се молят даже за враговете си**. Трябва да се замислим за онова, което се случва, когато се молим. Ние казваме, че молитвата променя нещата и това наистина е така. Когато се молим, много често ние вярваме, че молитвите ни по някакъв начин ще променят намерението на Бога, че Бог ще ни чуе и ще приеме съвета ни, за да промени плановете си и да ги приспособи според желанията ни. Уверявам ви, че не това е начинът, чрез който молитвата променя нещата.

Някога получавали ли сте рисунка на дете, което ходи на детска градина? Когато децата ни бяха на такава възраст, те носеха у дома рисунките си. Например, понякога на тях е нарисувана къща. Вратата на къщата не е съвсем правоъгълна. Прозорците от двете страни на вратата не са на едно ниво. Коминът е странно наклонен настрани. Ако огледате цялата конструкция на къщата, вие ще видите, че тя също е наклонена. Аз не бих занесъл някоя от тези рисунки на някой архитект и не бих му казал: “Искам да ми проектирате къща като тази. Така искам да изглежда новия ми дом.” Аз се радвах да получавам тези рисунки и ги ценях, защото те дават представа за начина, по който децата ми възприемат реалността. Но със сигурност няма да построя сграда, която да отговаря на техните възприятия.

Бог е най-великият Архитект на вселената, а ние сме Неговите деца. **Той се радва на нашите възприятия, но Той е онзи, който планира. Той няма да промени плана си само защото ние си мислим, че знаем кое е най-добро. Всъщност, докато ние се молим, Бог променя нас самите**. Чрез молитвата волята ни се привежда в хармония с волята на Бога. Молитвата променя нашия ум, начинът по който мислим и начина, по който вярваме. Павел ни призовава да имаме умствената настройка на Христос. Как можем да имаме умствената настройка на Христос, ако не сме съгласни да се променяме, за да заприличваме все повече и повече на Христос по начина си на мислене? Павел пише, че умовете ни трябва да се обновяват и това е част от богослужението. Това обновяване на начина на мислене е част от резултатите от молитвите ни. Когато се молим, Бог иска да ни променя. Тогава не разбирате ли, че **когато се молим за враговете си, Бог променя собствения ни живот?**

Виждали ли сте програма по телевизията, където показват човек с променен външен вид? Вземат някой човек, оправят му прическата, гримират го, обличат го в подходящи дрехи и той наистина започва да изглежда по-добре. Знаете ли какво иска да направи Бог със сърцата ни, особено относно отношението ни към нашите врагове? Той иска да промени духовния ни облик. Той иска да направи нещата нови. Една от причините, поради които Исус ни учи да се молим даже за враговете си, е защото молитвата му предоставя възможност да започне тази промяна на духа ни. Това не е нещо, което става бързо, напротив, тази промяна се извършва много бавно. Ако вярвате в Бога и се молите за враговете си, мога да ви обещаая, че живота ви ще се промени.

Нека да се опитам да ви обясня процеса, в който започваме да участваме, когато се молим за враговете си. Според мен, ние се променяме по следния начин. Първо, докато се молим за враговете си, ние култивираме в себе си дух на доброжелателство. Едно от най-простите определения за доброжелателството е способността да проявяваме търпимост към врага си. Когато започнем да се молим за враговете си, тогава започваме да мислим, че можем поне да се отнасяме цивилизовано към тях. Ние бихме могли поне да се отнасяме приветливо към тях. Може да се окаже, че присъствието им все още продължава да ни притеснява и отношението им към нас все още е враждебно. Но за да променим това положение, ние можем и би трябвало да бъдем доброжелателни към тях.

Апостол Павел пише точно за същото в Рим. 12. Той говори за конфликта в църквата. Ние знаем, че понякога такъв конфликт се появява. Може да се окаже, че имаме братя християни, с които просто не можем да се понасяме. Като хора ние имаме склонност да ги избягваме, да не се срещаме и да не разговаряме с тях. Но ако се молим за тях, отношението ни към тях ще започне да се променя. **Ние можем поне да бъдем любезни и благоразположени към тях. Павел казва, че доколкото зависи от нас, трябва да живеем в мир с всички хора. Той казва, че никога не трябва да си отмъщаваме. Да оставяме Бог да отмъщава. Той казва, че трябва да отвършваме на злото с добро**. Трудно е да се научим да постъпваме по този начин, но това е много важно.

Нека до ви разкажа любимата ми история, която илюстрира това важно правило. Аз вече съм ви разказвал историята на Хауард Турман, един негър, който израснал в щата Джорджия. Родителите му били изполичари и къщата им граничела с къщата на семейство белокожи изполичари. Турман разказва, че скоро след като се преместили да живеят в това място в края на пролетта, белокожият им съсед решил да почисти птичия тор от кокошарника си, който бил на границата с техния двор. Човекът решил, че е най-добре да изсипе тора в техния двор и го прехвърлил през оградата. Бащата на Турман се ядосал, но майка му го успокоила и му казала да я остави тя да се справи с този проблем. Бащата се съгласил. През цялото лято купчината птичи тор съхнала под силното слънце. Когато дошла есента, майката изкопала една леха, поръсила я с птичия тор, смесила я с почвата и така престояла през цялата зима под снега и дъждовете. На следващата пролет тя отново прекопала лехата, а след това насадила зеленчуци и цветя. През юни майката напълнила една кошница с пресни зеленчуци и цветя, хванала малкия Турман за ръка и заедно отишли до вратата на съседите. До тогава те не си говорили с тях. Майка му почукала. Когато съседът се появил, тя му казала: **“Миналото лято вие бяхте толкова любезен да ни подарите кокошия си тор, че сега искам да ви подаря малко зеленчуци и цветя.”** По този начин двете семейства станали много добри приятели. Исус иска да не отвръщаме на злото със зло. Ако започнем да се молим за враговете си, ние ще се научим как да отвръщаме на лошото с добро.

Когато се молим за враговете си, ние се научаваме, че трябва да гледаме под повърхността, за да разбираме какво се намира зад поведението и даже зад обидните думи, казани по наш адрес. Тогава започваме да съзираме, че в другия човек има нещо, което е много важно за нас. Аз се научих да гледам под повърхността, когато работих в един затвор в щата Кентъки. Тогава започнах да разбирам, че хората в този затвор много приличат на мен самия. Тези приятели бяха израсли в миньорски семейства, а родителите на някои бяха работили в складове за строителни материали като моите родители. Разликата между нас беше в това, че по-голяма част от тях бяха жертви на насилие. Те бяха израсли в семейства, които бяха ги пренебрегвали, не бях им обръщали внимание, не бяха полагали усилия да ги възпитават, а понякога даже ги наранявали. Те бяха израсли в среда с много измама и неискрени взаимоотношения. Поради това си бяха създали отбранително поведение, за да се защитават от болките на живота. След като осъзнах, че външното им поведение всъщност е опит да се предпазят от тази болка, тогава започнах да разбирам какво става в сърцата им.

Същото се случи и когато бях свещеник в щатската психиатрична болница. Пациентите в тази болница не даваха външен израз на болката и гнева си. Вместо това те се опитваха да потискат тези отрицателни емоции вътре в себе си. Това водеше до големи вътрешни поражения, измъчваше мозъците им и понякога ги принуждаваше да живеят в напълно измислен свят. **“Чак след като започнем да се молим за хората, тогава придобиваме способността да гледаме под повърхността на поведението им.”** Човек гледа лицето, а Бог гледа сърцето. Когато започнем да се молим, ние започваме за надничаме във вътрешността на човека. А когато започнем да го виждаме отвътре, ние реагираме по различен начин на тях и да им отговаряме с любов.

Един монах, седящ на брега на поток видял един скорпион, който бил попаднал във водовъртеж и се опитвал да доплува до близката скала. Всеки път, когато скорпионът почти успявал да изпълзи на скалата, някоя вълна го отнасяла обратно във водата. Монахът се навел над потопа и започнал да се опитва да помогне на скорпиона да се изкачи на скалата. Всеки път, когато монахът правел това, скорпионът го ужилвал. Монахът продължавал да се опитва да му помогне, а скорпионът продължавал да го жили. Един човек наблюдавал отстрани и попитал монаха: **“Не знаеш ли, че природата на скорпиона е такава, че той жили?”** Монахът отговорил: **“Да, знам, но пък моята природа е да се опитвам да помагам.”**

Някои хора постоянно ще се опитват да ви ужилят. Когато се молим за тях, ние не се уморяваме да се опитваме да вършим добро. Когато се молим за тях, ние се настройваме да им разкрием нещо от любовта на Христос. Възможно е живота им да се промени, защото сме съумели да видим какво се крие зад болката и гнева им. Точно това е направил Исус, когато е срещнал лудия, в който е имало един легион демони.

Спомняте ли си този човек, от когото се плашели всички хора около него? Дълго време съгражданите му го връзвали с вериги, но веригите не били в състояние да го удържат. Тогава хората започнали да го отбягват, защото считали, че е обзет от демони. Крещейки и викайки сред гробището, той често наранявал тялото си в камъните. Исус погледнал под всички тези видими неща и видял вътрешността на човека. Исус го излекувал и съгражданите му били изумени, когато го видели облечен и седящ кротко до него.

В Еф. 4:32 Павел пише за третата промяна, която се случва, когато се молим за враговете си: **“И бъдете един към друг благи, милосърдни, прощавайте си един на друг, както и Бог в Христос е простил на вас.”** Толкова важно е да се прощава. **“Установил съм, че много често враговете, които най-много ни пречат, най-яроствните ни врагове, са хора с които сме неразривно свързани. Тъкмо онези, които обичаме най-силно изглежда, че ни причиняват най-силната мъка.”** Това може да е родител, съпруг или съпруга, брат, сестра,

собствено или доведено дете. Ние трябва да се молим за тях. Ние се молим поне да сме добронастроени към тях. Молим се да сме в състояние да видим отвъд мъката и гнева си и да се отнасяме състрадателно към тях. Ние се молим Бог да ни дари с милостта да простим. Най-големите врагове на Давид е били обичания от него цар Саул, довереният му съветник Ахитофел и двама от собствените му синове, Адонай и Авесалом. Колко много от вас са жертва на тази трагедия, защото врагът ви е обичан от вас близък човек. Ние се молим непрестанно и най-после стигаме до момента, когато можем да простим.

Вие си спомняте, че Кори Тен Буум и сестра и Бетси са били затворени в концлагер по време на хитлеристката окупация. Кори оцеляла, а Бетси умряла в концлагера. След войната Кори била поканена да говори в Мюнхен, Германия. Докато говорела в една препълнена зала, тя забелязала, че в задната ѝ част седи един мъж, който ѝ се сторил странно познат. Тя продължила да говори, но в същото време си спомнила, че този мъж е бил член на охраната на концлагера ѝ и е се отнасял много грубо към нея и сестра ѝ. В края на срещата тя се готвела да си излезе, когато видяла, че човекът се насочва към нея. Тогава се помолила в сърцето си: “Господи, помогни ми да кажа и направя онова, което е правилно.” Човекът дошъл при нея и ѝ казал: “**Аз също бях в вашия концлагер. Работех там като охрана. След края на войната станах християнин и сега искам да ви помоля да ми простите.**” След това ѝ протегнал ръка. Кори казва, че това е бил едно от най-трудните неща, които някога е правила, но въпреки това се здрависала с него. Когато направила това, тя свалила от себе си товара на омразата, защото можала да прости.

Ние не се молим за враговете си, не се учим да им прощаваме и да ги обичаме, защото това е добро само за враговете ни. Тези неща са добри и за нас, защото ни освобождават от ужасния товар на омразата и възмущението. Бог гледа на нас като на Свои деца, а ние Му причиняваме мъка. Понякога се държим като врагове на Бога. Той е изпратил Исус. От кръста Исус е дал израз на най-висшата любов, когато е казал: “*Отче, прости им. Те не знаят какво правят.*”

Ако сте приели любовта на Исус, която в най-пълна степен се изразява в такава прошка, вие разбирате какво искам да кажа. Ако до сега не сте взели това решение, от това трябва да започнете. Каним ви да приемете Христос като ваш Спасител, за да изживеете тази чудна прошка. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Да се противопоставяме на силите на злото

Марк 1:21-28; 5:1-20

Нека да се помолим: “Отче наш, благодарим ти, че имаме чудесен Спасител. Молим твоят Свят Дух да ни помогне да разберем Словото Ти. Нека думите, които излизат от устата ми и мислите ни да бъдат приемливи за Теб, Господи, който си наша Сила и наш Изкупител. В името на Христос се молим. Амин.”

Има много истории за борбата на човека срещу силите на злото. През 1808 г Йохан Гьоте написал трагедията “Фауст”, в която се разказва за един застаряващ учен, който искал да усвои цялото познание на света. Той искал да разбере целия човешки опит, поради което заложил безсмъртната си душа в замяна на това познание. Договорил се с Мефистофел, но накрая бил спасен благодарение на един хор на ангелите. Стефан Бенет е написал един кратък разказ в “Сатърдей ивнинг пост,” озаглавен “Дяволът и Даниел Уебстър.” В него се разказва за един човек, наречен Явес Стоун, който продал душата си на дявола с цел да стане богат. Накрая той разбрал ужасното нещо, което е направил и затрудненото положение, в което попаднал. Поради това наел един опитен адвокат, наречен Даниел Уебстър, който го защитил успешно пред един съдебен състав на дяволите.

Подобни истории са стари колкото самото човечество. Ако се върнем към историята за Райската градина, ние ще видим, че в нея се разказва как Адам и Ева не са се подчинили на Бога. Подмамани от една змия, те се лишили от правото си да живеят в градината, защото сключили сделка със силите на злото. През последните няколко седмици изучаваме евангелието на Марк. Нека да прочетем Марк 1:21-28. Ние знаем, че Исус е бил учител. Даже невярващите приемат факта, че Исус е бил изкусен учител. Нещо повече, той е бил равин. **Голяма чест е било човек да проповядва в синагогата в Капернаум.** Тази синагога е била голяма и докато Исус говорел в нея, присъстващите започнали да го сравняват с другите проповедници. Хората си казвали: “Той не ни учи като нашите книжници.” Книжниците са били тълкуватели на закона на Моисей и са играели много важна роля в юдейската религия. Но учението на Исус било различно. **Той поучавал с власт.**

В този случай Исус изпълнил друга роля – той прогонил демони, които са признали неговата власт. **Злите духове са знаели кой е той.** Даже преди собствените му ученици, злите демони казали, че Исус е Божият Син. С остаряването отношението ни към някои неща се променя. Когато следвах в университета, аз харесвах биологията и подценявах химията. От ранно детство имах склонност към науката. Даже четох

някои истории от Библията и разсъждавах над тях от научна гледна точка. Хората от първия век са казвали, че някой болен човек е обладан от демони, така както в наши дни ние говорим, че някой се е заразил от някакъв бацил. Сега вече съм променил мнението си. Независимо дали вярвате в съществуването на демони или не, **истината е, че злото съществува в този свят и упражнява влияние върху човешкия живот. Не можем да отречем реалното съществуване на злото в нашия свят.** Злото, с което се е срещнал Исус в този случай много прилича на злото, с което се среща всеки от нас. Самият аз съм срещал такова зло, което оказва влияние върху човешкия живот. Даже съм усещал, че съм атакуван от такова зло. В разглеждания откъс от евангелието, Исус няма работа с някакво заболяване, което погрешно е било считано за обладаване от зли духове. Той наистина е имал среща с реален дух. Авторитетният д-р Пол Торниер е написал в книгата си “Дневникът на лекаря,” че всеки доктор е има случаи, когато се бори с някакво заболяване, но разбира, че срещу него стои нещо повече от обикновено заболяване. Докторът разбира, че на среща му стои умен и решителен враг.

Психиатърът Скот Пек е написал **книгата “Лъжците,”** в която твърди, че трябва да бъде въведена нова психиатрична категория. Според него психиатрите са длъжни да разберат, че злото съществува в този свят и че трябва да се въведе една нова диагностична категория за хората, които са под влияние на злите сили. Той даже дава описание на симптомите на това заболяване. Според него хората, които са под влияние на зла сила са последователно разрушителни и вредни. Те постоянно се считат за изкупителна жертва за чужди грешки. Те не приемат последиците от собственото си поведение, а винаги обвиняват другите хора, че са виновни за положението в което се намират.

Освен това Пек казва, че **такива хора са извънредно нетолерантни към критичното отношение на другите хора към поведението им. Те просто не могат да осъзнаят и да приемат собствените си грешки. Те не признават собствените си грехове.** Човекът, който се намира под влиянието на зла сила, се отнася враждебно към хората с християнско поведение и отрича християнските ценности. Друга характерна черта на такива хора е, че те се стремят да си създават репутацията, че са почитени. Те прикриват омразата си и откъсват се си зад фасадата, че са нормални и приятни хора. Често пъти това са хора с голям интелект, но го използват за извършването на всевъзможни непочтени измами.

Злото е много реално в нашия свят и може да се срещне навсякъде. Исус се е срещнал със злото в синагогата. Представете си, че сме се събрали в църквата, за да се поклоним на Бога. Внезапно някой от нашата група става и започва да крещи. Ето това се е случило в Капернаум. Този човек нарушил богослужението, като се изправил и започнал да крещи. Исус го успокоил. Благодарение на думите, казани от Исус, този юдеин, който бил владян от някакъв зъл дух, започнал да се гърчи, докато злият дух излизал от него. **К. С. Луис предупреждава за две опасности, на които сме изложени, когато разглеждаме проблема със злото. Според него, първата опасност е да не вярваме в съществуването на силата на злото.** Той казва, че е опасно да отричаме съществуването на зли сили, защото това ни прави още по-податливи на тяхното влияние. **Втората опасност е да проявяваме един прекомерен и нездрав интерес към злите сили.** Ние трябва да се концентрираме върху силата на Христос в нашия живот, като в същото време трябва да сме наясно, че в света се води духовна битка и ние участваме в нея. Човешкият дух е бойното поле, върху което се води тази битка. Точно това се е случвало в разглеждания текст от Марк. Демоничните сили съществуват, **но не е правилно да казваме: “Дяволът ме накара да направя този грях.” Проблемът е в греха, който правим ние.**

Скот Пек разказва за един баща, който подарил на сина си ловджийска пушка за Рождество Христово, с която синът се самоубил само един месец след това. **През следващата година бащата подарил същата пушка на втория си син.** Скот Пек разказва, че това момче дошло да се лекува при него и имало обриви по цялото си тяло. Момчето се чешело и било издрало кожата си. Това било симптом на дълбоко емоционално разстройство. Според Пек причината за това била нечувствителността и даже съучастията на бащата със силата на злото. Миналата неделя Джак Додс ни говори за изхвърлянето на боклука. Той ни каза, **че грехът е боклука в живота ни и ние трябва да го изхвърлим навън и да се отървем от него.** Ако продължим с тази аналогия, вие знаете какво се получава, когато боклука се натрупа. Ако позволите на боклука да се натрупа в дома ви, да се разсипе и се превърне в голяма купчина, тогава какво се получава? Тогава в боклука идват плъховете. Трудно е да си представим какво представлява нашествието на плъховете. Те се размножават много бързо. Ако искате да се отървете от плъховете, трябва да изхвърлите боклука навън. Аналогията е следната. **Ако искате да се отървете от силите на злото в живота ви, вие трябва да се отървете от греха.** Престанете да вършите грехове. **Ние знаем какво е лекарството срещу греха: прощката на Господ Исус.** Отървете се от греха и силите на злото ще изчезнат.

Исус е имал друга среща със злото. Нека да прочетем Марк 5:1-20. Това е забележителна и страшна история. В нея се разказва за човек, който живеел в гробище в един район, който очевидно не е бил населен с евреи. Може би тази случка е станала в един район на източния бряг на Галилейското езеро, който бил наричан Десетоградията. Там е имало 10 града с изцяло гръцко население. Има видим контраст между

двете срещи на Исус със злите духове. Първата среща е станала в синагога, а втория път човекът е живеел в едно гробище. Местността е била хълмиста и в гробището е имало много пещери, които са били използвани като гробници. Този човек е живеел денем и нощем сред гробовете и душата му е била измъчвана. Той е бил в робство и е страдал от силна болка. Оковавали са го с вериги, но поради заболяването си е притежавал необикновена сила и е разкъсвал веригите. Дотолкова се е мъчел, че сам се е наранявал в скалите. Това е бил човек с измъчена душа, който е живеел в пълна изолация между мъртвците.

Срещайки този човек, Исус започнал духовна битка със злите духове. Бойното поле на тази битка е била душата на човека. Исус има властта да прогонва духовете от живота на човека. През първия век е имало много хора, които са се опитвали да изгонват злите духове от хората, като изпълнявали всевъзможни ритуали. Някои археологически находки показват, че те даже са пробивали дупки в черепите на хората, за да дадат възможност на духовете да излязат през тях. А знаете ли какво е направил Исус? Той произнесъл само няколко думи със власт: **“Излез от човека, душе нечисти”** и духът му се подчинил. **Няма съмнение кой ще победи в битката. Исус е победителят. Той ще победи Сатаната. Всъщност, Сатаната вече е победен. Сатаната не може да живее там, където живее духът на Христос. Християнинът не може да бъде обладаван от злото, защото той вече е окупирана територия. Ние сме окупирани от Христовия Дух.** Християните може да бъдат потискани от злото, но не може да бъде собственост на злото. Крайният резултат е неизбежен и ясен, **защото злото не може да побеждава там, където е Христос е Господ.** Исус попитал човека как се казва. Той му отговорил: “Името ми е легион.” Легионът е военно подразделение от римската армия и се състои от 6000 човека. Според една юдейска поговорка, светът е пълен с демони – 1000 са от дясната страна на човека, а 10000 от лявата му страна. Съобщавайки на Исус, че се казва Легион, този човек казва: “Вътре в мен има 6000 зли духове.” Този човек е виждал римската армия и е знаел какво означава да се живее в на територия, която е окупирана от чужда армия. Той самият се е чувствал окупиран от присъствието на злото. Не знам какво е било миналото на този човек. Може би е виждал зверствата на римските войници, които може да са засегнали и членове на семейството му.

Защитниците на животните не харесват много тази история. Злите демони помолили Исус да им позволи да се преселят в едно стадо свине. За да разберем какво става, ние трябва да погледнем на случващото се от гледната точка на юдеите. За тях свинята е нечисто животно, поради което от тяхна гледна точка не трябва да се съжалява за издавянето им. До известна степен ситуацията е даже хумористична. Нечистите свине били обхванати от злите духове и се удавили. В случая Исус ни дава ярка демонстрация на силата си. Той е имал власт над злото. Лудият човек е можал да види какво се е случило, когато от него излезли злите духове. Това е била видима демонстрация на злото, което е било хвърлено в морето и този човек бил освободен.

Тогава свинарите отишли в града и разказали на хората за случилото се. Хората дошли при Исус и останали изумени, когато видели, че лудият е облечен и седи кротко край Исус. Павел пише на Тимоти: **“Не притежаваме дух на страх. Ние имаме дух на власт, на любов и дух на здрав разум.”** Ето това е демонстрирал този човек. Това е бил разумен човек. Когато четем за плодовете на Духа, ние трябва да разбираме, че **Бог иска всеки християнин да дава такива плодове. Той иска всеки от нас да има любов, мир, радост, доброжелателство, кротост и самоконтрол.** Всички тези неща са плодове на Духа според Гал. 5:22.

Един от трагичните аспекти на тази история е начинът, по който хората са реагирали. Когато видели променилият се човек, те се изплашили от онова, което бил направил Исус. **Тези хора не искали да имат нищо общо с Исус и го помолили да си отиде.** Той си заминал. К. С. Луис казва, че **ако не се подчиняваме на волята на Бога, ако не казваме: “Да бъде твоята воля,” рано или късно най-накрая Бог ще каже: “Добре. Прави каквото искаш.”** Ако не се подчиняваме на волята на Бога, Бог ще ни остави да живеем по собствената си воля, **но това ще доведе до нашето унищожение.** Хората помолили Исус да си замине и той си заминал.

Излекуваният човек искал да тръгне с Исус. Отишъл на брега и започнал да моли Исус да му позволи да се качи в лодката, но Исус отказал и го изпратил да си отиде у дома. Някога не ви ли се е струвало, че вашето свидетелстване е по-резултатно и могъщо отколкото може да бъде даже физическото присъствие на Христос? Този човек, който благодарение на любовта на Христос е бил освободен от злите сили и е бил изцяло променен, сега, когато се върнел обратно в езическото си село, щял да има възможността чрез самото си присъствие да свидетелства за властта на Христос над човешкия живот. Поради това Исус го изпратил обратно у дома.

Срещали ли сте се със злото? Искате ли да притежавате гаранция за победата над властта на злите сили в живота ви? Според мен, за да стигне това, трябва да направите следното:

Осъзнайте собствената си слабост и неспособността си да се борите срещу силите на злото. Знаете ли къде за пръв път Исус се среща със злото. В Марк 1:12-13 се казва, че след кръщението си, Исус е бил отведен от Духът в пустинята, за да бъде изкушаван от Сатаната. Исус първо е трябвало да се срещне с

изкушението, а след това е демонстрирал властта си над злите духове. Иначе казано, на първо място Исус е трябвало да се справи с опасността самият той да греши и да върши зли неща. В Евреи се казва, че Исус е бил изкушаван по всевъзможни начини, така както сме изкушавани и ние. Вярвате ли, че Исус е бил изкушаван така, както сте изкушавани и вие? Но въпреки това той е останал без грях. Властта му над злото произтича от факта, че преди това той се е противопоставил на злото, когато самият той е бил изкушаван. Ние трябва да признаем собствената си слабост и невъзможност сами да се преборим със злото. Духът на Исус ни дава сили и тогава сме подготвени да се срещнем със злото.

Трябва да осъзнаем собствената си греховност и унищожителното влияние на злите сили върху собствения ни живот. Злите сили могат да унищожат както нас, така и семействата ни. При мен идваха да се консултират един мъж и една жена, които искаха да се оженят помежду си. И двамата бяха разведени. Единият от тях ми каза: “Ние вярваме в Христос и чувстваме, че той ни е събрал.” Искам да ви кажа, че това просто е лъжа. Бог не си противоречи с онова, което вече е казал в Библията. Сатаната е бащата на лъжците. Исаия казва: “*Горко на онези, които наричат злото добро, а доброто – зло*” (Ис. 5:20). Ние живеем в ужасно объркан свят, в който хората имат невярна представа кое е добро и кое е зло. Много ясно е, че ние сме грешни хора. Единственият изход от това състояние е да признаем, че сме грешни, да се разкаем и да получим прошка от Бога в Исус Христос.

Трябва да осъзнаем, че властта над злите сили идва от Исус Христос и от неговия кръст. Лудият от Герасин е бил изведен от гробището. Според мен станалото е предвестник на онова, което предстояло да се случи, когато Исус е излязъл от гроба на третия ден. Той е победил самата смърт. Той е победил злото на кръста и е победил смъртта чрез своето възкресение. В Библията се казва, че този човек коленичил пред Исус и това е предвестник на казаното от Павел: “*В името на Исус да се поклони всяко коляно ... и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ*” (Фил. 2:10-11). Властта над злото идва от Исус Христос. Той има власт да преобръща резултата от злото. Знаете ли какво означава (на английски) прочитането на обратно на думата **зло (evil)? Живот (live)**. Ето с това е бил дарен лудият от Герасин. Той е получил живот от Исус Христос.

Победата над злото идва от любовта. Любовта е най-могъщата сила в целия свят. Един професор спрял пред ваксаджия, за да му лъсне обувките и видял, че в коленете на ваксаджията лежи Библия, отворена на Откровения. Професорът попитал ваксаджията дали разбира текста на Откровението. Той потвърдил. Професорът се изненадал и невярващо му казал, че хората от столетия се опитват да разберат тази книга. Ваксаджията отново потвърдил, че знае за какво става въпрос и казал: “**Смисълът на книгата Откровение е, че Господ ще победи.**” Тава е вярно. Бог ще победи чрез силата на любовта. В книгата си “Божият град” Св. Августин казва, че ние сме длъжни да мразим греха, но да обичаме грешащия човек. Не виждате ли, че Исус е постъпвал точно така? Той мрази силите на злото и не отстъпва пред него, но обича хората. Той обича всички хора, даже онези, които са пленени от силите на тъмнината. Точно чрез тази любов той ни извежда от тъмнината в светлината. Как може да бъде победено злото? Чрез любовта.

Приели ли сте Христос като ваш Спасител? Усетили ли сте тази променящата живота ни любов, която ни е дадена от Христос? Ако до сега не сте приели Христос като ваш Спасител, ако до сега не сте се срещнали с тази любов, ние ви каним днес да приемете Христос. Вие също можете да познаете радостта от християнския живот. Може би в момента във вас се води някаква борба и имате нужда от специална молитва. Обадете се и ние ще се помолим за вас. В името на Господ Исус Христос се молим. Амин.

Да се учим да пеем

Пс. 33 и Пс. 40

Един младеж, който израснал в един от резерватите за индианци, бил много добър спортист. Той успял да спечели спонсорство и завършил колеж със специалност “Икономика и политически науки.” После се върнал в племето си, което го избрало за свой вожд. Веднъж, когато се срещал със старейшини от племето, те го попитали: “Шефе, сега е есен. Според теб каква ще бъде зимата?” Младият мъж не бил учил метеорология, но отговорил без да се замисля: “Мисля, че зимата ще бъде студена.” Тъй като през следващата седмица предстояло цялото племе да има тържество, вождът решил, че е добре да попита метеоролозите какво ще бъде времето по време на събирането им. Те му отговорили, че времето ще бъде студено. Младият вожд съобщил тази информация на старейшините и им казал да се подготвят, защото зимата ще бъде студена. Старейшините разпространили новината сред индианците и всички започнали да събират дърва от гората. Следващата седмица, малко преди събирането на племето, вождът отново попитал метеоролозите каква е прогнозата за времето през зимата. Те му отговорили, че се очаква зимата да бъде необичайно студена. Вождът отново казал на старейшините: “Зимата ще бъде необичайно студена” и

индианците продължили настървено да събират всяко късче дърво в гората. Преди следващото събиране на племето вождя отново попитал метеоролозите за прогнозата и те му казали, че се очаква зимата да бъде рекордно студена. Той ги попитал откъде знаят това. Те му отговорили: **“От индианците, които събират дърва като луди.”**

Не е ли странно, че понякога приличаме на кучето, което си гони опашката. Понякога започваме да подражаваме на модели на поведение, които очевидно са лишени от здрав разум. Нека да се замислим за това, което правим заедно всяка неделя в църквата. Специално ви призовавам да се замислите за музиката, която е част от нашето богослужение. Нека да се замислим за ролята, която играе музиката в живота ни като християни. Продължаваме да изучаваме Псалмите и днес ще разгледаме Пс. 33 и Пс. 40. Нека за прочетем Пс. 33:1-5 и Пс. 40:1-3.

Има 6 псалми, които се наричани “Псалмите на новата песен.” защото в тях се използва фразата “нова песен.” Те са Пс.33, Пс.40, Пс.96, Пс.98, Пс.144 и Пс.149. Изразът “нова песен” е особено интересен. Напоследък четох една статия за смисъла на тази фраза. Авторът на статията е защитник на използването на съвременна музика в църквата и твърди, че в тези 6 псалма Бог ни заповядва да осъвременяваме музиката в църквата и да я правим нова и съвременна.

Вие знаете, че в нашата църква ние не постъпвахме така. Мислейки си за тази статия, аз започнах да търся указания по този въпрос в Библията и разбрах, че изразът “нова песен” не означава съвременна музика. Някои наричат съвременната музика “7/11 музика” – 7 думи и 11 такта. Прекрасни са хоровите песни, с които се възхвалява Бога. Покланяйки се пред Бога, **ние се обръщаме към текстовете на химните, които са грижливо подбрани и са в хармония с вярата на църквата.** Вие забелязвате, че често пъти в проповедите си цитирам стихове от химните, защото те предават по прекрасен начин истината на евангелието. За нас е важно да помним, че изразът “нова песен” не означава обезателно съвременна музика, въпреки че в това вярват онези, които предпочитат подобен вид музика.

Едно момиченце прекарало отделено от родителите си почивните дни в края на седмицата с едно приятелско семейство. В неделя я отвели на църква и когато се върнала у дома, майка ѝ я помолила да ѝ разкаже за църквата. Детето обяснило: “Мамо, те нямат екран на подиума, където се прожектира текста на песните. Те имат песнопойки. По едно време по време на службата всички се изправиха и изпяха една песен, която всички знаеха наизуст. За мен това беше напълно непозната песен в която се казваше: “Славете Бога, от който произлизат всички благословии.” За момиченцето Славословенето е било нова и непозната песен.

Фразата “нова песен,” която откриваме в псалмите, е свързана с някои много стари думи, като “спасение,” “изкупление” и “вярност.” Тук не обсъждаме стилът на музиката. **Сега говорим дали музиката в църквата трябва да е традиционна или съвременна.** Нито пък това е заповед. Не трябва да считаме, че тези думи от псалмите са равностойни на Десетте Заповеди. Напротив, ние трябва да гледаме на фразата “нова песен” като на някаква покана. **Библията ни приканва да притежаваме стремеж към обновление и да изживяваме нови и освежаващи моменти в живота си.** Знам, че не всеки от вас пее. Някои хора може би считат, че това е добра идея. **Искам да окуража всички да пеят, поне наум.** Поне разрешете на музиката да стане част от времето, което прекарвате в поклонение пред Бога. Може да се окаже, че не ставате за хорист, но пеенето на нова песен е част от истинския живот на всеки християнин. Какво означава да имаме нова песен в сърцата си? Това не е нов стил на пеене. Това не е и заповед. **Това е покана за нова настройка на сърцето.** Да имаме нова песен в сърцето си, **това означава сърцето ви да е в хармония и да е настроено на Божията вълна.** Вие сте фокусирани върху Божията любов. Самият контакт с Божията любов ражда нова песен в сърцето ви, така както се случва когато сте влюбени. Когато сте влюбен, на вас ви се иска да пеете. Когато сте влюбен в Бога, сърцето ви пее. Това е същността на нашето богослужение и на нашия религиозен живот.

Може би сте чували историята за веселото канарче. Ежедневно то пеело весело в клетката си и собствениците му се грижели добре за него. Един ден прислужницата влязла да почисти стаята, в което се намирало канарчето. Вратичката на клетката била отворена, а канарчето се люлеело на една малка люлка и радостно пеело, докато прислужничката чистела с прахосмукачката. В един момент тя се навела, за да вземе нещо и дюзата на прахосмукачката случайно влязла в клетката и засмукала канарчето. То преминало през тръбата и маркуча и накрая се озовало в прашната торбата на прахосмукачката. Когато прислужницата разбрала какво е направила, тя спряла прахосмукачката, извадила прашната торба, отворила я и извадила от там канарчето, което било невредимо, но било покрито с прах и отпадъци. Жената решила, че трябва да го почисти, затова го поставила в кухненската мивка и го измила със студена вода. Тъй като след това канарчето се нуждаело от изсушаване, прислужницата го изсушила с един сешоар за коса. После внимателно го поставила в клетката му. Сега канарчето просто стояло и не пеело. Желанието му да пее изчезнало.

Какво кара сърцето ви да пее? Какво ограбва радостта ви? Какво убива песента ви? Предполагам, че умората, житейските неволи, стресовите ситуации и нещата, заради които се безпокоите и страхувате, ограбват радостта от християнския ви живот. Вчера с жена ми посетихме едно семейство, което има ново бебе. Там видях три нови книги, които са включени в списъка на най-продаваните книги. Авторът им е един млад мъж, наречен Марти Степанек. Като дете той заболял от една ужасна болест, която е разновидност на мускулната дистрофия. Той е с доста ограничени движения, но е написал много стихотворения, в които говори за тъгата, за надеждата и за радостта от живота си. Книгите му, в заглавието на които е включена фразата “сърдечни песни,” извират от сърцето му. **Даже когато ни е трудно, ние можем да имаме песен в сърцето си.**

Нека да прочетем Пс. 137:1-6. Тук виждаме един певец, който може да свири на арфа и е пленник във Вавилон. Завоевателите му са казали: “Попей ни някои от онези добри стари народни песни от твоята страна.” Псалмистът отговорил: “Няма да пея. Как бих могъл да пея песен на Бога в чужда страна? А ако се опитам да свиря и да пея, нека ръката ми да изсъхне, за да не мога вече да свиря на арфата си. Нека езикът ми да се залепи за небцето ми, за да не мога повече да пея.” (Коментар: Прочутата шведска група „АББА“ има една песен, посветена на този текст. Д.Пр.) Представата, че не можем да пеем, когато животът ни е труден, че в сърцето ни няма песен, когато живота ни е пълен с проблеми, противоречи на текстовете на псалмите. Псалмите, в които се съдържа фразата “нова песен” ни казват, че трябва да пеем нова песен, даже когато животът ни е труден. Чухте ли текста на Пс.40? Даже когато сме в тинята и калта, даже когато сме в “гибелната яма,” ние можем да имаме нова песен в сърцето си.

Един репортер взел интервю от г-жа Роуз Кенеди, когато била на 93 години. Както знаете, трима от четирите ѝ сина бяха убити, (Коментар: Най-големият, Джозеф, е загинал като военен пилот през Втората световна война, другите двама са Президента Джон Кенеди и брат му Ричард Кенеди. Д.Пр.) а една от дъщерите ѝ е в инвалидна количка. Когато репортерът я попитал дали има радост в живота си, тя отговорила: “Всеки ден ходя на богослужение в църквата и се моля на Бога. Винаги съм вярвала, че Бог никога няма да ни даде по-тежък кръст от този, който можем да носим. Винаги съм вярвала, че независимо от това, което се случва с нас, **Бог иска да сме радостни. Той не иска да сме тъжни. След буря птиците винаги пеят.** Тогава защо ние да не можем да пеем?” Г-жа Кенеди е има песен в сърцето си. Тя знае, че понякога песента в сърцето идва след бурята, че понякога песента в сърцето идва не от преливащата радост, а по други причини. Как можем да се научим да пеем по този начин? Може би тази песен не е съставена точно от текст и ноти. Може би това е тиха песен от сърцето, която скрито от другите пеем на Бога като акт на преклонение и възхвала.

Как можем да се научим да пеем по този начин? Искам да ви предложа 3 причини, поради които трябва да имаме песен в сърцето си. Ако отворите песнопойките си на песен № 292 “**О, любов, която никога няма да ме изостави**” вие ще забележите че в дъното на страницата пише, че тази песен е написана от Джордж Матисън през 19 век. Джордж Матисън е бил млад мъж, който щял да става свещеник, но малко преди да се ожени започнал да има проблеми със зрението си. Когато лекарят му съобщил, че ще ослепее, той трябвало да вземе едно ужасно трудно решение. Отишъл при годеницата си и ѝ съобщил: “Лекарят ми каза, че след няколко месеца напълно ще ослепея. Ти трябва да решиш, дали искаш да склучиш брак с мъж, който ще ослепее.” Годеницата обмислила положението и му отговорила, че не иска да се омъжи да спял мъж.

Когато годежът им бил разтрогнат, сърцето на Джордж Матисън било разбито,. Прибрал се в стаята си, взел писалката и написал думите: “**О, Господи, Който никога няма да ме изоставиш, оставам изморената си душа в ръцете Ти.**” **Една от причините, поради която трябва да имаме песен в сърцето си е, че Божията любов и вечна и постоянна.** Тези “Псалми на новата песен” постоянно ни напомнят, **че любовта на Бога никога не пропада. Бог е обещал, че ще ни обича при всички обстоятелства.** Неговото обещание, че ще ни обича е по-забележително от всяка брачна клетва. Божията любов е вечна и постоянна. **Даже ако другите хора престанат да ни обичат, Бог ще продължава да ни обича.**

Може би най-трудната за четене книга от цялата Библия е “Плачът на Йеремиа.” Тя съдържа мъка върху мъка и скръб върху скръб. По средата на книгата има няколко думи на надежда. Нека да прочетем П. Йер. 3:22-23. Втората причина, поради която трябва да имаме нова песен в сърцата си е, защото **милостите на Бога се подновяват всяка сутрин.** Имало едно момче, наречено Пол, от град Сиатл. Майка му умряла още докато бил малко дете, а баща му бил високопоставен служител в една голяма корпорация в Сиатъл. Всяка сутрин бащата го откарвал до училището, а след това Пол се прибирал сам и по цял следобед си седял сам в къщи и нямало с кой да си говори. Понякога, когато изпитвал нужда, той се обаждал по телефона на баща си в службата. Въпреки че понякога не можел да разговаря с баща си, той винаги можел да разговаря с неговата секретарка Сали. Тъй като нямала деца, тя изглежда винаги имала време да разговаря с младия Пол, когато той се обаждал.

Един ден след училище, докато изработвал някакъв макет за училище, Пол си ударил пръста с един

чук. Обадил се на Сали и изплакал: “Какво да направя?” Сали го попитала, дали от пръста му тече кръв. Той казал, че не тече. Тогава тя му казала: “Иди до кутията с лед. Завий няколко парчета лед в една кърпа и я завържи около пръста си.” Така тя му помагала да разрешава елементарните си проблеми. Понякога той звънял по телефона, защото не можел да реши някоя задача по математика или пък не знаел как да напише правилно някоя дума. Така в известен смисъл за него Сали се превърнала в някакъв вид “мащеха,” защото винаги била на разположение да му помогне, когато я търсел по телефона. Веднъж Пол се върнал от училище и установил, че канарчето му е умряло. (Няма никаква връзка между това канарче и канарчето от историята в началото на тази проповед.) Когато Пол се обадил на Сали, тя му казала да вземе една голяма кибритена кутия, да увие канарчето в тоалетна хартия и да го постави в кутията, а когато баща му се прибере в къщи, двамата ще го погребат. **После Сали му казала: “Пол, има светове, в които ще пеем, даже когато напуснем този свят.”**

Пол пораснал, завършил някакъв колеж, започнал да работи и се оженил. Когато се връщал в Сиатъл, той винаги се обаждал по телефона на Сали. Тя се радвала на обажданията му, а той се наслаждавал да разговаря с нея. Тя продължавала да поддържа връзка с него. Когато веднъж се върнал в Сиатъл, Пол ѝ се обадил, но не му отговорила Сали, а някаква друга жена. Когато поискал да разговаря със Сали, гласът му отговорил: “Сали не е тук. Тя не работи вече тук.” Пол се замислил малко и отново попитал: “А къде е сега?” Жената от другия край му отговорила: “Сали умря преди около 2 месеца.” А след това попитала: “А вие да не се казвате Пол?” Пол потвърдил. Тогава жената му казала: “**Сали ви остави едно съобщение. Тя каза когато се обадите да ви кажа, че има светове, в които ще пеем, даже когато напуснем този свят.**”

Божията вярност и Божиите милости, които се подновяват ежедневно, ще продължат и след края на този свят. Уверявам ви, че на небето се пее така, както даже не можем да си представим. Има светове, в които ще пеем, даже когато напуснем този свят. Ние имаме надежда и радост. Това е причината да има нова песен в сърцата ни.

Нека отново да погледнем една друга песен от песнопойките, наречена “**О, чудна Божия благодат!**,” която е любимата песен на много от нас. Може би знаете историята на **Джон Нютън**, автора на тази песен. На младини той е бил буен и непокорен, избягал от дома си и станал моряк на един английски кораб. Даже там се изявявал като голям разбойник, което станало причина да бъде наказван с жесток побой и накрая бил изгонен от кораба. След редица приключения той станал собственик на кораб, който плавал под неговото ръководство и се занимавал с превоз на роби от Африка до Карибските щати на Америка. **Джон Нютън бил търговец на роби.** Веднъж, докато четял в кабината си коментара на Мартин Лутер, посветен на Посланията до Коринтияните, Бог развълнувал сърцето му. **Джон Нютън, който станал свещеник, описал с прекрасните думи на тази песен своята среща с Бога.** В тази песен той твърди, че е опитал Божията милост. Говори се, че той е заимствал мелодията на песента от една песен, която чувал да пеят робите, докато пътували в трюма на кораба му. Думите за благодатта в текста на песента “О, чудна Божия благодат,” комбинирани с мелодията на робите, е могъщо свидетелство: “**О, чудна Божия благодат за грешник като мен! Аз бях един изгубен син, сега съм приютен.**” Ние имаме причина да имаме песен в сърцето си, защото сме спасени поради Божията милост. Ние не сме спасени заради собствените си добри дела. Ние не сме спасени, защото сме добри. Ние не можем да спечелим Божията милост, за нас тя е един незаслужен дар. Милостта на Бога е причината да имаме песен в сърцето си.

Преди време на стадиона Уембли в Лондон се проведе благотворителен концерт за жертвите на политическо насилие в Южна Африка. Концертът бил насочен към хората, които са против “апартейда,” една тиранична политическа система в Южна Африка, която се основава на расовото разделение и расовата дискриминация. В концерта участвали такива рок-групи като групата “Гънс енд розис.” Групите били екипирани с мощни звукоусилвателни системи и високоговорители, който довели до екстаз 70.000 тълпа, която присъствала на концерта. Подобно на много други рокконцерти, много от младите хора били под въздействие на алкохола и наркотиците. В края на концерта организаторите планирали едно специално изпълнение. Те помолили Джеси Норман, една блестяща чернокожа певица от Аугуста, Джорджия, да изпее соло, без акомпанимент, една песен. Концертът привършвал, когато фокусите на прожекторите съпроводили излизането на Джеси Норман на сцената. Облечена като типична африканка, тя пристъпила напред, докато тълпата настоявала за още песни на предишната група “Гънс енд розис.” Без всякакъв акомпанимент, с ясен и звучен глас, Джеси Норман започнала да пее: “**О, чудна Божия благодат за грешник като мен! Аз бях един изгубен син, сега съм приютен.**” Докато стигнала до края на първия куплет, всички притихнали. Тогава тя започнала втория куплет: “**Пред Твоя трон да се явя не можех аз преди. С любов отне ми Ти страха, вината ми прости.**” Когато започнала третия куплет: “**През много трудности и скръб аз съм преминал вече,**” хиляди хора започнали да пеят с нея. Когато накрая стигнала до четвъртия куплет, тълпата била станала на крака и пееа в един глас: “**Дори пред вечния Твой дом във слава, радост, мир, ще хваля Тебе възхитен за милостта към мен.**” Нещо свързано с милостта има способността да вълнува човешкото сърце. Даже в

такава огромна гълпа, съставена от хора, които от много години не били чували думите на песента “О, чудна Божия благодат,” нещо, което се намира дълбоко в паметта им, станало причина те да запечат искрено и сърдечно, все едно, че извършват богослужение. Случвало ли ви се е такава нещо? Усещали ли сте такава милост от Бога, която да ви накара да пеете от сърце? Всичко това започва, когато приемете Исус като ваш Спасител. Ако до сега не сте направили това, каним ви сега да го направите. Той ще постави нова песен в сърцето ви. Може би преди години сте познали Исус и си спомняте, че сте пели по подобен начин, но после сте престанали. Може би имате нужда от корекция на живота си. Молим ви да отговорите положително на тези покани. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Да сеем със сълзи

Пс. 126

Продължаваме серията от проповеди, посветени на псалмите и днес ще разгледаме Пс. 126. Трябва да ви призная, че докато го четях, на мен ми направи впечатление ст.5. Може би някой от вас си спомнят думите на един стар химн, в който се казва: “Донесете снопите. Ние ще дойдем зарадвани и ще носим снопи.” Думите за този химн са взети от текста на Пс.126. Млад мъж и млада жена седели заедно в една люлка пред верандата на една фермерска къща и влюбено си говорели. Мъжът погледнал в очите на любимата си, видял че плаче и казал: “Любима, позволи да пресуша сълзите ти с целувки.” Започнал да я целува по бузите, докато тя престанала да плаче и я попитал: “Какво те тревожи?” Тя му отговорила: “Нищо, просто имам сenna хрема, но ти продължавай да ме лекуваш.”

Понякога ни е трудно да разбирате защо хората плачат. Ние сме възпитани, че трябва да сме силни като стоиците, все едно че нищо не може да ни засегне и нищо не може да стигне до дълбочината на сърцето ни. Понякога християните считат, че ако имат достатъчно вяра, нищо не може да ги засегне и да ги накара да плачат. Ние живеем в среда, която има склонността да ни лишава от правото ни да плачем. Резултатите от едно статистическо проучване показват, че през живота си мъжът плаче около 1241 пъти, а жените плачат четири пъти по-често. Не знам кой и как е направил тези изчисления, но резултатите съответстват на житейския ни опит. Мъжете плачат по-рядко от жените, особено ако са възпитани съобразно западната култура. Ние имаме представата, че плачът е признак на слабост. Когато плачат, повечето мъже плачат скрито, когато никой не ги вижда.

Библията ни представя едно различно отношение към плаченето. На нас ни се казва, че Йосиф е плакал в 8 различни случаи, а Давид е плакал в 7 различни случаи. Аз съм убеден, че Йосиф и Давид са плакали в и в много други случаи. Според мен, Йосиф е плакал, докато е бил в ямата, където е бил хвърлен от братята си. Представям си, че той е плакал в затвора, където е бил изпратен, след като жената на Потифар го обвинила, че се е опитал да я изнасили. Представям си, че Йосиф е плакал много пъти в процеса на сдобряването с братята си. Цар Давид е плакал много пъти: по повод поведението на сина си Адония, по повод предателството на синът му Авесалом, по повод предателството на доверения му приятел Ахитофел, по повод собствения му грях и прелюбодейството му с Батшеба и по повод смъртта на Йонатан и на цар Саул. Плаченето е част от живота на героите от Библията. На четири пъти Павел пише за собствените си сълзи. Той казва, че много пъти е служил на Бога със сълзи на очи. Ние знаем, че Йеремиа е бил наречен “плачещия пророк.” В Библията се описват случаи, когато са плакали както учениците, така и самият Исус. Халил Джибрал се е молил: “Господи, освободи ме от тази мъдрост, в която няма сълзи, защото това не е никаква мъдрост.” Сълзите са важна част от живота ни. Те са важни както за емоционалното, така и за духовното ни здраве.

Лоу Холтц, който сега е треньор на футболния отбор на Университета на Южна Каролина, разказва една история за времето, когато е бил главен треньор в Нотр Дам. Тъй като тогава Нотр Дам имал много добър сезон, те били поканени в Далас, за да играят в мача, който се провежда на Нова Година за спечелване на “Памучената купа,” където претърпели жестоко поражение. След мача Лоу Холтц отишъл в съблекалнята, където се били събрали всичките му играчи. Въпреки че мълчели, повечето от тях не изглеждали развълнувани от поражението си, с изключение на един млад играч, който седял близо до гардеробите. Той седял приведен, държал главата си с ръце и плачел. Лоу Холтц незабавно го харесал. Това бил Крис Зорих, резервен играч в отбора на Нотр Дам. През следващата година Крис влязъл в основния състав, после станал капитан на отбора и отвел Нотр Дам до шампионската титла в националния шампионат.

Има нещо, което е свързано със способността на човека да бъде в контакт с най-съкровените си чувства, да ги изразява чрез сълзите си и да позволява на сълзите да бъдат част от личността им. Такива хора са силни. Хората, които пътуват към Ерусалим, цитират Пс. 126 и го наричат песен на възлизането.

Този псалм не е поставен в периода на царуването на Давид, а по време на връщането на изгнаниците от Вавилон. Хората са се връщали от 70 годишен плен и си спомнили какво е направил Бог за тях, като ги е освободил. Първите три стиха, които са ретроспективни, припомнят великите неща, които Бог е направил за тези хора. След това, в ст.3 псалмистът използва първо лице, множествено число и казва: *“Господ извърши велики неща за нас.”* **Когато помним, ние извличаме сила и надежда за бъдещето.** Пс. 126 е друга версия на текста на химна, който пеем често: “О, Господи, Ти беше наша помощ в миналото и Ти си наша надежда за бъдещето.” Ние имаме надежда за бъдещето, която се основава на спомена за онова, което Бог е направил за нас в миналото. Ние знаем, че Бог е дал доказателства, че е верен и изпълнява обещанията си и ние се надяваме, че Той отново ще ги изпълни. В Пс. 126:4 се говори за потоците в пустинята Негев, която се намира в южната част на Израел. През по-голямата част от годината там липсва вода. В редките случаи, когато падат изненадващи дъждове, сухите корита на реките, наречени “вади,” се напълват с вода. Тези потоци в пустинята, за които се говори тук, са обезпечавали периоди на съживление на растителността в пустинята.

След това псалмистът стига до най-интересния стих, който привлече вниманието ми. Той говори за *“онези, които сеят със сълзи,”* които излизат разплакани, за да засадят нивата си. Псалмистът обещава: *“Онези, които сеят със сълзи, с радост ще пожънат.”* Мен ме интересува това странно твърдение за хората, които засадят със сълзи. Псалмистът е успял да съзри и днешната ни нужда. В този стих има нещо обезсърчаващо, което ни гарантира, че непременно ще плачем. Какво общо има това със нас, които живеем в сегашния век? Има моменти в живота ни, когато трябва да плачем, защото някои случки от живота ни предизвикват сълзи.

В живота на родителите и на бабите и дядовците има поводи за сълзи. Преди около 20 години сестра ми стана жертва на автомобилен инцидент. Тя пресичала пеша паркинг пред един супермаркет, когато една кола я ударила и я прегазила. В този момент тя беше бременна в осмия месец и нероденото дете получи тежко мозъчно увреждане. Детето беше родено чрез “Цезарово сечение” и живя почти до Коледа същата година. След като се възстановиха малко, сестра ми и малкото бебе бяха преместени в болницата в нашия град. Дватама с баща ми отидохме в болницата, за да бъдем със сестра ми, зет ми и това малко дете, което беше настанено в същото интензивно отделение. Ние отидохме да се молим заедно. След като ги посетихме и се помолихме, двамата с баща ми си тръгнахме с колата към дома. Докато карах колата, аз погледнах баща ми, който седеше на седалката до мен и видях, че плаче и сълзи текат по лицето му. Прегърнах го през рамо и му казах: “Тате, нали е вярно, че никога не трябва да се предаваме?” Той ми отговори: “Да, никога не трябва да се предаваме. Децата израстват. После се оженват. **След това имат деца и така се появяват все повече хора, които трябва да обичаме.** Ще направя всичко възможно да предпазя децата си от болката.” Да си родител или дядо, това означава и да плачеш.

Когато с жена ми сключихме брак, ние много искахме да имаме деца, но се наложи да чакаме. Даже по едно време ни беше казано, че може би никога няма да имаме собствени деца. Оказа се, че Господ е имал различен план. Докато чакахме, ние имахме някои от проблемите, които са имали и някои от вас. Преживяхме един спонтанен аборт, но аз вярвах, че това може да се случи на всяко семейство. След това Клер отново забременя и отново имаше спонтанен аборт. Спомням си, че Клер беше много отчаяна и плачеше. Отидох в гората и се опитах да се моля, но молитвата ми беше изпълнена с гняв. Аз казах: “Господи, аз не разбирам защо хората по света, които не могат да се грижат за децата си ги раждат като плъховете, а ние не можем да имаме дете.” Нищо не разбирах и нищо не чух с ушите си, но получих много ясен отговор в сърцето си: **“Кирк, как въобще считаш, че ще станеш баща, ако не се научиш да понасяш болката?”** **Тогава разбрах, че даже небесният ни Баща изпитва болка и плаче за децата си.**

Рут Греам (жената на Били Греам) твърди, че когато имала много големи проблеми със сина си Франклин, историята за Моника, майката на Св. Августин, ѝ давала кураж. Августин бил непокорен младеж, който избягал далеч от Бога. Майка му Моника се молела за него. Един ден, докато разговаряла с епископ Амброз, тя се разплакала. Той ѝ казал: **“Със сигурност Бог няма да пренебрегне сина, за който се проливат толкова много сълзи.”** Рут Греам казала, че тази история я окуражила, защото и тя е плакала много за сина си Франклин. Разбира се, вие знаете, че Августин е станал лидер на църквата. Днес Франклин Греам също е лидер на църквата.

Сълзите на родителите са много подходящи. Ако сеем в сълзи, ние разполагаме с доста добър шанс да жънем с радостни песни. Всички ние сме изпитвали тъга и мъка. Всеки е изживявал някаква горест. Пророк Исаия нарекъл Исус: *“човек на скърби и навикнал на печал.”* (Ис. 53:3). Понякога на хората им е трудно да плачат, докато тъгуват. Такива хора са ми казвали: “Иска ми се да можех да заплача.” Обикновено сълзите идват на такъв етап от тъгата, който се нарича, потоп на тъгата. **Когато сълзите дойдат, те са белег на прочистване и изливане навън на насъбралата се мъка.** Когато изживяваме някаква загуба, ние плачем. Най-краткият стих в Библията е Йоан 11:35 *“Исус се просълзи”* и това се случило, когато той заплакал заради

смъртта на приятеля си Лазар. Исус е плакал не само за Лазар, но и за Марта и Мария. **Християните знаят, че трябва да плачем заедно с онези, които плачат и да се радваме с онези, които се радват.**

Когато една майка разпитвала дъщеря си защо се прибира с голямо закъснение след свършване на училището, малкото момиче ѝ отговорило: “Най-добрата ми приятелка падна. Тя носеше любимата си кукла и я счупи, когато падна.” Майката я попитала: “А ти какво направи?” “Аз ѝ помогнах.” Майката я попитала: “Как ѝ помогна?” Момиченцето обяснило: “**Седнах до нея и ѝ помагах, като плаках заедно с нея.**” Понякога най-добрият начин да помогнем е като плачем. Помагането не изисква от нас да знаем най-добрите думи, които трябва да се казват в такъв момент, **а да притежаваме сърце, което е отворено и съпричастно и което разбира мъката на другия човек. Тъгуването е част от брачния живот.** В доброто семейство съпругът и съпругата вървят заедно през живота, като споделят както радостта, така и мъката. По този начин радостта в семейството се умножава, а мъката се разделя. **После идва края на живота, който посочва кой от двамата ще предаде другия в ръцете на Бога. Това е време на огромна мъка. След това живият трябва да продължи да живее сам,** което някой от присъстващите знаят много добре от собствения си опит. Една жена умираше от рак след дълга и изтощителна битка с болестта. Краят бил много близо. Тя и съпругът ѝ, който седял край леглото ѝ, мълчели и просто си държали ръцете. Когато видял, че по бузите на жена му се стичат сълзи, съпругът ги избърсал с една кърпичка и ѝ казал: “Скъпа, там няма да има сълзи.” **В края на Библията се казва, че на небето няма да има сълзи, жалеене, плач и болка, защото предишното е преминало. Всички неща ще станат нови и Бог ще избърше всяка сълза от очите ни.**

Тук, на земята, е правилно да се плаче. Тук сълзите ни трябва да променят нещата. Този образ, призоваването ни да излизаме и да сеем със сълзи иска да каже, че сълзите ни трябва да са продуктивни. **Не е възможно сълзите ни просто да капят на земята, да попиват в почвата и да не предизвикват промяна.** Тези сълзи непременно трябва да дадат някакъв плод. Плачът и молитвата са близки спътници. Ако прочетете Пс.6:8-9, вие ще видите, че псалмистът казва: “*Господ е чул гласа на плача ми. Господ е послушал молбата ми* (за помощ).” Тук се казва, че когато плачем, даже не е нужно да говорим с думи. Бог чува плачът ни по същия начин, по който родителя разбира плачът на малкото дете. Майката знае какъв е смисъла на плача на детето ѝ. Тя може да направи разлика, дали детето плаче, защото е гладно, защото е уморено или защото нещо го боли. Господ знае добре защо плачем. Често пъти молитвите ни са придружени от сълзи заради греховете ни. Сърцето ни е разбито и ние сме отчаяни. След греха си с Батшеба, Давид се е молил с думите от Пс.51:4: “*Пред Теб, само пред Теб съгреших и пред Теб сторих това зло.*” **Давид е знаел, че Бог изисквал от него да има разбито и каешо се сърце. Подобно на Петър и ние плачем горчиво, когато осъзнаем греха си.** Когато петелът пропял в ранната утрин в Ерусалим, в евангелието се казва, че Петър излязъл навън и плакал горчиво, защото бил убеден, че е извършил грях. Нуждата ни да получим прошка изисква да плачем със сълзи.

Чрез молитвата ние се научаваме да отваряме сърцето си. В миналото се надявах, че децата ми ще пораснат и ще бъдат щастливи, **но сега имам друга представа за живота. Сега искам децата ми да са наясно и да знаят. А ако знаят, те не винаги ще бъдат щастливи.** Някои обстоятелства в този свят са много тъжни и ние не можем да им се радваме. Заслужава си да плачем за някои неща. Когато се молим и сърцата ни са отворени, ние ще установим, че сърцата ни са съединени със сърцето на Бога, когато сме загрижени и страдаме от някои ситуации в този свят. В притчата за сеяча Исус описва какво става с посетите семена. Някои от тях ще паднат на пътя и няма да могат да се вкоренят. Други ще паднат на каменисто място, където почвата е много плитка. Растенията поникват бързо, но скоро след това умират. Трети ще попаднат сред тръни, а някои ще попаднат на плодородна почва. Убеден съм, че когато Исус е разказвал тази притча, той е описвал собствения си живот като служител на Бога. Понякога Исус се опитвал да сподели добрата новина с хората, но те не я приемали. Помислете си как ли се е чувствал Исус, когато младият богаташ му обърнал гръб и си отишъл. В Библията се казва, че младежът бил натъжен. Аз вярвам, че и Исус е бил натъжен.

Животът ни задължително трябва да е продуктивен. Сълзите ни трябва да са продуктивни, но ние сме длъжни да бъдем верни в сеенето. Ако сме загрижени и състрадателни хора, ако сърцата ни са отворени, има моменти, когато ще плачем. В Стария Завет има една история за цар, който решил да види как живеят поданиците му по време на един гладен период. Когато видял отчаяната нужда на хората си и някои примери за греховното им поведение, той раздрал царските си дрехи. Тогава хората видели, че под тях той носи вретиче, посипано с пепел. Под повърхността на видимото се е намирал символът на неговия плач. Християните трябва да бъдат като този цар. През повечето време те са изпълнени с радостно задоволство, но ако ги попитате за някои болезнени неща в света, те трябва да покажат, че сърцето ги боли.

Днес е Денят на Световния глад, когато подчертаваме проблема с глада по света. Ние толкова много сме говорили за глада по света, че почти станахме безчувствени към този проблем. Аз съм ви съобщавал статистически данни, които ни е трудно да чуваме. Ако се замислите сериозно и се молите искрено за

разрешаване на проблема с глада по света, сърцето ви ще бъде разбито. Тогава ще ви се прииска да вземете един от пликите, които са поставени на гърба на пейката пред всеки от вас и да направите специално дарение в полза на гладуващите по света.

Един баща от района на пустинята Сахара в Африка бил фермер. Всяка година засявал нивата си и жънал през месец юли. Складирали произведеното зърно и с него хранели семейството си до декември. След това започвал да ограничава яденето на семейството си до два пъти дневно. После, през февруари, семейството му започвало да яде по веднъж дневно. А когато дойдел месец май и започвали да ваят пролетните дъждове, те вече нямали зърно за ядене. Една година се оказала особено тежка, защото реколтата била слаба. Семейството се лишило от нормалната дажба зърно. През ноември те ядели само по веднъж дневно. В края на март вече нямали какво да ядат, с изключение на няколко кози, които им предстояло да изядат. Веднъж един от синовете отишъл при бащата и казал: “Тате, намерих зърно!” Бащата го попитал: “Къде го намери?” “В бараката, където държим козите, открих една торба пълна със зърно!” Бащата заплакал и обяснил на сина си: “Сине, ние не можем да ядем от това зърно. Това зърно е семето за следващата година. Ние не можем да ядем от него.” Синът се примолвил: “Тате, ако мама ни стотви ядене от това зърно, ние ще си легнем тази вечер и стомасите ни няма да къркорят от глад.” Същата нощ, докато се опитвал да заспи, бащата чувал шумът от стомасите на децата си и плачел. Всички те били гладни. Когато през месец май дошла пролетта, бащата отишъл на нивата с торбата и засял семето със сълзи. **Знаете ли какво означава да сеем със сълзи? Това означава да възприемаме каквато и да е трудност и болка и позволяваме на тази болка и сълзи да се превърнат в нещо продуктивно.** В Библията се казва, че в миналото Бог е бил верен. Той е извършил велики неща. Надеждата е, че Бог отново ще ги извърши. Каквито и да са обстоятелствата в живота ви, вие може би сега сеете със сълзи, но Бог ще ви даде да жънете с радост. Повярвайте и се доверете на Бога. Ние гледаме към Исус, перфектния дар на Бога, единствения Син на Бога и наш Господ и Спасител.

Ако до сега не сте взели решение да приемете Христос като ваш Спасител, каним ви сега да го направите. Ние гледаме към Исус, защото само в него можем да намерим надежда за себе си. Каним ви да отговорите положително на тези покани. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Да служим на Бога и на хората

Марк 10:35-46

Наскоро пътувахме с жена ми до района на Чарлстън. По пътя спряхме да обядваме в един крайпътен ресторант. Когато седнахме на масата, към нас се приближи една млада жена, която ни каза, че е нашата сервитьорка. На униформата си носеше три звезди, което означаваше, че не е новобранец и има опит в работата си. После чухме доста разочаровашия разговор, който тя проведе с едни непознати хора, които бяха седнали на съседната масата. Те привършваха яденето си и й казаха, че са недоволни както от качеството на храната, така от качеството на нейното обслужване и поискаха да разговарят с управителя. Управителят дойде и се опита да уреди положението, като им каза, че няма да платят за консумираната от тях храна. Хората станаха и си заминаха без повече приказки.

Когато след това келнерката дойде при нашата маса, аз я погледнах и я попитах: “Вярно ли е, че клиента винаги е прав?” Тя възкликна: “Не! Не е вярно! Ако тези хора знаеха какво ми се случи през почивните дни в края на седмицата, те нямаше да се заяждат с мен!” Нахранихме се и на излизане от ресторанта казах на управителя: “Не знам доколко основателно е било недоволството на другите клиенти, но нас келнерката ни обслужи наистина много добре.” Той отговори: “**О, тя е прекрасна сервитьорка, но просто още не е научила, че нервниченето и доброто обслужване не вървят заедно.**”

Помислих си колко подходящо е това мото за църквата: “**Нервниченето и доброто обслужване не вървят заедно.**” Нещата не стават по този начин. В един или друг момент всеки от нас проявява склонност да нервничи, когато нещата не стават по нашия начин. Когато сме недоволни, ние започваме да нервничим. Но не трябва да забравяме, че една от целите в живота ни е да служим на Бога и на хората.

Ние изучаваме смисъла и целта на живота. Говорим за преклонение пред Бога, да го обичаме и вечно да се наслаждаваме на присъствието му. Втората цел на живота ни е да бъдем част от Божието семейство, от християнското семейство, от църквата, като добавка на това, че сме част от собственото си семейство. **Да бъдем ученици на Исус Христос и да се поставим в служба на Бога и хората са другите цели, които Бог е имал предвид, когато ни е създавал.** Нека да прочетем Марк 10:35-45.

Яков и Йоан са приличали много на нас. Те са имали инстинкта да се конкурират и са искали да са на първо място в групата. Те са искали да бъдат любимите ученици. Много често точно този инстинкт, който ни принуждава да се състезаваме с другите, ни отклонява и ни пречи да бъдем служители. Всъщност, когато

това поведение стигне до своята крайност, ние имаме склонността да си мислим, че сме центъра на вселената и другите хора са длъжни да ни обслужват.

Забелязвате, че когато Исус отговорил на тази молба на учениците си, той не им казал: “Не, момчета. Нека да не се състезаваме за постове и длъжности.” **Той е знаел, че тази агресивност, това желание да се конкурираме, е част от човешката природа на учениците му.** Яков и Йоан не само са били наричани “Синовете на Зебедей, но и “Синовете на гърма.” Исус им казал: “Нека да ви кажа в коя област да се конкурирате. **Ако искате да се конкурирате, конкурирайте се кой по-добре ще служи.** Ако искате да бъдете велики, вие трябва да сте готови да служите във всичко.” След това Исус казал са себе си, че даже **“Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота си откуп за мнозина.”**

Една леля подарила доста скъпа кукла на една своя племенница, която била на няколко години. Момиченцето много се зарадвало на куклата. Лелята си заминала, а после се върнала след няколко седмици и попитала племенницата за куклата. Момиченцето развълнувано изтичало до стаята си и я донесло. Лелята я погледнала и се ужасила: “Ти си извадила куклата от кутията!” Момиченцето обяснило: “Да, извадих я от кутията, смених ѝ дрехите и ѝ измих косите.” Лелята се възмутила: “Ти си развалила куклата си.” Момиченцето протестираше: “Аз си мислех, че куклата ми беше подарена, за да си играя с нея.” Лелята каза: “Не! Тази кукла е част от колекция. Тя не трябва да бъде изваждана от кутията!”

Бог не ни е създал, за да бъдем пазени в някаква кутия. Той не ни е създал, за да бъдем част от някаква колекция. **Бог ни е създал с цел да служим в живота си.** Ние ще трябва да се уморяваме и да се изтощаваме. За такъв живот ни е създал Бог. Ако сме слуги в Божието царство, ние изпълняваме задачата, за чието изпълнение Бог ни е създал. Това започва още от момента, в който станем християни. Ние започваме да изпълняваме нашата цел по отношение на богослужението. Ние започваме да изпълняваме нашата цел като част от Божието семейство. Ние започваме да изпълняваме целта, за която сме създадени, когато израстваме като ученици на Господ Исус Христос. Скоро след това започваме да разбираме, че имаме лична задача, която Бог иска да свършим. Всеки човек има някаква област на служение в живота на църквата. **Не е достатъчно просто да посещаваш църквата на Христос като наблюдател, за си част от нея. Не е достатъчно просто човек да идва на църква и да наблюдава и да спира да отива в църква, когато не му е забавно.** Християнинът идва на църквата, за да бъде подготвен и да извърши онова, което Бог ни е възложил да правим. Бог има специална задача за всеки християнин.

Миналата седмица разговарях с един човек, който искаше да стане член на нашата църква. Той ми каза: “Аз искам да върша някаква работа. Убеден съм, че Бог ме е довел в тази църква, за да мога да бъда полезен с нещо.” Днес този човек с цялото си семейство е тук сред нас. **Въпросът, който всеки член на църквата трябва да си задава е: “Какво мога да направя за Бога на това място?”** Когато Павел говори за църквата, той често я сравнява с “тялото на Христос.” Той казва, че така както едно тяло е съставено от много части, така и ние сме части от тялото Христово. Всички ние сме съставни части на това тяло. Какво става в тялото ви, когато някоя част от тялото ви не функционира правилно? Какво става с тялото ви, когато някоя негова част не успява да изпълни предназначението си? Вие се разболявате и ставате по-слаб отколкото можете да бъдете, а даже е възможно въобще да не можете да се обслужвате сам. Същото се случва и в живота на църквата. Когато някой член не изпълнява задачата, заради която Бог го е поставил в църквата, тя отслабва. Църквата не е толкова силна и не е толкова здрава, колкото би могла да бъде. Бог ни поставя в това тяло и има Своя задача и служение за всеки един от нас.

В човешкото тяло най-важните са частите, които не са видими. Вие не можете да видите сърцето и белия дроб. Вие не виждате нервната система или кръвоносната система. Някои от най-важните части на човешкото тяло са невидими. **Същото е валидно и за църквата.** Някои от хората, които работят в църквата не са широко известни. Ако сте посещавали църквата миналата седмица, вие сте видели мъже в работни дрехи, които боядисваха стаите на Неделното училище. Други изграждаха нови дървени стени, за да увеличи площта на Неделното училище. Например, хората които идват да работят в църквата в сряда във времето, когато обикновено вечеряме, остават незабелязани от онези, които вечерят в къщи със семействата си. **Те остават зад сцената.**

В Христовото тяло и в живота на църквата няма незначителна работа. Всяка работа е важна. Адмирал Доналд Уейвър, който е прочут военен хирург разказва следната случка от войната във Виетнам. Тогава самолетът на военноморския пилот Чарлз Плъм, бил свален над Северен Виетнам. Пилотът скочил от падащия самолет с парашут и се приземил, но бил заловен от виетнамците и в продължение на 6 години бил военнопленник. След като завършила войната във Виетнам, пилотът Чарлз Плъм се върнал в САЩ и се демобилизирал. Веднъж той и жена му се хранели в един ресторант. Един непознат човек се приближил до масата им и казал: “Вие се казвате Плъм. Вие бяхте пилот от самолетносача “Кити Хоук” и ляхте на изстребител.” Чарлз Плъм отговорил: “Това е вярно. А кой сте вие?” Непознатият казал: “Аз бях моряк от “Кити Хоук.” Плъм попитал откъде го познава този човек. Той отговорил: “Защото аз ти съгвах парашута

преди полета. на нас ни възлагаха да сгъваме парашутите на пилотите.” **Може би ви се струва, че сгъването на парашута е непрестижна работа?** Замисляйки се над това, Чарлз Плъм казал, че този човек е спасил живота му, защото добре си е свършил работата. Той си спомнил колко пъти бил виждал този моряк на борда на самолетоносача, даже се разминавал с него, а не знаел как се казва. Колко ли пъти пътищата им са се кръстосвали? Той даже не познавал човека, който му заговорил.

В църквата няма незначителни задачи. Бог има задача за всеки от нас. Всяка работа е важна. Може би се питате: “Откъде да знам какво се очаква от мен да направя? Как да разбера какво да правя?” Ако сте прочели книгата “Целенасочен живот,” (*Коментар: Превел съм тази книга. Можете да я намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/> Д.Пр.*) вие знаете, че Рик Уорън често използва един акростих, за да онагледя онова, което е важно. Той казва, че така както грънчаря оформя глината, за да я превърне в полезен съд, Бог оформя живота ни, за да служим в някоя конкретна област. Рик Уорън взема думата “Shape” (оформя) и я използва като акростих, за да ни помогне да разберем как да открием своята област за служение. Първата буква “S” се отнася за духовните дарби. Бог дава определени духовни дарби на всеки човек. Преди около година в продължение на четири проповеди ние се фокусирахме върху начините, с помощта на които да откриваме духовните таланти. Ако искате да проверите какви са духовните ви дарби, Жак Додс може да ви даде текста на тези проповеди. Чрез тази серия от проповеди ние установихме, че всеки човек има поне една духовна дарба, а повечето хора имат даже две и повече дарби. Бог ни е дарил с таланти, които са дарове на Светия Дух, които ни дават възможност да изпълняваме работата, която Бог иска да вършим. Когато открием кои са духовните ни дарби, ние започваме да се досещаме какво иска Бог да правим.

Буквата “Н” от думата “Shape” символизира сърдечното ни желание. Какво е поставил Бог в сърцето ни? Какво се стремите да правите? Този дълбок копнеж е много важна част от процеса, с помощта на който откриваме областта, в която Бог иска да служим. Аз самият положих много големи усилия, за да се науча да ви слушам, когато ми говорите. Когато при мен дойде някой и ми каже: “Убеден съм, че трябва да свърша това или онова,” аз се опитвам да го окуража да го направи. Преди година говорих с един бизнесмен, който беше попаднал в ситуация да промени кариерата си. Той беше доста успешен и печелеше добре, но ми каза: “Знаете ли какво съм намислил да направя? Ще се върна обратно в училището и ще получа диплома като учител. Искам да преподавам.” Аз го попитах: “Защо ще правиш това след толкова години в бизнеса? Наистина ли искаш да работиш като учител?” Той ми каза: “Винаги съм искал да бъда учител. Когато завърших колежа, аз исках да стана богат. След това се стараех с всички сили да спечеля колкото мога повече пари, но никога не бях щастлив.” Ако се подчините на желанието на сърцето си, вие ще имате много повече енергия и мотивация, за да извършвате работата, която Бог ви е възложил. Ако работите работа, която не харесвате, вие няма да влагате в нея цялото си сърце.

Буквата “А” от думата “Shape” символизира способностите и наклонностите ни. Питам се колко от вас притежават музикални таланти, които не използват за да служат на Господа? Колко от вас имат таланта на пеят, но не са част от нашия църковен хор? Колко от вас могат да свирят на някакъв музикален инструмент, но са занемарили този талант? Може би този талант вече е атрофирал, защото от дълго време не са го употребявали. Бог дава определени способности на всеки от нас. Някои хора просто са сръчни във вършенето на определени неща. Ако не използваме тези способности и таланти в служба на Бога, това е доказателство, че не използваме всичките си способности за прослава на Господа.

Буквата “Р” от думата “Shape” символизира нашата самоличност. Всеки човек притежава уникална самоличност. Някои хора по-лесно дават израз на възбудата и на чувствата си, а други са по-въздържани. Подобно на Петър, някои хора твърде лесно менят настроението си от възбуда и възхита към потиснатост и отчаяние и обратно. Подобно на Йеремиа, други хора постоянно са потиснати. Независимо каква е самоличността ви, Бог има място за вас. Бог не иска да загубите собствената си самоличност. Бог иска да бъдете такъв, какъвто ви е създал, за да бъдете уникална и неповторима личност.

Буквата “Е” от думата “Shape” символизира житейския опит. Какво сте научили през живота си? Някои хора вярват, че онова, което се случва понякога с тях е изключение. Уверявам ви, че то не е изключение, а е житейски опит. Колкото по-дълго живеете, толкова повече опит натрупвате, поради което трябва да имате още по-голям принос към Божието семейство. Наистина се моля някои от чудесните християни, които притежават толкова богат житейски опит, да са в състояние да го предадат на следващото поколение. В нашата църква ние се нуждаем от силно ядро от лидери не само за сегашния период, ни и за бъдещето.

Бог има задача за всеки от нас. Онова, което е най-важно, е невидимо за очите. Най-важното е да имаме сърцето на слуга и решимостта и настройката да бъдем слуги. Ние гледаме към Исус. Ние го виждаме в горната стая заедно с учениците си. Виждаме как нашият Спасител е коленичи с леген и кърпа пред всеки от учениците и нагледно им показва какво представлява смириенето на слугата. Точно на това са е опитвал да ги научи, когато те са спорели помежду си, кой от тях е по-велик и кой трябва да седне на по-

почетно място. Исус попитал Йоан и Яков: *“Можете ли да пиете чашата, която аз пия?”* Понякога да си слуга, това означава да пиеш чашата на страданието.

Понякога слугуването се нуждае от кръщението на смирението. Исус казал на Йоан и Яков: *“Чашата, която аз пия, ще пиете и с кръщението, с което аз се кръщавам, ще се кръстите.”* **Яков се превърнал в първият мъченик сред учениците, който е бил убит с меч.** *Йоан е живял може би най-дълго от останалите ученици, но е прекарал голямата част от последните години на живота си в заточение на остров Патмос.* Животът на слугата не е лесен, но това е единственият начин, за да бъде човек християнин. Това е единственият начин да се открие истинската радост. Бог иска всеки от нас да притежава този подход на служител и това сърце на слуга. Когато притежавате такова сърце на слуга, вие искате да служите, да бъдете полезен с нещо. Тогава гледате на служението като на шанс, а не като на задължение. Тогава не гледате на живота от позицията на собственик, който казва: “Това е мое,” а като на възможност да служите на Бога и на другите хора. **Всичко принадлежи на Бога. Постоянно си задавайте въпроса:** *“Какво мога да направя за Бога с това, което притежавам? С какво мога да помогна и да бъда полезен?”*

Когато са ви възложени някакви отговорности, вие ги изпълнявате с вярна целеустременост, гледайки към крайния резултат с искреното желание да дадете най-доброто от себе си. Когато имате сърцето на слуга, вие не се стремите към получаването на постове и почести, защото преди всичко искате да доставите удоволствие и да бъдете харесани от вашия Господ. Слугата на Бога отива на небето и чува думите: *“Хубаво, добър и верен слуга! Над малкото си бил верен, над много ще те поставя. Влез в радостта на господаря си”* (Мат. 25:23).

Преди години в една красива лутеранска църква в Германия имало красива мраморна статуя на Христос с разпънати ръце. В долната част на статуята били написани думите: *“Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя”* (Мат. 11:28). По време на бомбардировките през Втората световна война ръцете на статуята били начупени на толкова малки парчета, че не можели да бъдат възстановени. В подножието на статуята някой написал: **“Вие сте моите ръце.”**

Като хора на Христос, ние сме ръцете на Христос. Ние сме призвани да живеем като слуги. Бог има област за служение за всеки човек. Всичко това започва, когато приемем Христос като наш Спасител и когато вземем решение да го признаем за Господ и Спасител на живота ни. След като направим това, ние започваме да израстваме в осъществяването на задачите, за които говорихме. Ние се молим и се покланяме на Бога и ставаме част от Божието семейство. Ние вървим след Исус като ученици и всеки от нас открива коя е неговата област на служение. Ако до сега не сте приели Христос, каним ви сега да го направите. Това е най-важното решение в живота ви. Други от вас искат да служат, но им липсва църковен дом. Вие търсите църква, където да можете да се покланяте на Бога, да бъдете част от Божието семейство, да израствате независимо от това на колко години сте и да служите. Ние с радост ще ви приемем в нашата църква. В името на Господ Исус Христос се молим. Амин.

Да чакаме Бога

Ис. 40:28-31

Нека да прочетем Ис. 40:28-31. В 3:00 през нощта телефонът иззвънял в дома на една библиотекарка в обществена библиотека. Тя сънено вдигнала слушалката и някакъв глас от другата страна я попитал: “В колко часа отваряте библиотеката?” След като се разсънила, жената отговорила: “Какво толкова спешно се е случило, че ме събуждате в 3:00 през нощта? Защо искате да дойдете в библиотеката?” Гласът от другия край й казал: **“Аз не искам да вляза. Аз искам да изляза.”**

Попадали ли сте някога в капан? Попадали ли сте в положение, когато сте се чувствали обкръжен отвсякъде и не можете да избягате? В такова положение са се намирали народът на Израел. Те се намирали в капан, защото от дълги години били в изгнание във Вавилон. Хората знаели, че Бог ще ги освободи и Исаия е писал за това освобождение от Бога. Те са знаели, че от дълго време живеят в чужда страна и искали час по-скоро да се върнат в страната си. Когато заминавали в изгнание, пророк Йеремия им казал, че то ще продължи дълго – по-точно 70 години. Нека да прочетем Йер. 29:4-7, 10 – 14.

Йеремия казал на хората, че ще прекарат известно време в изгнание, но след като минали 70 години, те станали нетърпеливи. Поради това Исаия казал: *“Утешавайте, утешавайте народа Ми, каза вашия Бог. Говорете по сърцето на Йерусалим и извикайте към него, че времето на воюването (изгнанието) му се изпълни.”* (Ис 40:1). Исаия им казва: “Бог има план. Бог има свой график. Ние не можем да разберем пътищата на Бога, нито плановете му.” Но хората били нетърпеливи. Те искали да обяснят на Бог какво трябва да направи. Исаия им казва, че те са се уморили да чакат и тази умора е причината да изпаднат в безнадеждност. Исаия им казал: **“Бог не се е уморил. Бог не се е изтощил. Същият Бог, който е изразходвал**

толкова много енергия при сътворението, продължава да действа и да се занимава с нашия свят. Бог върши работата си. Той не е отпуснал ръце. Той все още работи и изпълнява собствения си график. Този Бог, който никога не се уморява, може да ви даде сили. Вие сте изтощени. Младите хора падат от умора, но Бог не се уморява. Бог продължава да е жизнен и е готов да ви помогне. Той е готов да поднови силата ви.” Исая им казва какво точно трябва да направят.

Животът може да ни доведе до пълно изтощение. **Несъмнено е уморително да чакаме.** Ако някога сте седели в чакалнята пред интензивното отделение в болницата, вие от опит знаете колко уморително е да се чака. Умората може да ни смаже. Ако някога седмици и месеци сте чакали датата, когато трябва да се явите в съда, ако сте подавали молба да бъдете приет в университета или сте чакали да получите работа, вие знаете с колко безпокойства и умора е свързано очакването. Ние се шегуваме с положението в американската армия. Нейното мото е: “Бързай и чакай.” **Истината е, че много от нас живеят с такова вътрешно напрежение, защото не обичаме да чакаме.** **Ние притежаваме вродена нетърпеливост.** Наскоро чух един човек да казва съвършено искрено: “Летенето със самолет е прекрасно, стига да имам време за това.” Летенето е начин за придвижване и е нормално да си мислите, че чрез него ще спестите време. Но пътуването със самолет е свързано с дълго чакане. Мнозина от нас много пъти са се молили Бог да ни помогне да станем търпеливи. Майка ми казва, че човек трябва да бъде много внимателен, когато се моли Бог да го дари с търпение. **Повечето от нас се молят така:** “Господи, дай ми търпение и то веднага.” Даже когато научим урока да бъдем търпеливи, истината е, че сме склонни много бързо да се върнем към предишното си нетърпение.

Така са се чувствали хората на Израел. Чакането им станало лишено от щастие и пълно с безпокойства. Може би не знаем как да чакаме. Може би в чакането си приличаме на онзи човек, който според поговорката чакал да заври водата в една тенджера. В тази поговорка се казва, че наблюдаваната тенджера никога не завира. Може би си представяме, че докато чакаме, трябва да седим със скръстени ръце. Може би не знаем как да чакаме. Исая казва, че онези, които знаят как да чакат Бога, подновяват силата си. Този вид чакане не ги уморява. Сигурно в чакането има нещо, което не знаем как да го правим. Убеден съм, че има някои неща, на които трябва да се научим. Думата, която употребява Исая за чакането на еврейски език понякога се използва за обозначаване на оплитането на нишки, за да се направи здраво въже. Спомням си, че веднъж бях на лагер на бойскаути за възрастни. Ръководителите ни разделиха на групи по 8 човека. Нашата група беше изпратена на едно място. Когато стигнахме там и поискахме да опънем палатка, се оказа че нямаме въже, но имаше купчина въжени нишки. Един от членовете на нашата група беше бивш военен моряк и ни показа как да оплетем въже. Той взе девет нишки и с тях оплете едно здраво въже. Инспекторите, които наблюдаваха как изпълняваме програмата ни навестиха, за да проверят какво сме направили и установиха, че не сме направили нищо. Те си заминаха, а когато се върнаха след известно време, видяха, че единственото нещо, което бяхме направили, беше едно здраво въже. Те се зачудиха, но ние им казахме: “Ние си направихме въже.” Направата на въже отнема време. Бог иска да се научим да чакаме, защото иска да ни направи по-здрави. Един от начините, чрез които постига това, е да ни привързва към себе си и с другите християни. Чакането ни прави по-силни.

Трябва да разберем, че чакането прилича на растежа на дървото. Когато бъде насадено едно дърво, обикновено през есента, в началото няма никакъв признак, че то започва да расте. Агрономът ще ви каже, че дървото се развива и расте, но голямата част от първоначалния растеж се извършва в кореновата му система под земята. **На нас ни се струва, че чакането е безсмислено губене на време. Няма видими резултати.** **Но истината е, че има растеж.** Исая казва, че онези, които чакат Господа, ще подновят силата си. На еврейски думата “подновявам” се използва за обозначаване на смяната на перата на орела. Старите пера падат и на тяхно място се появяват нови пера. Когато перата се подновят, орелът става по-силен. Интересното е, че непосредствено след подновяването Исая говори за издигане високо в небесата с крила като орлите. Процесът на чакането не е просто губене на време. Понякога докато страдаме, се налага да чакаме. Така, както чакаме да заздравее някоя счупена кост, така трябва да чакаме и душата ни да бъде възстановена, за което се говори в Пс.23. Процесът на излекуването, на възстановяването, на израстването, за да станем по-силни е процес, който изисква да чакаме. Чакането е процес, по време на който растем и ставаме по-силни.

Искам да подчертая, че по време на чакането не трябва да бездействаме и да си губим времето. Чакането може да бъде период на активна дейност. Великият мисионер Хюдсън Тейлър разказва за един случай по време на пътуването си с ветроходен кораб от Англия за Китай. Когато корабът стигнал най-южната точка на Африка и завил покрай нос Добра надежда, той попаднал в една област, която била известна с това, че понякога там имало пълното безветрие. Така се случило и с тях. Капитанът отишъл при Тейлър и му казал да се помоли да задуха вятър. Тейлър се съгласил, но само при условие, че капитана заповяда на екипажа да вдигне платната. В началото капитана отказвал, защото се страхувал да не би

моряците да си помислят, че е полудял, след като ги задължава да вдигат платна при липса на вятър. Но Тейлър бил непреклонен и накрая капитанът неохотно се съгласил. Заповядал на екипажа и моряците наистина помислили, че е полудял. **Но когато вдигнали платната, вятърът задухал.**

Чакането не е пасивен процес. Това може да е процес на подготовка. Когато бъдем помолени да чакаме, ние правим това, което знаем, че трябва да правим, като през това време чакаме Бог да извърши онова, което само Той може да свърши. Така ние изцяло се осланяме и чакаме Бога.

Третото нещо, свързано с чакането е, че като християни, докато чакаме, ние се молим. Ние получаваме силата си чрез Христос, а това става чрез молитва. Авторът на Евреи използва един много интересен израз. В Евр. 12:1-3 той казва, **че трябва да тичаме с търпение.** Каква метафора! **Ние трябва да тичаме с търпение по пътя, който ни е посочен, гледайки към Исус, Начинателят и Завършителят на нашата вяра, който е пионерът и минал по този път преди нас.** Ние гледаме към Исус и от него получаваме силата си. Той определя темпото на бягането ни. От римския затвор Павел е писал: **“Аз мога да направя всички неща чрез Христос, който ми дава сили.”** Павел е знаел, че само със свои сили не може да направи нищо, но чрез силата на Христос може да направи всичко. Ние получаваме тази сила, когато живеем с молитва. Самият Исус е преподал този урок на учениците си. Той е казал: **“Аз съм лозата, а вие сте пръчките; ако пребъдвате в Мен, аз ще пребъдвам във вас и вие ще раждате много плод. Но ако се отделите от мен, вие не можете да направите нищо.”** Без силата на Христос ние не можем да постигнем нищо. Поради това времето, през което чакаме, се превръща във време за молитва, чрез която биваме присаждани към живота на Христос.

Павел написал една прекрасна молитва в посланието си до Ефесяните. В нея се казва, че те ще бъдат подсилени чрез духът на Христос, който е в тях. До това положение се стига чрез молитва. Точно тази сила и това пребиваване в Христос се развиват и задълбочават, когато чакаме и се молим. **Осъзнавайки собствената си слабост, Павел се е молел. В отговор Бог не го излекувал от слабостта му и не премахнал тръна в тялото му. Бог му отговорил, че милостта, която му е оказал е достатъчна за неговото състояние.** Павел казал, че е научил един чуден урок: Когато съм слаб, тогава съм силен. Когато стигна до края на силите си, Божията сила ме поддържа. Чакането произвежда растеж и сила. Чакането не е пасивно. Докато чакаме, ние правим онова, което знаем, че трябва да направим. Чакането и молитвата вървят заедно. Ние не обичаме да чакаме. Ние не обичаме да чакаме даже на опашката в заведението за бързо хранене. Когато отидем в супермаркета, ние избираме да застанем на най-късата опашка пред касата. Задръстванията по улиците ни дразнят много. Четох за един курорт в Англия, който се намирал в непосредствена близост до един от една от най-натоварените магистрали, където често ставали задръствания. Този курорт предлагал всички стандартни курортни услуги, които могат да се ползват само за няколко часа. Когато има задръстване на магистралата, човек може да се отбие там, да поплува в басейна, да си направи минерална баня, масаж и даже да подремне няколко часа. Представям си какво представлява този курорт. Ние не можем за живеем без почивка. Животът ни има нужда от одих и обновление. Батериите ни имат нужда от презареждане.

Периодите на чакането ни дават възможност да усетим силата на Бога. Исаия казва, че ако чакате Бога, вие ще подновявате силата си и ще се издигате нагоре с криле като орли. Предполагам, че това понякога се случва. Има периоди, когато летим високо над другите хора. Понякога имаме моменти на истински постижения. Наскоро четох за **Чарлз Линдберг, който пръв е прилетял над Атлантическия океан от САЩ до Англия със самолета “Духът на Сейнт Луйс.” Той се прочул с уменията си за пести горивото, защото съумявал да открива и използва възходящите въздушни потоци.** Чакайте Господа и ще се издигате нагоре с криле като орлите. Исаия казва, че ако чакате Бога, вие ще бягате и няма да се изморявате. Всеки атлет, който участва в бяганията по време на Олимпийските игри, би желя това да е вярно и да може да бяга без да се изморява. Според мен с този текст Исаия ни казва, че в живота ни има периоди, когато почти липсват пречки по пътя ни. Животът ни тече гладко, но Исаия ни посочва, че има и още по-високи постижения. Той казва, че който чака Бога, той ще подновява силата си, ще ходи и няма да се уморява. Ние не летим често като орли. Ние не тичаме често без да се уморяваме. Да ходим без да се уморяваме, това означава, че Бог ежедневно ни поддържа и задоволява нуждите ни. Всеки от нас има нужда от това. Християнският живот често е оприличаван с ходенето. Всички ние имаме изгода да се придържаме към тази велика истина. Ако чакаме Бога, ние получаваме силата да живеем ежедневно, независимо от трудностите, които ще трябва да преодоляваме.

Ние не чакаме със скръстени ръце. Ние можем да произвеждаме плодове само ако пребиваваме в Христос. Ако сме отделени от него, ние не можем да направим нищо. Павел е казал: **“Но ние се надяваме на нещо, което не виждаме и търпеливо го очакваме”** (Рим. 8:25). Чакането е растеж, активност и подхождане с молитва към онова, което Бог ни е казал да правим. Ние чакаме Бога. Ако бързаме пред Него, не е възможно да бъдем такива, каквито Бог ни призовава да бъдем. Аз знам, че понякога бездействието също

може да бъде грешка, но в същевременно знам, че нетърпението винаги е грешка. Дължни сме да се стремим да разберем каква е Божията воля и Божият график и да чакаме Неговите указания.

Падаревски е бил велик пианист. Той започнал да свири на 6-годишна възраст. Когато бил на 12 год., той започнал да учи във Варшавската консерватория. Една майка, която искала синът ѝ да се учи по-активно и амбициозно да свири на пиано, го завела на един концерт на Падаревски. Синът ѝ ходел на уроци по пиано, но никога не се занимавал сам. Майката се надявала, че когато чуе Падаревски, момчето ще бъде мотивирано да работи повече. Двамата отишли на концерта. Майката успяла да вземе билети за първия ред. Седнали и зачакали началото на концерта. Разбира се, малкото момче станало нетърпеливо. Видяло пианото на сцената и красиво тапицираното столче за пианиста, изтичало на сцената, седнало на столчето и започнало да свири “Пръчиците.” В началото публиката била смаяна, а след това хората започнали да викат: “Махнете го от там. Чие е това дете?” Падаревски, който бил зад сцената, чул суматохата. Излязъл на сцената и застанал зад момченцето. Навел се над него и му прошепнал: “Продължавай да свириш. Продължавай да свириш. Не се предавай. Ти се справяш много добре. Продължавай да свириш.” После започнал да свири заедно с него на “четири ръце.” С помощта на талантливия музикант “Пръчиците” зазвучали като велика композиция. Когато свършили, публиката станала на крака и ги аплодирала.

Ако се опитваме да правим нещата със собствената си сила, те звучат като “Пръчиците.” Но ако зад нас застане Господарят и започне да свири редом с нас, прошепвайки в ухото ни: “Не се предавай; Не се обезкуражавай,” за нас няма невъзможни неща. Ние можем да се извисяваме нагоре с криле като орлите. Можем да тичаме, без да се изморяваме. Можем да ходим ден след ден без да се изтощаваме, защото онези, които чакат Бога ще подновяват силата си.

Познавате ли Исус Христос? Поканили ли сте го да бъде Господарят на живота ви? Посветили ли сте сърцето си на Него? Сега ви се предоставя една възможност да го направите и да приемете Христос. Може би Бог ви внушава да вземете някакво друго решение, може би ви внушава да се присъедините към нашата църква. Ние ще ви посрещнем с радост. Каним ви да отговорите положително на тези покани на Бога. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Даровете на Рождество Христово: подаръците

Мат. 2:1-11

Днес искам да поговорим за това, как даряваме по време на Рождество Христово. Не знам колко пъти през този сезон ще пеem песента “Дванадесетте дни на Рождество Христово,” която започва така: “На първия ден от Рождество Христово моят истински любим ми подари яребица в крушовото дърво.” Не знам какви асоциации предизвиква този текст в съзнанието ви, но аз се опитах да си представя, че подарявам на любимия си човек подаръците, за които се говори в тази песен. Може би яребица в крушовото дърво или пет златни пръстени ще свършат добра работа. Но когато започнете да подарявате такива неща като три френски кокошки, седем лебеда или осем моми-доячки, които предполагам, че вървят в комплект с кравите, цялата идея започва да звучи малко странно и обръкващо.

Думите на песента “Дванадесетте дни на Рождество Христово” са важни, защото тази песен се е появила в Англия по времето, когато е било престъпление човек да е римокатолик. Пуританите, предвождани от Оливър Кромвел, взели властта и забранили практикуването на католическата вяра на територията на цяла Англия. В този период католическите семейства били принудени да намират начини тайно да учат децата си на католическия катехизис, поради което те измислили тази малка песен. “Истинският любим,” за който се споменава в тази песен съвсем не е някаква романтична личност. Това е самият Бог. Даровете са от Бога.

Днес ще разгледаме историята за тримата мъдреци, които донесли подаръци на детето Христос. Откровено си признавам, че съм озадачен от факта, че тази история за мъдреците е включена само в евангелието на Матей, най-еврейското от четирите евангелия, но не и в евангелието на Лука. Знам, че евангелието на Матей е било насочено към еврейската, а евангелието на Лука - към нееврейската аудитория. Евангелието на Лука е написано, за да бъде четено от всички народи. Със сигурност тези мъдреци, чието име всъщност означава “магьосници,” са хора от една странна култура и религия, които са живеели от една далечна страна и дошли в Юдея, за да отдадат почит на царя. Тези мъдреци са били много далеч от юдеизма. Още от самото начало на евангелието на Матей се намира едно от описанията за раждането на Исус. Матей представя мъдреците като представители на друга култура и религия, които идват от далечна страна. Тези езичници са били част от зороастрийската религия. Тъй като били астролози, те наблюдавали звездите на небето и вярвали, че необичайните събития на небето са отражение на онова, което се случва на земята. Мъдреците видели, че изгрява една непозната нова звезда, което с други думи означава, че звездата

е била в източната част на небето. Съгласно религията си те са вярвали, че раждането на нова звезда съответства на раждането на някой много важен човек.

Те тръгнали след звездата и тя ги отвела до малкото градче Витлеем, където донесли дарове, подходящи за поднасяне на цар. **Интересно е да се отбележи, че ако бяха се подчинявали само на религията си, мъдреците вероятно нямаше да намерят родното място на Исус.** В двора на Ирод те се срещнали с книжници, които тълкували Писанията. Ирод дал на мъдреците тълкуванието на Писанията, за да им помогне да открият родното място, което търсели. **Собствената им езическа религия ги накарала да тръгнат, без въобще да разбират с кого ще се срещнат.**

Светлината на звездата и Писанията ги отвели при Христос. Когато го намерили, **Библията не ни казва, че те са влезли в обор.** Може би знаете, че в литургичните църкви този откъс от Мат. 2 никога не се чете преди Рождество Христово. Обикновено този откъс се чете на 6 Януари, на Богоявление, когато по традиция църквата празнува идването на мъдреците. **Ясно е, че описаното в Мат. 2 посещение на тези мъдрци е станало известно време след раждането на Исус и след посещението на овчарите.** Според някои тълкувания, **посещението на мъдреците е станало може би две години след раждането на Исус,** което съответства на реакцията на Ирод, когато научил, че се е родил новия цар. Ирод заповядал да убият всички момченца на възраст до две години.

Исаия предсказал идването на Месията, като казал, че всички народи ще дойдат при светлината на Месията. **Описанието на тези събития в Мат. 2 показва, че предсказаното от Исаия пристигане на хора от далечни страни при Исус е вярно и се е изпълнило.** Освен това от Мат. 2 се разбира, **че книжниците, които са били специалисти по тълкуванието на Писанията, не са повярвали в Исус.** Това се твърди в цялото евангелие на Матей. Със сигурност описаната от Матей история на Исус е напомняла на еврейските му читатели за историята на Моисей. Спасяването на Моисей от ръката на Фараона е много подобно на спасяването на Исус от ръката на Ирод. Ако се замислите над онова, което иска да ни каже Матей, като ни разказва тази история, **вие ще съзрете връзката ѝ с последната гл. 28 на евангелието на Матей.** Една светлина привлякла тези странни хора, които били от друга култура и религия. Тълкуванието на Писанията ги отвело при светлината. **Матей завършва евангелието си с гл. 28:19-20, където казва, че ние трябва да отидем по целия свят и да отнесем евангелието на Исус Христос до всяка нация. Ето това е основната тема, която като червена нишка преминава през цялото евангелие на Матей.**

Случилото се във Витлеем е предназначено за целия свят. Надявам се, че в това евангелие можете да видите мисионерското послание, че Христос е за целия свят. Със сигурност това е подходящото послание за този период от годината, когато трябва да подчертаваме важността на международните си мисии. Мъдреците са поднесли подходящи дарове на бебето Христос – злато, тамян и смирна. **Златото е царски подарък.** В края на краищата, Исус е **“Господ на господарите и Цар на царете”** (Откр. 17:14). Какъв добър подарък от златото може да се подари на един цар? **Тамянът е бил подходящ подарък за свещеник,** защото се използва при много от религиозните ритуали в храма. В Евр. 4:14 се казва, че **Исус е великият Първосвещеник.** **Третият подарък е смирна, която се използва при балсамирането** и това е странен подарък. Какво основание има някой да подарява балсамираща подправка на едно малко бебе? **Смирната е символизираща факта, че Исус ще трябва да умре.** Той не само е **“Господ на господарите и Цар на царете”** и великият Първосвещеник, **но освен това е Спасителят,** който дава живот на всички хора по света. **Всеки от тези три дара има своето специално значение.**

Подобно на милиони други американци и вие може би сте започнали да купувате коледните подаръци. Обикаляли сте претърпаните магазини, оглеждали сте рафтовете им и сте се опитвали да намерите подходящите подаръци на хората от вашия списък. Всяка година ние преминаваме през този ритуал. Не знам как е при вас, но в нашето семейство сме имали Коледи, когато сме донасяли много боклуци и метални и пластмасови изделия, от които някой ни е убеждавал, че се нуждаем. Но ние всъщност нямаме никаква нужда от тях. **Предлагам ви да обмислим отново какво подаряваме.** Знаем, че икономиката на нашата страна е зависима от обема на покупките ни. Аз искам икономиката на нашата страна да се развива добре, **но като християни ние трябва да сме убедени, че подаръците, които подаряваме по Коледа съответстват на вярата ни.** Когато правим някакъв подарък, трябва да се съобразяваме с особеностите на човека, на когото го подаряваме. Несъмнено, историята с тримата мъдрци ни учи да постъпваме така. **Ние трябва да подаряваме подходящи подаръци, които по някакъв начин ще послужат на човека, на когото ги даваме и ще му покажат колко много го ценим.** Понякога си мисля за Великата Заповед на Исус: **“Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум”** (Мат. 22:37). Представете си, че направите на някой човек подарък, който ще му помогне да израсне в тези три направления. Подаръкът, който ще му помогне да израсне интелектуално може да е книга, игра или пъзел. Правилно ли е да подаряваме на неща, които ще подпомогнат тялото на човека, като например добра храна, баскетболна или футболна топка, или спортни уреди? Правилно ли е да подаряваме нещо, което ще засили духовния живот на човека, нещо което

ще му помогне да задълбочи молитвения си живот или ще заздравя връзката му с Господ Исус Христос? Според мен е важно да подаряваме такива подаръци, които са практични и ще помогнат за израстването на хората, на които ги подаряваме.

Съветвам ви да избягвате да подарявате подаръци, които са рекламирани като “подаръци за хора, които си имат всичко.” Човек, който си има всичко, не се нуждае от нищо. Следователно тези подаръци вероятно не са подходящи, за да ги подарявате.

В нашата страна сме научени, че задължително трябва да притежаваме някои неща, защото или са най-новите или са най-усъвършенствените. Понякога купуваме неща, просто защото са “последния писък на модата.” Спомням си, че една година беше модерно да се купуват “Кабидж патч кукли.” Във всеки магазин на САЩ хората, които играеха ролята на Дядо Коледа чуваха, как малките момиченца молеха да получат точно тази кукла. Но дядо Коледовците знаеха, че запасите в складовете от тези кукли са изчерпани. През тази година законът за търсенето и предлагането беше доведен до такова изкривяване, че някои хора започнаха да продават фалшификати на тези кукли. Хората купуваха куклите “менте” просто защото за тях беше немислимо да не купят такава кукла на детето си. Ние със сигурност не вземаме добро решение, когато сме под влияние на “стадното чувство” и подражаваме на хората около нас. Предлагам ви да се замислите за това къде се изработват подаръците. Бъдете особено предпазливи, когато купувате подаръци, произведени в страните от третия свят. Някои подаръци са особено евтини, защото са произведени в много бедни страни. Големите фирми целенасочено отварят в тези страни шивашки цехове. Купуването на подаръци, произведени в тези фабрики наистина няма да помогне на икономическото им положение. Ние можем да подаряваме подаръци, произведени в страните от третия свят, но трябва да ги купуваме на честна цена, за да могат работниците да получават справедливо заплащане за труда си.

Чувството ни за християнски ценности трябва да направлява, когато решаваме какво да подаряваме. Нека да помним, че подаръка, който правим, трябва да заздравява системата от ценности на човека, на който го подаряваме, както и на човека, който е произвел подаръка. Нека да следваме примера на мъдреците, защото те са били привлечени от светлината и са направили много подходящи подаръци на детето Христос.

Въпросът, който трябва да си зададем е: “Какво можем да дадем на нашия Спасител?” Много от вас вече са направили дарение за Коледни подаръци в църквата. По този начин ние можем да изразим любовта си към Господа, да помогнем за установяването на Божието царство на земята и да бъдем част от изпълнението на Великото Поръчение на Христос. Даряването в полза на мисионерите е наше неотменимо задължение. Ние имаме цел и се стремим да я достигнем. Ако днес не сте в състояние да дарите нещо в полза на тази кауза, моля ви да ми позволите да ви окуража да направите нещо този месец. Ако не сте включили Исус в списъка на онези, за които ще направите подарък, поставете го на първо място. Намерете начин да му направите подарък. Даряването в полза на мисионерите е един от начините да направите подарък на Спасителя.

По това време на годината аз с удоволствие разказвам една история, написана от Хенри Ван Дайк, озаглавена “Другият мъдрец.” (Ние приемаме, че мъдреците са били трима не защото в Библията е казано, че те са трима, а защото знаем, че са поднесли три дара на бебето Христос. Прието е тези трима мъдрци да бъдат наричани Мелхиор, Балтазар и Гаспар.)

В началото на историята си Ван Дайк разказва, че главния герой, наречен Артебан, пътува с арабския си кон през пустинята, за да настигне и да се присъедини към тримата си колеги. Заедно трябвало да оформят един керван и да вървят след звездата, където и да ги отведе. От съображения за безопасност Артебан пътувал през нощта. По балдахина на звездното небе стигнал до един оазис, където успял да напои коня си, да поднови запасите си от вода и малко да си почине. Когато се подготвял отново да се качи на коня си и да продължи пътуването си, той чул човешки глас. В тъмнината открил един човек, който бил бит и ограбен. Тъй като разбрал, че този човек има нужда от помощ, Артебан извадил лекарства от багажа си. Той притежавал лечебните умения на зороастрийците и превързал ранения човек, след това го поставил на коня си и продължил пътуването си до края на нощта. Тъй като конят носел двама човека, скоростта на пътуването се понижала. На разсъмване двамата стигнали до същия град, където Артебан имал среща с колегите си, но установил, че те вече са заминали.

Артебан носел със себе си своя подходящ за цар подарък, който бил скрит грижливо в един вътрешен джоб на дрехата му. Подаръкът не е бил нито злато, нито тамян, нито смирна, а се е състоял от три скъпоценни камъка: сапфир, рубин и перла. Артебан взел кесията с тези подаръци, извадил от нея синият сапфир и го продал на един търговец. С получените пари платил за грижите, които трябвало да се положат за човека, който намерил в пустинята. След това се екипирал да продължи сам пътуването през пустинята, вървейки след звездата. След време стигнал до Ерусалим. Когато разпитал дали колегите му са там, той научил, че те пристигнали няколко дни преди него и се срещали с книжници, които ги упътили да отидат до един малък градец, наречен Витлеем. Артебан също се запътил към това място. Когато влязъл във Витлеем,

той видял, че там има голямо вълнение. Улиците били пълни с римски войници. Чували се писъците на майки и плачът на бебета. Изпълнявала се заповедта на Ирод за убийството на момченцата до две годишна възраст. Войниците вземали малките деца и ги убивали.

Артебан прекрачил отворената входна врата на близката къща и видял млада майка с ужасено изражение на лицето си, която държала в прегръдките си малко момченце. Тъкмо започнал да ѝ задава някакъв въпрос, когато на вратата грубо се потропало. Артебан се обърнал и видял, че командирът на римските войници стои на вратата и иска да провери, дали в къщата има дете. Артебан познавал манталитета на повечето войници. Бръкнал в кесията си, извадил рубина и го поставил в ръката на офицера с думите: “Вземи този рубин и изведи хората си от града.” Офицерът охотно приел подкупа и извел хората си от Витлеем. След като римляните си заминали, Артебан попитал младата майка дали някой е чувал нещо за едно специално дете, което се е родило във Витлеем. Тя му разказала за Мария, Йосиф и за бебето, наречено Исус. Освен това тя казала, че Йосиф бил предупреден в съня си, че е опасно да остане във Витлеем, поради което семейството напуснало Витлеем преди няколко дни и отишло в Египет. Артебан продължил пътуването си до Египет, преминавайки през Синайската пустиня. Когато стигнал в Египет, той търсил детето-цар навсякъде. Артебан останал много години в Египет и търсил детето в сиропиталища и болници, срещал се с вдовици и затворници и търсел бъдещия цар.

Накрая, след като минали много години, Артебан преустановил търсенето си и решил да се върне в Персия. Преминал обратно Синайската пустиня до Ерусалим и влязъл в града по време на някакъв празник. Посетители от цял свят изпълвали града, за да празнуват Пасхата. Артебан се провирал през тесните улички на града и видял една сцена, която го изумила – един мъж носел кръст, а на главата му бил поставен трънен венец. Над главата му имало един надпис, на който пишело: “Царят на юдеите.” Артебан се зачудил, дали това не е човекът, който търсел от толкова дълго време, защото възрастта му съответствала на това предположение.

Тъй като искал да го огледа по-добре, Артебан заобиколил по една странична уличка. Там срещнал двама войници, които държали една млада жена и планирали да я продадат в робство, за да плати дълговете на баща си. В продължение на повече от 30 години Артебан носел перлата, последната останала част от подаръка за царя. Когато чул призивите за помощ на младата жена, Артебан незабавно реагира. Бръкнал в кесията, извадил перлата и я дал на войниците, за да откупи младата жена. Сега се оказало, че вече няма какво да подари на Царя.

В този момент небето притъмняло и земята потреперила от земетресение. Един камък паднал от близкостоящата сграда, ударил Артебан по главата и той паднал смъртоносно наранен на паважа. Докато гледал със замъглените си очи към черното небе, Артебан най-после видял Царят, който го уверил: “*Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мен сте го направили*” (Мат. 25:40).

Искате ли да направите подарък на Господ Исус Христос? Онова, което Той иска най-много от всичко, е вас самият. Той иска живота ви. Той ви кани да дадете сърцето си на Господа. Ако не сте християнин, каним ви да вземете това решение и да приемете Христос като ваш Спасител. Може би имате нужда от църковен дом. Каним ви да дойдете при нас и да станете част от нашето църковно семейство. Отговорете положително на тези покани. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Денят на бащата

Марк 9:33-37

По едно съвпадение днес е Денят на бащата, но в същото време днес се навършват 39 години от сватбата ми и 4 години от идването ми в тази църква. И трите събития са радостни за мен, така че днес радостта ми е тройна. Един учител в Неделното училище помолил децата да кажат какво си мислят за бащите. Децата дали обичайните отговори, но едно момиче в момент на рядко срещано откровение казало: “**Има един проблем с бащите. Той се състои в това, че когато започнем да ги разбираме, те са вече твърде стари и е трудно да бъдат научени на нещо ново.**” Предполагам, че това е вярно за повечето бащи. Ние сме твърде стари, поради което ни е трудно да научим нещо ново. Надявам се, че днес ще можем да научим нещо ново. Днешната проповед е за всички, но е специално насочена към бащите.

Нека да прочетем Марк 9:33-37. А сега да прочетем ст. 42. Детето все още е в центъра на насъбралите се ученици. А сега да прочетем Марк 10:13-16. В евангелието на Марк действието се развива с голяма бързина. Това е най-краткото евангелие и е написано преди останалите евангелия. **Марк 38 пъти употребява думата “веднага” и така преминава към друга случка от живота на Исус.** Три пъти Исус обяснява на учениците си, че му предстои да отиде в Ерусалим, където ще страда, ще умре и след това ще бъде възкресен. И в трите случая Исус е предупреждавал учениците си да пазят това в тайна. Все едно, че той им

е казал: “Хората още не са готови да научат това, но искам вие да го чуете и да го разберете.” **В Марк 9 е вторият път, при който Исус им разказва за своята смърт и възкресение, но те просто не го разбират. Те не могат да разберат, че вървенето след този Учител изисква от тях саможертва.** Поради това те спорели кой от тях е по-велик, докато вървели към **Капернаум, родното място на Петър и брат му Андрей.** “Кой от нас ще бъде по-високопоставен и ще има по-голяма власт? Кой ще бъде по-голям сред нас?”

Исус ги попитал за какво са си говорили по пътя, но те не отговорили, защото били затруднени от въпроса му. Тогава, с цел да им даде урок относно величието, той поставил едно малко дете сред тях и привлякъл вниманието им към него. Много често Исус използвал метафори, за да помогне на слушателите си да разберат и да запомнят онова, на което ги учи. В този случай използвал едно дете. Можем да се запитаме, защо Исус е използвал детето? Важно е да знаем как са гледали тогавашните хора на децата. Тогава децата са били считани за най-нископоставени и безправни в обществото. Те даже не са били третираны напълно като хора. **Аз се изненадах от високото ниво на детската смъртност през първия век. Около 60% от децата са умирали преди да достигнат 16 годишна възраст.** През първия век децата са се чувствали ужасно, защото смъртта е бродела сред тях. Родителите са знаели, че отглеждането на деца е свързано с голяма мъка. **Около 40% от децата са умирали още докато навършат 1 година.** Една голяма част от останалите умирали още преди децата да стигнат до 14-15 годишна възраст. Поради това децата са били подходящ пример за учението на Исус за начина, по който трябва да се отнасяме към най-нископоставените хора от обществото. Посочвайки детето, Исус им говорил за истинското величие: “Слушайте, величието не се състои в общественото ви положение, нито във вашата власт. **Величието означава да имате сърце на слуга и да се стремите да служите на онези, които считате за по-нископоставени от вас самите.**” Това означава, че за да бъде велик, човек трябва да бъде слуга на другите. Исус не само е учил другите да живеят така, но и самият той е живял по този начин.

Някога разговаряли ли сте с дете? Децата гледат на света от нивото на коляното ни. Ако наистина искаме да разговаряме с някое дете, ние трябва да се наведем, а още по-добре е да застанем на колена до него. Установете визуален контакт на нивото на детето и не го принуждавайте да вдига главата си нагоре, за да ви гледа в очите. Слезте до нивото на детето. Говорете му прямо и откровено. Разбирате ли, за да контактуват с детето, възрастните трябва да притежават смирена милост. Това е едно от нещата, което бащата трябва да притежава, ако наистина иска да бъде добър баща. Понякога имаме погрешна представа за това, какво означава да си глава на семейството. В 1Тим. 5:8 се казва: “**Но ако някой не се грижи за своите, а най-вече за домашните си, той се е отрекъл от вярата си и от безверник е по-лош.**” Ние си мислим, че главата на семейството е длъжен единствено да се грижи за прехраната или от време на време да осигурява подаръци. Да си добър баща, това означава да си близо до децата си и да им служиш. Когато се навеждаме надолу и говорим на детето, това означава да се смирим като слуга и да имаме сърце на слуга.

Второто нещо, което казва Исус на учениците си е, че те трябва да приемат децата. Нали сте съгласни, че децата изискват от нас да се приспособяваме към тях? Появата на ново бебе в семейството неизбежно води до много промени в живота на всичките му членове. Аз чух една история за семейство с трима близнаци. Родителите вече имали 4 годишно момченце, когато им се родили трима близнаци. Когато майката и бебетата се прибрали след раждането у дома, четиригодишното братче казало на баща си: “Тате, не е ли по-добре да повикаме да дойдат повече хора. Нали си спомняш колко трудно ни беше да изгоним котенцата от дома? Изглежда ще ни бъде още по-трудно да се отървем от тези бебета.” Раждането на деца изисква да се приспособяваме към тях. Знаете ли кое е едно от нещата, което ще трябва да промените, когато имате малко дете? Ще трябва да вървите бавно. Някога вървели ли сте редом до малко дете? Децата не пропускат да обърнат внимание на всяко нещо по пътя си. Те се спират при всяка пръчка, камъче, капачка от бутилка, жаба, гущерче или перце от птица. Те виждат всичко. **Да вървиш с дете, това означава да направиш няколко крачки и да спреш, след това отново да направиш още няколко крачки и отново да спреш. Това много прилича на вървенето с Бога.** Когато човек върви с малко дете, той трябва да промени скоростта на ходенето си.

Решението да станеш родител е валидно за цял живот. Ние вярваме, че има някои магически периоди в живота на детето, като например когато станат на 18 или на 21 години. Понякога ние наричаме този период изпразване на гнездото. Децата порастват и напускат родния дом. Някои родители се радват на периода на празното гнездо и решават да сменят всички ключалки на входната врата. Други родители се радват на този период и дават на децата си ключове от всички врати, за да могат да влизат у дома по всяко време. Няма съмнение, че родителството и бащинството е за цял живот. То никога не прекъсва, даже когато децата ни станат възрастни и имат свои семейства. Тогава любовта ни и привързаността ни към тях не намалява. Голяма и постоянна е отговорността да си родител. Един баща завел 12 годишния си син при баба му. Бабата попитала: “Кога ще дойдеш да си го вземеш обратно?” Бащата отговорил: “Когато стане на 21 години.” Изискванията към бащите са много и разнообразни. Има много радост в бащинството, но има и

много мъка. Не е нужно продължително време човек да бъде баща, за да научи, че децата могат напълно да разбият сърцето му.

Изпитанията, на които е подлаган бащата, приличат много на изпитанията на християнския живот. Когато решите да станете християнин, вие трябва да промените начина си на живот. И това важи за цял живот. То никога не свършва. Това е високо изискване. Господ Исус Христос очаква много от нас. Той казва: **“Ежедневно вземайте кръста си на рамо и ме следвайте.”** В християнския живот има много радости, но има и много мъка. Не е чудно, че Исус е казал: **“Който приеме едно от тези деца в Мое име, и Мен приема; и който приеме Мен, приема не Мен, но Този, Който Ме е пратил.”** Ако се научите да приемате едно дете, вие можете да се научите да бъдете отворен за присъствието на Христос, защото се изисква да се приспособяваме към едни и същи неща.

Третото нещо, на което ни учи Исус се намира в ст. 42. Използвайки хиперболата с хвърлянето във водата с воденичен камък на врата, Исус описва наказанието, което очаква всеки човек, който накара някое дете да се усъмни в Христос. Това е много сериозно предупреждение. Чрез него той казва: “Не трябва да се превръщате в камък, в който се препъват децата.” Апостол Павел казва същото по следния начин: **“Бащи, не дразнете децата си, а ги възпитавайте** (давайте им личен пример) **в учение и наставление Господне”** (Еф.6:4). Не можем да бъдем камък за препъване на децата. Исус отива даже още по-далеч. В Марк 10:13-14 той казва не само да не пречим, а да облекчаваме достъпа на децата до Христос. Ние трябва да отворим за тях този път, за да опознаят Бога в Исус Христос. **“Оставете децата да дойдат при Мен; не ги възпирайте.”** Християнското семейство е единственият и най-важен инструмент, с който разполагаме за разпространяване на евангелието. Най-често хората стават християни под влияние на семейната среда. Каква радост е за бащата и за майката да вземат Библията и да я четат на децата си, да лягат вечер до тях в леглото и да им разказват библейски истории, да се молят заедно с тях и за тях, да виждат, как детето стига то този етап в живота си, когато решава само да посвети живота си на Христос. Както всяка година, следващата неделя ние започваме работа по нашата най-важна програма, наречена Библейско училище. Каним ви да доведете децата си, внуците си, племенниците си, децата на вашите приятели и съседи. Както виждате, ние облекчаваме достъпа до Христос. Ние не пречим и не възпираме децата. Ние искаме децата ни да тръгнат по пътя на истината.

Наскоро разговарях с един баща, чиито деца са вече възрастни хора. Той ми разказа за болките, които са му причинили децата му. Разказа ми за развода на дъщеря си. Разказа ми за някои от проблемите, които синът му имал с работата и с финансите си. Той ми каза: “Аз се молах. Коленичих и се молах на Бога да направи нещо. Питам го защо не се намесва.” Тогава усетих, че Бог ми каза: “Аз се намесих. Дадох ти деца. Направих ти да им бъдеш баща.” **Не е ли вярно, че бащите имат отговорността да представляват Бога в рамките на собственото си семейство?**

В Библията се казва, че когато Исус говорел на учениците си, той докосвал, прегръщал и благославял децата. Има ли нещо по-важно от това, което може да направи един баща? Има много начини да благословите детето си. В Старият Завет пише, че Яков си е мислил, че може да даде само една благословия. Тъй като благословил едното от децата си, той решил, че не трябва да благославя другото. Христос ни учи, че всяко дете има нужда от благословия. Всяко дете има нужда от бащина, майчина, дядова и бабина благословия, както и от благословията на хората, които са оказали влияние върху живота им. **Децата имат нужда да изпитат чувството на благословението. Това е вид утвърждаване. Да си добър родител, това означава да притежаваш изкуството да вдъхновяваш децата си да живеят праведно и почитено.** В Библията се казва, че трябва да се изграждаме един друг с любов. **Колко лесно е да изпаднем в критицизъм и да откриваме нещата, които не харесваме, вместо да бъдем такива окуражители, каквито Бог ни е призовал да бъдем.**

Един от начините да благославяме децата си е просто като им отделяме време, за да сме заедно с тях. Това се отдава трудно на бащите, особено на онези, които постоянно бързат за някъде. Спомняте ли си песента в която се казва: “Ще се видим после, синко. Не знам кога, но тогава ще бъдем заедно.” Това е песен за един баща, който никога няма време за сина си, а в края на песента се казва, че след време синът нямал време за баща си, който тъжно признава: “Той израстна и заприлича точно на мен.” Ние благославяме децата си, когато отделяме време да сме с тях. **Подаръкът на заедно прекараното време е едно от най-ценните неща, които можете да подарите на децата си. Когато ежедневно се молим за децата си, ние ги благославяме и ги посвещаваме на Бога.**

Понякога даже докосването е благословия за детето. Има специални случаи в живота ни, които помним цял живот. Спомням си, че когато ме ръкополагаха, аз бях коленичил, а хората от църквата идваха до мен, поставяха ръка на главата ми и казваха кратка молитва. Тогава баща ми дойде до мен, постави ръка на главата ми и каза: “Синко, Бог да те благослови. Бог да те благослови, братко.” След службата го попитах защо ме е нарекол “братко.” А той ми отговори: “Нарекох те така, защото имаме един и същ Отец на небето.

Нали знаеш, че едно от задълженията на бащата е да научи децата си, кой е истинският им Баща.” Това е едно от най-важните неща, на които можем да ги научим.

Хрумна ми нещо, което може да ви се стори интересно и на вас. През първия век е било обичайно да се очаква от мъжа да се ожени и да има деца. В Библията се казва, че поради тази причина човек напуска баща си и майка си и се прилепва към жена си. Напускането и прилепването са почти едно и също нещо. Мъжът напуска майка си и баща си и се жени. Хрумвало ли ви е някога, че може би и дванадесетте ученици са били женени и вероятно са имали деца? Не можем да сме сигурни за това, но със сигурност знаем, че Петър е бил женен, защото в Марк се казва, че Исус е излекувал тъщата му, а това е доказателство, че е бил женен. Освен това знаем, че по онова време не е имало никакъв контрол на раждаемостта. Семействата са имали много деца. Вероятно учениците са били бащи. Когато Исус е поставил детето между тях, той не е имал намерение да им показва, какво представлява детето, защото те вече са знаели това. Може би някой от учениците е бил баща на това дете. Ние знаем, че това се е случило в някаква къща. Възможно е детето да е било на Петър. Исус е преподал този важен урок на хора, които са били бащи. Той им е казал: “Вие трябва да станете като това дете.” В къщи имаме един гоблен със следния надпис: “Добрият баща е възрастен мъж, който си спомня какво значи да си малко момче.” Спомняйте си. Понякога ми се струва, че на жена ми не ѝ се иска да си спомням толкова добре, но аз си спомням. Един баща казал на сина си: “Всеки път, когато не се държиш добре, един косъм от косата ми побелява. Синът му отговорил: “Татко, виждал ли си дядо наскоро? Ти сигурно си бил ужасен син.”

Какво означава да бъдем като детето? Децата имат вродена доверчивост. Да приличаме на детето, това означава да имаме доверие на зрялата вяра. Децата се удивляват по един чудесен начин, а това детско удивление води до зряла надежда. Децата имат способността да обичат. Този вид любов узрява, докато те растат и се научават да обичат така, както самите те са обичани. Да станем като малките деца, това означава да станем ученици, които се учат как да вярват, да се надяват и да обичат. А защо да вземем пример от детето?

Вие знаете, че когато Бог започнал да изпълнява великият си план за нашето спасение, той изпратил при нас едно дете. Той не е изпратил един възрастен Спасител. Бог изпратил дете, повито в дрипи, което лежало в една ясла. Той изпратил едно беззащитно и безпомощно дете, за да ни научи на същите неща, на които Исус се е опитвал да научи учениците си. Той е изпратил едно дете, за да се научим да го приемаме. Бог изпратил едно дете, за да имаме пример за това, какво означава да бъдеш слуга.

Спомняте ли си сцената на Последната Вечеря на Исус с учениците му в стаята на втория етаж? Тогава той взел една кана и една кърпа и измил краката им. Представете си коленичилият Исус със сърце на слуга, който дава пример как се слугува. Исус приема всички видове хора, деца, прокажени, прелюбодейци, отхвърлени от обществото и събирачи на данъци като Закхей. Исус приема всички хора с любов. Когато гледаме към него, в негово лице ние виждаме образа на Неговия Отец. Той е казал: “Ако сте видели мен, вие познавате Отец.”

Истината е, че всяко дете е създадено по образа на Бога. За да ни даде пример за характера на бащинството, Бог не ни е изпратил просто някакво случайно дете. Той е изпратил Собствения си Син. Той е пожертвал Своя Син за осъществяването на един божествен план. Моите и вашите деца са изпратени на този свят от техния небесен Отец с техния план и задачи за живота им. Те са създадени по образа на Бога и целта на живота им е да станат такива, каквито Бог е определил да бъдат.

Аз имам син, който стана член на една епископална църква. Миналата седмица някой ме попита: “Как се чувстваш, когато синът ти е член на епископална църква?” Аз му отговорих: “Нищо не би могло да ме зарадва повече от това, защото знам, че той се подчинява на Божия план за неговия живот.” Единственото, към което се стремя е, децата ми да са деца на Бога. Въобще не ме интересува в каква деноминация са. Етикетът няма никакво значение. Аз просто искам те да са деца на Бога и да израстват и да се развиват според образа, който Бог им е дал.

В Пс.127 се казва, че децата са като стрели в ръката на бащата. В едно стихотворение се казва следното: “Вашите деца не са ваши деца. Те са като стрели в ръката на Великият Стрелец с лък. Вие сте лъкът. Вие сте огънат и завързан здраво, за да ги изстреляте в посоката, избрана от Стрелца.” Исус поставил едно дете в средата на учениците и ги научил на един важен урок за това, какво означава да бъдеш баща.

Сега отправям специална покана към бащите. Може би тук има някой баща, който не е приел Христос като свой Спасител. Вие знаете, че за да бъдете такъв баща, какъвто Бог иска да бъдете, вие трябва да вземете това решение. Каня ви да не отлагате и да го вземете днес. В името на Господ Исус Христос се молим. Амин.

Децата

Марк 9:33-37; Лука 11:9-13; Втор. 33:12, 27

Продължаваме серията от проповеди, озаглавена “Отношения, които са важни.” Днес ще разгледаме темата за децата. Тъй като днес е денят на детето, ще ви разкажа една забавна история за деца.

На път за дома една претрупана с работа млада майка се спряла край едно магазинче за бърза закуска, за да купи нещо за вечеря на семейството си. Когато се прибрала у дома, тя установила, че продавачът в магазинчето пропуснал да постави кетчуп върху печеното пиле. Тъй като знаела, че децата ѝ ще поискат пилето да е намазано с кетчуп, тя извадила от хладилника една бутилка с кетчуп и се опитала да изстиска съдържанието ѝ. Както знаете, понякога това не е лесна работа. Младата жена започнала да удря пластмасовата бутилка с дланта си, за да ускори процеса. В това време телефонът иззвънял и майката раздражено казала на малката си дъщеря: “Скъпа, ако обичаш вдигни телефонната слушалка.” Момиченцето вдигнало слушалката. Обаждал се някой от църквата. Детето обяснило, че майка ѝ е заета и казало: “Мама не може да дойде сега до телефона, защото бие бутилката.” Децата притежават такъв поглед към нещата, който истински ни удивлява.

Нека да прочетем Марк 9:33-37, където се говори за деца. Учениците са били млади и амбициозни мъже. Подобно на всяка друга група от млади мъже, те искали да разберат, кой е най-високопоставения от тях. Те се сравнявали един с друг и спорели помежду си кой е по-голям началник. От другите евангелия знаем, че наистина е имало спор, особено между тях и двамата Зеведееви синове Йоан и Яков, които настоявали да заемат важните места в царството, когато Христос се възцари. Учениците се притеснявали да признаят пред Исус за какво са си говорили, но разбира се, както винаги Господ е знаел за това. Тогава Исус поставил едно дете между учениците, които били прекомерно загрижени за величието си.

Д-р Мартин Лутер Кинг произнесъл една проповед, посветена на същия текст, която озаглавил “Мечтата с най-голямо влияние.” Той казал, че всеки от нас има нужда да излезе и да застане пред другите хора. **Ние мечтаем да командваме парада.** Според д-р Кинг даже учениците на Исус се притежавали това инстинктивно желание. Исус е искал да им каже нещо важно и подчертал, че ако искат наистина да бъдат велики, те трябва да се съревновават кой по-добре слугува на другите хора. Онзи, който иска на бъде най-високопоставен в Божието царство, трябва да слугува на всички хора. Проблемът е, че това не е обичайният начин на мислене както по времето на Исус, така и в наши дни.

След това Исус направил нещо още по-шокиращо, като поставил сред тях едно малко дете. Във времето на Исус децата са били считани за полу-хора. Никой не им обръщал внимание и никой не мислел за тях. Може би са ги виждали, но не са ги слушали какво казват. На римските бащи било позволено да продават мъжките си деца като роби, а момичетата били още по-подценявани от братята си. Децата били ценени само заради икономическата изгода от труда им. Исус взел едно дете, поставил го сред учениците си, а след това го взел на ръце и го прегърнал. В наши дни не е нещо необичайно бащата да прегръща детето си, но по времето на Исус не е имало такива бащи. Грижата за децата е била възложена изцяло на жените. Мъжете са се занимавали с по-важни работи, като например кой от тях е по-велик. В тази сцена Исус изиграл ролята на майката. По негово време било крайно необичайно мъжът да вдига на ръце детето. Учениците, които са спорели кой да заеме по-важните места в царството, вероятно са погледнали Исус с изумление и са си казали: “Какъв смешен начин да се управлява царство. Прегръщането на деца не е начин да докажеш, че си най-велик. Ако иска да бъде велик, човек би трябвало да не обръща внимание на децата, а да се бори с всички средства да успее в живота си.” Исус обърнал с главата надолу тогавашната представа в обществото.

Както учениците, така и всеки от нас трябва да научат един урок. **Този урок ни казва, че онова величие, към което се стремим, не е никакво величие. Ако не сте се научили да падате на колене, да разговаряте с децата на тяхното ниво и да се отнасяте към тях като с човешки същества, тогава сте пропуснали една голяма част от християнския живот.** Всяко дете е дар от Бога. Знам, че някои хора нямат деца. Знам, че има хора, които мечтаят да имат деца, но по една или друга причина това е невъзможно. Лелите, чичовците, учителите или тренъорите може би нямат собствени деца, но са посветили голяма част от живота си на грижите за децата. Децата са дар не само за техните родители, баби и дядовци. Децата са дар за всички хора, независимо дали сме родители или не. Децата са важни за всички нас. Всяко дете е благословение.

Историите от Библията, като например историята за Анна, която се е молила страстно Бог да я дари с дете, ни разказват какъв прекрасен дар са децата. Бог чул молбата ѝ и я дарил с дете, което нарекли Самуил. Доколкото знам, Апостол Павел не е имал деца, но знам, че той е имал племенник. В Деяния на апостолите ни се разказва една случка от живота на Павел, след като бил арестуван в Ерусалим. Тълпата искала да го убие. За да направят това, заговорниците планирали даже да нападнат римския конвой, който щял да го

отведе до съда. Един младеж, чието име не се споменава в Библията, чул за този план. За него се казва, че е бил син на сестрата на Павел. **Той е племенник на Павел.** Когато отишъл в затвора и разказал на вуйчо си за заговора да бъде убит, Павел му казал: “Разкажи тази история на командира.” След като командира разговарял насаме с племенника и чул за заговора, един въоръжен и подсилен конвой отвел Апостол Павел под прикритието на нощта в крайбрежния бряг Цезария, за да го предпази. Въпреки, че не знаем името на този племенник, той е бил благословение за Апостол Павел. Всяко дете е дар. **Всяко дете е благословение, но нито едно дете не е перфектно.**

Ние имаме 2 внуци. Те не са перфектни, но те са ни скъпи на сърцето. Аз съм виждал снимки на вашите деца и внуци. Аз се възхищавам от тях, но знам, че нито едно от тях не е перфектно. Нали сте съгласни, че всяко дете си има своите недостатъци? Децата не само са благословение, но освен това са отговорност за всеки от нас, а не само за техните родители, баби и дядовци. Аз чух един човек да разказва, че като дете е израснал в много грижовна среда. Той каза: “Когато бях малък, аз нямах просто една майка, която да се интересува къде се намирам и какво правя. Аз имах 20 майки. Колкото и далеч да се намирах от дома, винаги нечия друга майка ме наглеждаше и ми обръщаше внимание. Те ми правеха забележки, когато правех нещо лошо.”

Като църква ние имаме своята отговорност към децата. Като общество ние имаме отговорност към децата, не само да приемаме децата като благословение, но и да им помагаме да израстват и да стават такива, каквито Бог иска да бъдат. Съветът: “Възпитавай детето, за да живее почтено” не се отнася само за родителите, бабите и дядовците. Той се отнася и за лелите, вуйчовците, стринките и чичовците, за учителите, за треньорите и за цялото общество. Ние всички носим тази отговорност.

Миналата седмица гледах по телевизията един филм на НВО (Home Vox Office). Никога не съм си представял, че някога ще говоря от амвона за филм на НВО. Този филм разказва за една специална бейзболна лига, началото на която е поставено в град Кониърс, Джорджия. Може би сте чели за тази история във вестника, където са поместени снимки на малкия Джонатан Диин, синът на Пам и Боб Диин. Една група родители били загрижени, защото децата им, които били инвалиди, не можели да играят бейзбол. Едно момченце било напълно сляпо по рождение, но обичало бейзбола. То слушало радиопредаванията за бейзболните мачове заедно с баща си. За да даде възможност на тези деца да играят, тази група създава една бейзболна лига, наречена “Чудната лига.” Правилата на играта са променени, за да се приспособят към възможностите на децата-инвалиди. Според тях всеки състезател печели. Общината подарила един парцел, чиято повърхност трябвало да се подравни, за да се облекчи движението на инвалидните колички. Хората от обществото се опитват да съберат пари за финансиране на този проект. За силата и здравината на едно общество се съди по начина, по който то се грижи за хората с ограничени способности. Нашата прекрасна снаха Патриша учи деца с ограничени способности, които са в инвалидни колички. Дватама с жена ми имахме възможност да посетим класната ѝ стая и да видим как работи с тези деца. За да изпълнява тази дейност, човек трябва да притежава специални качества. От Патриша научих, че всяко дете е специално и всяко дете е благословение. Всяко дете е дар от Бога и всяко дете върви със своите отговорности. Не е необходимо човек да е родител от дълги години, за да научи, че децата могат да го наранят. Баба ми обичаше да казва: “**Докато са малки, децата те настъпват по краката, а когато пораснат, те тъпчат душата ти.**” **Да бъдем личности, които се грижат за децата, това означава, че понякога ще бъдем наранявани от тях.** Както Бог, така и Господ Исус Христос имат голямо доверие в способностите ни да се отнасяме правилно с децата.

Нека заедно да прочетем Лука 11: 9-13. Тук Исус се обръща специално към бащите, но казаното от него се отнася за всеки от нас. Исус има голямо доверие в нас. Той знае, че когато децата ни имат някаква нужда, ние ще се опитаме да реагираме правилно. Ако нашите деца ни помолят да им дадем хляб, ние няма да им дадем да ядат камъни. Ако ни помолят да им дадем яйце, ние няма да им дадем скорпион. Ако ни помолят да им дадем риба, ние няма да им дадем змия. Ние ще им дадем това, от което се нуждаят. Има хора, които измъчват децата си и пренебрегват нуждите им, но християните имат специални отговорности към всяко дете. Христос има голямо доверие в нас. Когато Исус вдигнал детето в прегръдката си, той давал нагледен пример за начина, по който трябва да се отнасяме към децата. Ние не само приемаме децата като дар, не само имаме отговорности към тях, но имаме и една голяма отговорност - да ги отведем при Бога. Те не принадлежат на нас, а на Бога, защото са създадени по Неговия образ.

Напоследък мислех много за войниците, моряците и морските пехотинци, които участват във войната в Афганистан и Ирак. Ние имаме млади хора, които се намират в голяма опасност. Всеки ден сред тях има убити. Представям си през какво преминават родителите им всеки ден, когато оставят децата си в ръцете на Бога и се молят с думите: “Господи, те ти принадлежат. Те са твои, а не мои деца.” Същото е вярно и за родителите, чиито деца са станали мисионери. Аз имам брат и снаха, чиято дъщеря взе решение да работи за една програма, която оказва помощ на бедните страни. Тя заминава за една страна с бедно население,

чието име е непознато за нас. Аз знам, че брат ми и снаха ми се молят всеки ден на Бога с думите: “Боже, тя е твоя, а не наша дъщеря.” Не е ли вярно, че като родители ние казваме същото всеки път, когато децата ни заминават за някъде? Когато заминават далеч от нас, ние ги оставяме в ръцете на Бога, защото децата са благословение. Това, че сме приели отговорностите да ги храним и отгледаме не означава, че имаме право да ги задържаме при себе си. Ние трябва да се откажем от правата си над тях.

Ана е имала едно прекрасно дете, наречено Самуил. Когато настъпил момента, тя го посветила на Бога, така както била обещала. И знаете ли какво е направил Бог със Самуил? Знаете ли в каква велика личност от Стария Завет се е превърнал той? Бог може да направи същото и с нашите деца. Исус е казал две важни истини, които учениците му е трябвало да чуят. Той взел детето в прегръдката си и казал: “*Който приема едно от тези деца в Мое име, и Мен приема; и който приема Мен, приема не Мен, а Този, Който Ме е пратил*” (Марк 9:37). С други думи, Исус казва че в отношението ни към детето има нещо, което е същото като отношението ни към него. Ако приемате едно дете, вие притежавате кротост. Ако искате да приемете Христос, вие трябва да сте кротък човек и да отворите живота си пред него. Исус е казал: “Приятелю, гледайте какво правя. Аз прегръщам едно дете и Бог прегръща децата си по същия начин.” А сега нека да прочетем два много важни стиха от Второзаконие, които опровергават схващането, че в Стария завет Бог е изобразен като Бог на гнева, който не се интересува много от хората. Тези стихове показват колко нежен е нашият небесен Баща. Нека да прочетем Втор. 33:12.” *Възлюбеният от Господа ще живее безопасно при Него; Той ще го закриля всеки ден и Вениамин ще почива между* (или обичаният от Бога ще седи на) *раменете Му.*” Представяте ли си тази картина?

Носили ли сте някога малко дете на раменете си? Майки, носили ли сте някога детето си в раница на гърба си? Спомням си един случай, когато синът ни Ерик беше на 3 години. Заедно с него отидохме на екскурзия в планината. По време на прехода Ерик се измори и ми каза: “Тате, вземи ме. Краката ми се измориха.” Аз го поставих на седне на раменете ми и го хванах за ръцете. Ерик ме прегърна през шията, постави главата си на темето ми и заспа. Ето така Бог носи онези, които обича.

А сега да прочетем Втор. 33: 27: “*Вечният Бог е твое убежище и подпора са ти вечните Му мускули.*” Бог кани децата си: “Ако сте уморени и изтощени, качете се в скута ми и ми позволете да ви държа за известно време.” Има моменти в живота ни, когато имаме нужда небесният ни Баща да ни държи в скута ни. В един химн се казва: “Има място за тиха почивка близо до сърцето на Бога.” Вечният Бог е мястото, където можете да си починете. Там той ще ви държи във вечните си и силни ръце.

Исус прегръща малкото дете и казва на учениците си: “Така постъпва Бог. Когато се отнасяте така към някое дете, вие отваряте сърцето си, за да ме приемете. Вие се отваряте, за да приемете онзи, който ме е изпратил.” Точно това се е случило на Петдесетница. Учениците научили урока си. Те станали и съобщили добрата новина за Исус Христос. Хиляди хора станали като малките деца и приели Христос.

В Библията има много парадоксални неща. Тя ни учи да израстваме, да преставаме да се храним с мляко и да преминем на месна диета. Павел ни призовава да възмъжаваме в познанието на Христос и казва: “*Когато бях дете, като дете говорех, като дете чувствах, като дете разсъждавах; откак станах мъж, напуснал съм детинското*” (1Кор. 13:11). **Библията ни казва да израстваме и да се стремим към зрелост във вярата.** От друга страна Библията ни казва да ставаме като малките деца. Знаете ли какво става, когато станете като малко дете? Тогава все едно, че се раждате отново. Ето това се е случило на Петдесетница. Христос може да направи това и във вашия живот. Ако не познавате Исус Христос, ако не познавате Бога, който ще ви носи на вечните си рамене, ако не познавате любящия и грижовен Бог, аз искам да ви запозная с Него. Вие можете да отидете при него чрез Неговия Син Исус. Вие можете да го опознаете, ако го приемете така, все едно че сте малко дете. Така ще се родите отново. Каним ви да вземете това решение. В името на Господ Исус Христос се молим. Амин.

Дядовци и баби

Битие 48

Миналата неделя започнахме една серия от проповеди, озаглавена “Отношения, които са важни.” Днес ще се фокусираме върху връзките и отношението ни към нашите дядовци и баби. А за дядовците и бабите ще се фокусираме върху връзките и отношението ни към внуците ни. Нека заедно да отворим Библиите си на Бит. 48. В ст 1 се казва: “*След това известиха на Йосиф: Ето, баща ти е болен.*” Йосиф завел синовете си Манасия и Ефрем при баща си. “*И известиха на Яков: Ето, синът ти Йосиф идва при теб. Тогава Израел събра силите си и седна в леглото.*” Може би забелязахте, че в този откъс имената Яков и Израел са взаимозаменяеми? Нали си спомняте, че след като Яков се борил с ангела край реката Явок, името му, което означавало грабител или измамник, било променено на Израел, което означава “**принц на**

Бога.”

Яков искал да издигне Йосиф по-високо от братята му. Йосиф винаги е бил любимец на баща си. Вие си спомняте шарената дреха, която му бил ушил. **Яков издигнал Йосиф по-високо от останалите му братя, за да може да даде на синовете на Йосиф, които му се падат внуци, част от Обещаната земя, все едно че те са собствени деца на Яков.** Нека да прочетем Бит. 48:8-14. Яков кръстосал ръцете си, за да може да благослови по-младия брат с дясната си ръка, а по-стария – с лявата. Яков казал една кратка молитва за благословение с кръстосани ръце. След това стигаме до Бит. 48:17-19 и 21-22. Бит. 49 съдържа една дълга поема, чрез която Яков благославя синовете си. Нека да прочетем Бит. 49:33. В тази част от Библията се описва онзи период от историята, който наричаме “**период на патриарсите.**” Той обхваща 4 поколения и започва от излизането на Авраам и Сара от Ур Халдейски, за да отидат в земя, която не познавали. Посочвайки звездите на небето и пясъка в пустинята, Бог сключил договор с тях и им казал, че ще имат толкова много потомци. Авраам и Сара чакали много дълго време, но нямали деца. После поискали да решат проблема по свой начин. Сара дала на Авраам слугинята си Агар, с която се сдобила, когато живеели в Египет. От нея се родило първото дете на Авраам, Исмаил. Но не това е бил Божия план. След още няколко години Бог позволил на Авраам и Сара да си родят свое дете на стари години. Вторият син на Авраам, Исаак, несъмнено е бил любимото дете.

Спомняте ли си историята, когато Исаак и Авраам се изкачвали на върха на планината Мориа? Тази история е много объркваща за някои хора. Защо Бог е поискал от Авраам такава жертва? **Не е ли било твърде прекалено Бог да поиска от Авраам да пожертва Исаак и при това да го направи в желание? Когато след това слязъл от планината, Авраам знаел, че Исаак не му принадлежи. Исаак е бил негов син, но нещо още по-важно – Исаак е бил дете на Бога.** Исаак бил много необщителен и затворен човек. Тъй като не бил в състояние даже сам да си избере жена, Авраам изпратил един свой слуга, за да му намери подходяща жена. Слугата се върнал с Ревека, която се превърнала в голямо успокоение за съпруга си, защото той тъгувал много за умрялата си майка Сара. Исаак и Ревека имали две момчета-бизнаци. Първ се родил червенокосият Исав. Веднага след него се родил Яков, който според Библията държал брат си за петата.

Едно от прекрасните качества на Библията е, че в нея не се лакира човешката природа. В описваните истории има чудесни и моменти, но в семействата на описваните герои е имало и истински конфликти. Сара и Агар се мразели. Исмаил и Исаак въобще не можели да се понасят. **И до ден днешен може да се проследи конфликта между араби и евреи, които са потомци на полу-братята Исмаил и Исаак.** Ревека казвала, че те се биели още докато били в утробата ѝ. Всяка жена, която е била бременна може да ви обясни колко трудно се понася такова положение. Тази борба продължава и сега между потомците им. Исав бил необуздан като див кон, но продал първородното си право за паница леща. Семейството се разделило. Ревека застанала на страната на Яков, а Исаак – на Исав. Ревека и Яков измамили Исаак, за да благослови Яков, вместо първородния син Исав. Ако се спазват стриктно правилата, според мен хората от Библията би трябвало да уважават Авраам и Исмаил или Авраам, Исаак и Исав. **Оказало се, че по-младите изпреварили по-старите:** Исаак бил предпочетен вместо Исмаил и Яков – вместо Исав.

Яков е имал 2 жени – сестрите Лиа и Рахил, между които е съществувал истински конфликт. Когато му се родили 12 деца от тези жени и от техните слугини, негови любимци станали най-малките му деца Йосиф и Вениамин. Яков ушил на Йосиф една шарена дреха, която символизираща факта, че той не е трябвало да работи на полето. В очите на братята си Йосиф е изглеждал като паун и те го мразели. Освен това Йосиф имал лошия навик да разказва сънищата си, в които братята му се покланяли пред него. По тази причина братята му решили да го убият, но най-старият брат Рувим успял да предотврати убийството. Той измислил лъжата, че Йосиф е нападнат и убит от дивите зверове. Нацапали шарената му дреха с кръв и така заблудили Яков, че Йосиф е мъртъв. Йосиф бил продаден като роб в Египет **от исмаилтяните, които са били потомци на Исмаил.** Тези семейни конфликти се предавали от поколение на поколение. Вие знаете как сънищата на Йосиф го отвели до високопоставеното му положение в Египет. Фараонът му се доверявал. Благодарение на Йосиф, когато дошли 7-те години на глад, складовете в Египет били пълни със жито и хората от другите страни отивали там, за да снабдяват. Като член на правителството, Йосиф бил облечен като египтянин и главата му е била обръсната. Когато братята му дошли, за да си купят жито, те не го познали, но той ги познал. След време той им се разкрил и семейството отново се събрало в Египет. В Бит. 50:20 Йосиф прави едно прекрасно изказване: **“Вие наистина намислихте зло против мен; но Бог го намисли за добро.”** Това събиране на семейството предхождало и станало причина Йосиф да заведе синовете си, чиято майка без съмнение е била египтянка при дядо им, за да получат тази специална благословия.

В продължение на 4 поколения по-младият син бил предпочитан пред по-стария. Така се появил грехът на предпочитанието. Това отдаване на почит към по-младото дете се предавало в продължение на 4 поколения. Исаак бил предпочетен пред Исмаил, Яков пред Исав, Йосиф пред братята си, а сега и Ефрем

пред Манасия. **Всички те били благославяни, но после това пораждало различни семейни конфликти.** В Библията се казва, че греховете на бащите се предават на децата до 3-то и 4-то поколение. Грехът на фаворизирането е от основно значение. Какво е давало основание на патриарсите да си мислят, че едно дете трябва да бъде предпочитано пред друго дете? Аз знам, че това често се случва в живота. Но даже когато имаме слабост и предпочитания към някое дете, ние казваме на децата си, че се отнасяме еднакво към всяко от тях. **Онези от децата ни, които ни създават най-големи проблеми, най-много приличат на нас. Замислете се над тази истина.** Детето, което най-много прилича на нас, ни създава най-големи тревоги и проблеми.

Виждаме как старият и полусляп Яков благославя внуците си. Колко прекрасен е неговия пример за дядовците и бабите. Те могат да благословят внуците си. Важно е да се възползват от този шанс. Даже когато Яков благославя внуците си с кръстосани ръце, той им предава наследството на трите предишни поколения. Мисля си, че когато благославяме децата и внуците си, ние им предаваме нашия пример, който често създава конфликти. Тези семейни образци на поведение, са изобразени добре в благословията, която Яков прави на смъртния си одър с кръстосани ръце. На много места в Библията се казва как трябва да се отнасяме към дядовците и бабите си. Ние трябва да уважаваме хората с побелели коси. В книгата Левит, за която казваме, че е книгата на закона се казва, че трябва да стоим прави в присъствието на възрастните хора. **На първо място трябва да уважаваме и да почитаме Бога. На второ място трябва оказваме на възрастните хора почти същото уважение, което оказваме на Бога.** В Библията на младите хора се казва да се учат от примера на по-старите хора и да помнят историята на отдавна отминалите поколения. **В Библията ни се казва да търсим по-старите хора за съвет.** Те ще ни обяснят какво е направил Бог за хората Си. В Пр.17:6 се казва, че внуците са корона за дядо и за баба си.

Каква е ролята на дядото и бабата? Повечето хора ще ви кажат, че тя се е променила. Днес много от дядовците и бабите са бавачки на внуците си. Преди години работих като пастор в един поправителен дом за деца-престъпници в Кентъки. Там доведоха едно момиче, което беше осъдено за някакво престъпление. Тъй като беше бременна от няколко месеца, администрацията на поправителния дом се чудеше какво да прави с очакваното дете. Няма да забравя какво ми каза майката на момичето по време на една среща: “Дайте ми бебето да го отгледам. Провалих с възпитанието на дъщеря си, но може би ще се справя по-добре с възпитанието на внука си.”

Много баби и дядовци поемат отговорността за отглеждането на внуците си. Когато се моля за семействата, аз си мисля за многото баби и дядовци, които поне през част от деня си се грижат за внуците си. Те вземат внуците си от училището, водят ги у дома и се грижат да учат и да пишат домашните си. Те участват много активно в живота на внуците си. Когато младите семейства са далече от бабите и дядовците, те често намират възрастни съседи, за да запълнят тази липса. Трябва да знаем как да разговаряме с хората от поколението на нашите баби и дядовци, които притежават онзи житейски опит, който на нас като родители ни липсва. **Родителите имат склонността да мислят, че дължината на косата на детето или чистотата в стаята му е много важна. Бабите и дядовците, които по-рано са изисквали същото от собствените си деца, сега са разбрали, че тези неща не са от първостепенно значение.**

Спомням си времето, когато най-големият ни син работеше в склада за дървен материал на дядо си. Тогава беше в седми клас е след училище вземаше голямата метла, за да помете. Често пъти държеше бутилка безалкохолна напитка в едната ръка, а с другата ръка метеше с метлата. **По този начин той демонстрираше колко много обичаше работата, която изпълняваше.** Един ден баща ми забелязал, че той работи без настроение и го попитал каква е причината. Синът ми казал, че същия ден бил получил лоша оценка по френски език. Баща ми му казал да остави метлата и да отиде при него в канцеларията, за да си поговорят. Там му разказал за времето, когато самият той бил студент в колежа и се опитвал да научи френския език. За да спечели пари за издръжката си, той всяка сутрин ставал рано и доял кравите в краварника на колежа. Вземал два стола. На единият сядал, а на другия поставял учебника си по френски и едновременно четял и доял. Баща ми казал: “**Така кравите научиха по-добре френския език от мен.** Разбираш ли, човек може да постигне много неща в живота си, **без да знае френски език.** Ако тази слаба оценка по френски е най-лошото нещо, което някога ти се е случвало, **ти наистина си в добра форма.**”

Дядото е в състояние да разбере, че бащата понякога е прекалено високателен към сина си за несъществените неща. Внуците са привлечени от мъдростта на дядото. Една еврейска поговорка казва: “**Блажено е поколението, при което старите слушат младите, защото след него ще дойде друго поколение, при което младите ще слушат старите.**” Мисля, че в тази поговорка има много истина. **Убеден съм, че истинската мъдрост пропуска едно поколение и идва чрез следващото. За децата е трудно да възприемат мъдростта от родителите си, но са много по-склонни да я възприемат от дядовците и от бабите си.**

Понякога съществува истински саботаж от страна на дядовците и бабите. Те са в състояние да подкопават онова, което се опитват да направят децата им със собствените си деца. **Изисква се смелост и сила на характера от страна на дядото или на бабата, за да си държи устата затворена и да позволи на децата**

си да извършат неизбежните родителски грешки, докато възпитават собствените си деца. Дядовците и бабите са длъжни да поддържат родителите да изпълняват ролята си и да утвърждават авторитета им пред внуците, а не да го подкопават. Разбира се, понякога могат да говорят насаме с родителите и да изказват съображенията си. Мъдрият дядо или баба трябва да отиде при родителите и да си “свери часовника” с него, за да му бъде от полза, а не да му пречи. Понякога може да имат различия в гледните точки. Дядовците и внуците имат общ враг: поколението, което е между тях. От изключителна важност е дядото да подкрепя родителя, но в същото време е важно внуците да имат достъп до дядото и бабата.

Майка ми и баща ми имат 25 внуци, четири от които са болни. Те имат една традиция, който много харесвам: вземат със себе си и празнуват 12-годишнината на всеки свой внук на ресторант. По време на обяда, докато ядат яденето, което детето е избрало, родителите ми разговарят с рожденика и му дават една картичка, на която е написан телефонният им номер и следния текст: “Ако някога попаднеш в беда и искаш да се обадиш на някой човек, но по някаква причина не желаш това да е татко ти или майка ти, обади се на нас. Ако някога решиш да избягаш от дома, при нас винаги има място за теб. Ти можеш да избягаш от вашия дом и да дойдеш при нас. Ние ще се опитаме да ти помогнем да разрешиш проблема си и винаги сме на разположение, ако имаш нужда от нас.” По този начин мама и тате правят услуга на собствените си деца. Те опъват една прекрасна обезопасителна мрежа, за да знаят израстващите юноши, че има едно място, където могат да отидат, ако имат нужда.

Замислете се над тези три неща: за гледната точка на дядото и бабата, за техния саботаж и за тяхната благословия. Моят дядо, когото наричах Папи, беше специален човек за мен. Аз научих много неща от него, често пъти докато ловяхме риба. Веднъж, когато бях в 10 клас той дойде със старата си кола пред гимназията и натисна клаксона. Директорът на училището излезе, позна го и го попита: “Г-н Ниили, да не се е случило нещо лошо?” Папи отговори: “Нищо лошо не се е случило. Изпрати това момче тук.” Директорът го попита: “Имате предвид Кирк?” “Да, кажи му да дойде тук.” “Има ли нещо спешно?” Папи отговори: “Не, няма нищо спешно.” Когато ми казаха да отида при директора, аз се стреснах. Когато излязох навън, дядо, който беше прекарал сърдечен удар, се беше преместил на мястото до шофьора и ми каза: “Влизай и карай.” Директорът попита: “Г-н Ниили, да не би да вземате Кирк от училището?” Дядо отговори: “Не, аз ще го върна обратно.” “Имате ли някакъв уважителен повод за това?” Папи отговори: “Не, нямаме извинение. Ще ходим да ловим риба.” “Кога ще се върнете?” “След около една седмица.”

Отидохме до Дайтона Бийч, Флорида и останахме там 1 седмица. Папи беше наел една рибарска лодка и тя ни чакаше. Лекарят му беше казал, че поради прекараната сърдечна криза може да излиза в морето и да лови риба през ден. Никога не съм виждал човек да изпива толкова много нитроглицеринови хапчета, колкото изпи дядо. Той хващаше рибата на въдицата си, но нямаше достатъчно сили да върти спининга и ми даваше аз да върша тази работа. През тази седмица излизахме да ловим риба през ден, но хванахме около 150 кг риба. Донесохме по една дузина риби за всеки член на семейството. Мисля си, че научих повече неща през дните, през които не излизахме да ловим риба, отколкото през дните, когато бяхме в морето. Целта на пътуването не беше да ловим риба, а да ме научи на основните неща за живота.

На Рождество Христово, когато бях в 11 клас, той ме отведе до Тенеси, където посетихме всичките му роднини. Следващата година през лятото, след като завърших 12-ти клас, аз отидох до Африка. Когато се върнах, дядо не беше добре. Една сутрин баба ме извика по телефона и ми каза: “Кирк, ако обичаш ела да отвориш прозорците. Папи диша много трудно.” Аз отидох у тях и установих, че той диша с помощта на кислородната маска на баба, която беше болна от асма. Попитах го: “Папи, какво става?” Той ми каза: “Всички зъби ме болят.” Проблемът беше, че той нямаше зъби и изкуствените му челюсти се намираха в една чаша край леглото му. Разбрах, че изпитваше силна болка и казах: “Ще извикам доктора.” Той ми отговори: “Извикай ветеринарния доктор. Той не пита пациентите си къде ги боли.” Папи се шегуваше до последния си дъх.

През това лято се наложи да лежи в болницата в продължение на около един месец. Аз поех нощните дежурства и стоях край леглото му през нощта. През деня той спеше, а нощем си разговаряхме. Той ме хващаше за ръката и се молеше за мен. В молитвата му нямаше никакви шаблонни изрази. Предполагам, че дядо ме благославяше така, както Яков беше благословил синовете си. През този месец в болницата ние си говорихме за живота и смъртта, за Господа и за вечния живот. Това наистина беше първият ми курс от лекции по пастирска грижа.

Дядовци и баби, благословили ли сте внуците си? Ние знаем, че не можем да отнесем със себе си на другия свят нищо от материалните си притежания. Не можете да занесете парите си, нито имота си на небето. Но знаете ли какво можете да заведете на небето? Вие можете да заведете хората, които обичате. Ако ги обичате с любовта на Исус, вие ще ги благословите с благословия, която идва от Бога. По този начин ще ги дарите за благословия, която ще трае през целия им живот.

Приели ли сте Христос като ваш Спасител? Решили ли сте да му позволите да се превърне в Господ

на живота ви? Ако до сега не сте взели това решение, ние ви каним днес да го вземете. Някои от вас може би имат нужда от църковен дом и от църковно семейство, където да можете да се покланяте и да служите на Бога. Както вие, така и Бог знаете от какво се нуждаете. Приемете тези покани. В името на Господ Исус Христос се молим. Амин.

Животът, който е благословен

Псалми 1, 13, 103

Слим Йетс отглеждал овце по хълмовете на западен Тексас в ранчо, което бил наследил. По време на онзи период в Американската история, наричан Голямата Депресия, той имал големи трудности в живота си. По едно време си мислел, че ще се наложи да продаде цялата земя, която притежавал, но успял да получи помощ от държавата, която била достатъчна само за да съществува и да изхранва семейството си. Един ден някакви геолози минали през ранчото му. Те огледали заоблените хълмове, където пасели овцете му и го попитали, дали могат да направят някои проучвания. Направили няколко сондажа, а после го попитали, дали е съгласен да сключи договор с тях, за да направят сондажен кладенец. Този кладенец произвеждал 125,000 варела нефт дневно. Оказало се, че г-н Йетс, който се намирал на границата на бедността, живеел над богатство, което решило всичките му проблеми. *(Коментар: Според законите в САЩ, собственикът на земята, в която са открити подземни богатства, е собственик на тези богатства. У нас а и в цяла Европа, подземните богатства са собственост на държавата. Ако това се случи у нас, държавата ще отнеме имота от собственика му, като му плати по цени, неколкосткратно под пазарните. Така че у нас такава случка щеше да е огромна загуба, а не печалба за собственика. Д.Пр.)* Решението се намирало просто под повърхността. Повечето от нас искат да живеят благословен живот. Това което искам да кажа е, че благословиите, което търсим наистина не са далеч от нас. Те просто са на една ръка разстояние.

Вчера пресичах пеша паркинга край една от бизнес сградите в нашия град. Там видях последен модел кола с онези специални регистрационни табелки на предната броня, издавани срещу допълнително заплащане от някои от Американските щати. На нея пишеше: “Наистина благословение.” Зад волана на колата седеше млада жена и се опитваше да пусне в движение своето благословение. Тя включи стартера веднъж, втори път, трети път и продължи без да спира. Когато минавах покрай нея, акумулаторът беше толкова изтощен, че стартера една превърташе. В това време един млад мъж с пикап спря край нея и се подготви да използва кабели от неговия акумулатор, за да запали колата ѝ. Жената излезе от колата, затръшна вратата и изкрещя: “Мразя тази тъпа кола.” Нейното благословение се беше превърнало в товар.

Понякога се оказва, че нещата, за които си мислим, че са благословение, съвсем не са благословение. За да живеем благословен живот, ние трябва да открием истината, истинския секрет, който не е далеч от всеки от нас. Както знаете, ние започнахме една серия от проповеди, посветени на книгата “Псалми.” Днес ще разгледаме Пс.1, който започва с една благословия. Четем Пс.1.

Този псалм започва с думи на благословение, с които се благославя праведния човек, онзи, чийто прави неща, които са праведни в очите на Бога. Той очертава резкия контраст между тези, които са праведни и онези, които са грешни и порочни. Вие ще забележите, че **според този псалм благословеният живот не се намира в зависимост от собствените ни постижения.** Някой беше казал, че ако се стремите към самодоволството и го постигнете, накрая ще установите, че сте изцяло обхванат от егоизма си, но съвсем няма да сте доволен от това. Този псалм отправя призив към хората, които са праведни, да не стават роби на егоизма си, а да се подчиняват на волята на Бога. **Ние сме създадени не за да се стремим към самодоволството, а да се стараем Бог да остава доволен, като гледа какво правим. Това е природата на истинското преклонение пред Бога.** Ние опознаваме себе си, когато се измерим с този ярък контраст между праведното и порочното. Това описание ни дава възможност да погледнем дълбоко вътре в себе си. За нещастие точно това нещо, което псалмистът нарича порочност и грях е целта, към която се стремят толкова много хора: да зависят само от себе си, да не се подчиняват на никой, да са самодоволни. Фланери О’Конър е написала една малка книжка, наречена “Трудно е да се намери добър човек.” В един момент от разказваната история, един от персонажите, наречен Мисфит, е запитан защо не се моли. Той отговаря: “Аз нямам нужда от помощ. Аз се грижа достатъчно добре за себе си.” Ето такава е поведението на много хора. **Ние искаме да живеем, разчитайки на собствената си сила и да живеем според собствените си желания, но псалмистът казва, че това е грях.** Праведен е онзи човек, който ден и нощ размишлява за Бога и за Божия закон.

Вие забелязвате, че псалмиста описва пътя, водещ към греха и порока като някаква прогресия. Псалмистът казва, че **първата крачка по този път е да подражаваме на хората, които вършат грехове.** С това се потвърждава, че в човешката природа има известно любопитство. Някой е описал изкушението като разглеждане на витрината на магазина на греха. Сатаната ще каже: “Защо не влезете и да опитате някоя от

нашите стоки?” Често пъти хората отговарят: “Не, благодаря, аз просто разглеждам.” Все едно, че не са намерили подходящия магазин. После, когато подчинявайки се на любопитството си намерят онова, което най-много им харесва, те започват да се чувстват доволни. Спират да търсят нещо друго, просто седят и гледат. След това се присъединяват към онези, които извършват греха, независимо от неговия вид. Праведният човек избягва да върви по този хлъзгав път. Той избягва да върви в посоката на онези, които проявяват любопитство към греха. Праведният търси Бога и се превръща в дърво, което е посадено край река и ражда хубави плодове. Той се превръща в цъфтящо дърво, което не повяхва. Псалмистът казва, че подобен човек ще преуспява. Това преуспяване не винаги означава материално забогатяване. Това означава преуспяване в нещата на Бога. Всички знаем, че това би трябвало да бъде живота, който трябва да живеем. Ние искаме да бъдем хора, които постъпват правилно и живеят праведно. Всеки от нас знае, че ако трябва да направим разлика между хората, които са праведни и хората, които са грешни, за нас ще бъде трудно да кажем, че сме в групата на праведните. Факт е, че повечето от нас са направили грехове. Библията казва, че всички хора са грешни. Всички ние сме недостойни да получим славата на Бога и не можем да удовлетворим онова, което Бог очаква от нас. Нито един човек не може да се нарече праведен. Апостол Павел казва, че праведността ни прилича на мръсни дрипи. Онези от нас, които в неделя се събират в църквата, за да се поклонят пред Бога, биха желали живота им да е толкова прост. На нас ни се иска да можем да се фокусираме върху любовта на Бога и да сме в състояние да избягваме всички грехове в живота. Ако можем да направим това, тогава може би всичко щеше да е прекрасно. Но това е невъзможно, това не е реално, поради което ви предлагам за прочетем Пс.13. Четем **Пс.13.**

Този псалм описва доста правдоподобно начинът, по който се чувстват повечето от нас, когато застанат с молитва пред Бога. Той точно описва поведението на много хора. Истина е, че много от присъстващите хора са дошли тук с надеждата, че може би тази неделя няма да плачат. Но тук има и други хора, които са дошли с надеждата, че може би ще могат да заплачат. Те са толкова уморени от трудностите в живота си, вцепенени и с разстроена психика от тежкия си живот. На столовете до вас седят хора, които са загубили любими хора, работата си или здравето си. Много от тях са самотни или се борят с депресията. Някои имат брачни проблеми, а други имат проблеми с децата си. Истината е, че повечето от нас застават пред Бога със сърца, препълнени с грижи и безпокойства. Бъдещето е несигурно. Понякога изглежда, че бъдещето ни обещава само терор, болести и нещастия.

Пс.13 изразява добре начина, по който се чувстват много хора, даже християните. Понякога вярващите ми казват: “Ти не би трябвало да се молиш по този начин. Не би трябвало никога да задаваш въпроси на Бога.” Но аз не считам, че Библията ни забранява да правим това. Вижте какво казва псалмиста в ст.1 и 2: *“Докога? Докога? Докога? Докога?”* Четири пъти той задава този въпрос. Псалмистът търси облекчение в този плач на отчаянието. В ст.5 проблясва лъч на надежда: *“Но аз уповам на Твоята милост; сърцето ми ще се радва в спасението Ти.”* Тук има както лъч надежда, така и плач на отчаянието. Предполагам, че ще се съгласите, че Пс.13 е смес от мъка и възторг от живота, живян в подчинение на Бога. Авторът излива душата си и моли Бог за облекчение. В този псалм има и нотки на възхвала и на преклонение пред Бога. Авторът говори за чувства, за които ние не обичаме да говорим: за чувството че си изоставен, че си забравен, за страховете, за безпокойствата и за отчаянието. Така псалмистът ни учи как да се молим, защото за молитвата няма забранени теми. Ние можем да казваме всичко на Бога, независимо от това колко отчайващо е положението, в което се намираме, независимо от това колко препълнена е главата ни със съмнения, независимо от това колко се страхуваме. Говоренето на Бога изглежда, че помага на нашата отчайваща ситуация. Ние можем да ридаем по такъв начин пред Бога. Искам да обърнете внимание на ялната разлика между плаченето и вайкането. Някои хора просто се вайкат и хленчат и споделят с Бога незначителните си дреболии. Молитвата, която извира от душата на псалмиста, умолява за Божията помощ и за Божието внимание. Аз не знам, дали ст.6 представлява далечен спомен или е извод, до който авторът е стигнал в резултат от размишленията си, но със сигурност това е сребърния ореол около този облак. *“Ще нея на Господа, защото е бил щедър към мен.”* Понякога чак когато престане да излага молбите си и претенциите си към Бога, тогава човек започва да вижда сребърния ореол. Това е очевидно от този псалм.

Аз знам, че на някои от присъстващите им се струва, че са много далеч от благословения живот. Болката, агонията и житейската несигурност са толкова потискащи, че можете да си помислите, че Бог ви е лишил от благословиите си. Нека заедно да прочетем Пс.103.

Чували ли сте някога някой да казва, че Богът от Стария Завет е Бог на яростта и да твърди, че в Стария Завет не можете да намерите доказателства за Божията любов? Посочете му този псалм, в който се говори за Божията любов, за Божието снизхождение и за Божията милост. Олив Лоутън, дъщеря на мисионери в Китай, прекарала последните години от живота си в дома на Марта Франк в Лоренс, нашият баптистки дом за възрастни хора. Олив Лоутън имала особено излъчване. Хората, които я посещавали веднага обръщали внимание на усмивката ѝ и на чудесния ѝ дух. Веднъж някой я запитал: “Госпожо Олив,

каква е тайната на вашата радост? Къде намирате повод да се радвате?” Тя отговорила: “Всяка сутрин започвам деня, като се зареждам с голяма доза радост от Пс.103:1-5”. Този псалм е песен на едно благодарно сърце. То хвали Бога заради многото начини, чрез които Бог ни благославя. Авторът признава истината, че сме зависими от Бога и че само Бог може да прави някои неща. Той ги прави добре. Всъщност псалмистът осъзнава истината, че живота ни е кратък като живота на тревата и на полското цвете, което скоро повяхва. Нали е истина, че всички ще умрем? Сигурно е, че никой не може да избегне смъртта. Замисляли ли сте се над факта, че даже Лазар, който е бил възкресен от Господ Исус Христос, след това е трябвало отново да умре? Понякога хората вярват, че смъртта може да бъде избегната или отложена завинаги. Но тук не се говори за такива неверни неща. Авторът говори истината за краткостта на живота. Забележете, че псалмиста, признавайки греховете и страданията ни казва, че Бог е онзи, който ни дава благословиите. Авторът свързва грехът със страданието, но ни казва, че Бог прощава греховете ни и лекува болестите ни.

Спомняте ли си историята от евангелието (Лука 5:17-26) за времето, когато Исус поучавал хората в Капернаум? Приятелите на един парализиран човек го донесли при Исус върху носилка. Пред вратата на къщата имало толкова голяма тълпа, че те не могли да влязат вътре. Тогава те се изкачили на покрива, махнали керемидите и спуснали приятеля си през покрива в стаята пред краката на Исус. Като наблюдател винаги съм се чудел, кой ли е възстановил покрива на къщата. Библията не ни казва нищо по този въпрос. Знаете ли кое е първото нещо, което е казал Исус на парализирания човек, който се е намирал пред краката му? “*Човече, прощават ти се греховете.*” Изненадващо е да си мислим, че Исус би могъл да каже това на един парализиран човек. Присъстващите религиозни водачи също са били изненадани, не защото Исус е излекувал този човек, а защото е заговорил за опрощението. Те се питали: “*Кой може да прощава грехове освен един Бог?*” Но независимо от това, Исус е казал с власт: “*прощават ти се греховете.*” Когато го попитали, Исус както често е правил отговорил с въпрос: “*Кое е по-лесно да се каже: Прощават ти се греховете, или да кажа: Стани и ходи?*” Чак тогава, като нещо по-маловажно, Той изрекъл думите за изцеление: “*Стани, вдигни постелката си и иди у дома си.*”

Човекът го послушал и си отишъл с две благословии. Първо, греховете му били опростени, а след това бил излекуван. Авторът на Пс.103 е знаел, че това е порядъка на приоритетите. Най-важното нещо е да получим опрощение на греховете си. Бог, който прощава, освен това има власт да лекува болестите. Понякога на нас ни е трудно да разберем това. Ние се молим и молим Бог да излекува някой обичан от нас човек, но независимо от това той умира. От християнска гледна точка ви моля винаги да помните, че най-голямото изцеление, което всеки от нас може да получи е да бъде възкресен. Когато възкръснем, ние ще бъдем цялостно променени. Всичко в нас ще бъде ново. Болката, страданието и мъката ще изчезнат. Най-голямото изживяване на изцелението, което можем да получим е изцелението, което идва с промяната на смъртта и на възкресението с Христос. Всички останали изцеления преди това не могат да се сравняват с обема и непреходността на това изцеление. С думите “*Той е, Който прощава всичките ти беззакония*”, авторът поставя ударението върху думата “*всичките.*” Той казва “*всички беззакония*” и “*всичките ти болести.*” Някои изследователи казват, че този псалм е дълъг точно 22 строфи. Това е броят на буквите в еврейската азбука. Първият и последният стих са идентични. Като че ли псалмистът се опитва да превърне самия псалм в пълно описание на Бога, на Божията доброта, на Неговата снизходителност и на Неговата любов.

Идващите от Бога благословии са достъпни за всички хора. Вие ще забележите, че благословеният живот не се намира в зависимост от нашата доброта. Той не зависи от това, дали постъпваме правилно. Бог знае нашите слабости, но въпреки това ни прощава. Той не пази в сърцето си отмъщение и не помни беззаконията ни, за да ни съди заради тях. Погледнете ст.10: “*Не е постъпил с нас според греховете ни, нито ни е въздал според беззаконието ни.*” Бог ни благославя, но ние не заслужаваме тези благословии. Това, приятели мои, се нарича милост, Божия милост с която той ни дарява, като израз на своята любов и снизходителност. Псалмистът казва: “*венчава те с милосърдие и благи милости.*” Бог казва, че Той отдалечава от нас греховете ни толкова далеч, колкото е далеч изтока от запада. Той ги заличава от паметта Си. Корри тен Буум казва, че Бог взема греховете ни, потапя ги в най-дълбокото място на океана и след това поставя надпис: “*Риболова е забранен.*” Не отравяйте тези грехове. Позволете им да потънат в небитието и в забравата. Позволете на Бога да се разпореди с тях. Греховете ни, не на части, а като едно цяло, са приковани на кръста и ние повече не ги носим. Благословеният живот не е нещо, което можем да заслужим. Това не е нещо, което получаваме, защото сме праведни, защото избягваме да живеем и да постъпваме като порочните хора. Благословеният живот не идва при нас, защото просто сме много добри. “Малкият Джак Хорнер седи в ъгъла и яде парчето си от Коледния пудинг. Бърка в него с пръста си, изважда една слива и си казва “Колко съм добър!” Това е пример на праведност в собствените ни очи. Но Библията не ни учи на такива неща. Тя ни учи, че сме грешни хора, които са спасени поради Божията милост. Бог, който е

милостив ни прощава и заличава греховете, които изповядаме пред Него и греховете заради които се разкайваме.

Искате ли да живеете благословен живот? Искате ли да опознаете благословенията на Бога. Казвам ви, че благословеният живот е много по-близо до вас, отколкото можете да си представите. Благословеният живот идва, когато искрено се стремите да се подчинявате на Бога, когато живеете с молитви и честно разговаряте с Бога., толкова честно, че споделяте с Него всичко, което е в сърцето ви. Благословеният живот е на наше разположение не защото сме толкова добри, а защото Бог е Бог, защото Той е суверен и защото единствено истинско е онова благословение, което получаваме от Бога.

Чарлз Спържън от Лондон е наричан “Князът на Проповедниците.” (Коментар: Превел съм неговата книга „Второто идване на Исус“ и един том с негови проповеди. Намират се на <http://methodist.bg/resursi/knigi/> . Д.Пр.) Един ден той посетил една жена, която живеела в приют за бедни хора. Тя му разказала за трудния си живот. Тя нямала деца и още като малка останала сираче. През целия си живот единствената работа, която можела да намери била да се грижи за възрастни хора в домовете им. Когато умирали някои възрастни хора, за които се грижела, тя се премествала да живее и да се грижи за друг възрастен човек. Така протекъл живота ѝ. Тя казала на Спържън: “Сега, когато самата аз съм стара, няма никой, който да се грижи за мен. Много пъти се молих на Бог да ми помогне, но не виждам никаква помощ.” След като разговарял и се помолил заедно с нея, Спържън станал да си ходи. На стената на стаята ѝ забелязал къс хартия, поставен в рамка и я попитал, дали може да разгледа този документ по-отблизо. **Жената обяснила, че не може да чете, но този къс хартия ѝ бил даден от един от възрастните хора, за които се грижела, докато била по-млада.** Спържън откачил хартията от стената и внимателно я прочел. След това попитал жената, дали може да я вземе със себе си за един ден. Тя не искала да му я даде, но накрая се съгласила. Чарлз Спържън взел документа, който бил написан на ръка и подписан от автора му и го занесъл в банката. **Оказало се, че документът всъщност е предсмъртното завещание на този човек.** Служителят в банката казал: “Ние се чудехме къде се намира този документ. Чудехме се кой ще получи наследството на този човек.” **Докато жената живеела в бедност, през цялото време, поставено в рамка на стената ѝ висяло точно онова благословение, от което имала нужда.**

Убеден съм, че благословенията на Бога не са далеч от нас. Убеден съм, че благословеният живот, който търсите е толкова близо до всеки от нас. “Блажена гаранция, че Исус е мой! О, какво предвкушване на небесната слава! Наследници на спасението, вие сте купени от Бога, родени сте от Неговия Дух, измити сте в Неговата кръв.” **Благословията на Бога е на разположение в Исус Христос.**

Той е изпратил своя Син, за да можем ние да станем наследници в Христос на Божието царство. **Благословието е на една ръка разстояние от нас, то е достъпно за всеки, който реши да приеме Христос за свой Спасител.** Означава ли това, че след като повярва, живота на такъв човек ще бъде лесен? Съвсем не. Означава ли, че повече няма да се разболяваме? Означава ли това, че повече няма да грешим? Разбира се, не. Това означава, че имаме връзка в Отец от небесата, който ни обича толкова много, че изпрати Своя Син за да ни спаси. Ако до сега не сте приели Христос за ваш Спасител, ние ви приканваме сега да направите това.. да приемете Исус Христос за ваш спасител е най-важното решение, което можете да вземете. Приканваме ви да вземете това решение.

Може би сте християнин от много години, но знаете, че сте живели далеч от Бога. Вие имате нужда от един акт, чрез който да демонстрирате, че повторно искате да се върнете при Бога. Вие имате нужда от възстановяване на връзката си с Него. Може би имате нужда от църковен дом и знаете, че Бог ви е довел в нашата църква. Уверявам ви, че нашата църква с радост ще ви посрещне да станете член от нашето семейство. Това са покани на нашия небесен Отец, на нашия Отец, който е Бог на любовта, Бог на снизходителността и Бог на всепобеждаващата милост, Бог, който не помни греховете ни, а ги отдалечава от нас и ни приема в Себе си. Сега ще изпеем прекрасният химн, “Скъпи Господи и Отче на човечеството”. Докато пеем, ние ви приканваме да отговорите положително на тези покани на Бога. Нека да станем и да запеем заедно.

Жътвата

Мат. 9:36-38

Продължаваме серията от лекции, посветени на молитвения ни живот. Ние с Клер сме женени от 37 години и през този период аз съм извършил някои неща, които създадоха напрежение в брака ни. Въпреки това ние продължаваме живеем заедно и имаме намерение да е така докато смъртта ни раздели. Скоро след като се преместихме да живеем тук, в Спартанбург, аз насадих зеленчукова градина. През цялото време, докато живеехме в Северна Каролина, аз исках да имаме зеленчукова градина, но къщата в която живеехме засенчваше по-голямата част от двора, поради което нямаше условия за отглеждането на зеленчуци. Когато

се преместихме тук, един човек дойде и изора част от двора ни, където по-рано дядо ми беше държал една крава. Насадох различни зеленчуци. Тази градина предизвика голямо напрежение в брака ни, защото първата година реколтата беше много добра. Вие не сте виждали толкова много тикви и тиквички, колкото ни се родиха през това лято. Имахме такова изобилие от тиквички, че Клер започна да се дразни, когато ме видеше да нося още тиквички от градината. Понякога се опитвах да отлагам и да ги обирам по-късно и тогава тиквичките стигаха до размера на бейзболна бухалка. Клер се опитваше по всякакъв начин да се отърве от тези тиквички. Веднъж даже опече хляб от тиквички.

Когато дойде време за събиране на реколтата, вие не можете да чакате. Трябва да обирате зеленчуците тогава, когато узреят. В днешния откъс от Библията Исус говори за жътвата и казва, че жътвата изисква спешни действия и специално внимание. Нека да прочетем Мат. 9:36-38. Знаете, че през август фокусираме вниманието си върху начина, по който се молим. Утре празнуваме “Денят на труда.” Колко подходящ е този откъс от Библията за този празник! **“Моlette се на Господаря на жътвата да изпрати работници на жътвата Си.”** Това е периода от годината, когато събраната реколта е най-сладка. Домашно отглежданите домати са в изобилие. През този период обикновено вземам празни шишенца от лекарства и събирам в тях семенца от различните растения за следващата година. Някои растения се отглеждат много добре, когато запазваме семената им, за да ги засадим през следващата година. През тази седмица молитвата, Денят на труда и времето за събиране на семената за следващата година дойдоха по едно и също време. Разглеждания откъс от Библията се отнася и за трите неща.

Исус видял тълпата и съжалил хората, защото били като овце без пастир. Докато гледал към тълпата, той знаел, че учениците му ще се срещнат с предизвикателство. Той не можел да свърши сам всичко, което трябвало да бъде свършено за тези хора, поради което дал първото указание на учениците си: **“Моlette се на Господаря на жътвата да изпрати работници на жътвата Си.”** Ясно се усеща спешността в гласа на Господа. Не знам, дали някога сте събирали сено, но онези, които са правили това знаят, че окосеното сено се остава да изсъхне, преди да се прибере в сеновала. Ако бъде прибрано преди да изсъхне, сеното плесенясва и се разваля. Има подходящо време за вършене на тези неща. В гръцкия език има две думи за “време.” **Едната е *chronos*** и означава време, което се измерва с часовник и календар. **Другата дума е *kairos***, която означава, че времето е подходящо, че е дошъл подходящия момент. С тази дума се придава смисъл на спешност. Веднъж насадох две гнезда с пъпешки и те се развиха много добре. Но тогава научих нещо важно за пъпешите. Тези прекрасни плодове узряват почти по едно и също време в продължение само на няколко дни. Тогава набрахме 17 пъпеша за 3-4 дни. Дотогава не бях ял толкова много пъпешки и се наложи да раздадем част от тях на другите хора. **Когато дойде времето на жътвата, ние усещаме, че тази работа е спешна и не търпи отлагане.** Един член на църквата в Северна Каролина, където работех по-рано, всяка година засаждаше зеленчуци в двора си. Веднъж, на 4 Юли, той и жена му отидоха в планинската си вила във Виржиния и оставиха градината си, в която зеленчуците бяха почти узрели. Този човек ме помоли да отида и да обера зеленчуците, които иначе щяха да си останат неоткъснати и щяха да се развалят.

Ако сте решили да засаждате, важно е да сте налице за събиране на реколтата. Важно е да присъствате и да оберете узрелите плодове. Но Исус няма предвид пъпешите, тиквичките, доматиите или други плодове и зеленчуци. **Исус говори за човешките души, за една жътва, която е далеч по-важна от жътвата в градината.** Исус говори за въвеждането на хората в Божието царство, за довеждането на хората, които имат нужда от обществото на вярата, където трябва да се събират, за да получават указания. Но преди да участваме в жътвата, Исус казва да се молим. Това е първото му указание към учениците.

Надявам се, че вие сте се молили през този месец август. Молихте ли се Бог да подготви учителите от Неделното ни училище за следващата учебна година? Молихте ли се Бог да осигури хора, които да се грижат за малките деца, докато родителите им участват в богослуженията ни? Молихте ли се успешното изпълнение на програмите за работа с децата и младите хора? Молихте ли се Бог да осигури хората от които се нуждаем, за да провеждаме изучаване на Библията? Молихте ли се онези хора, които посещават църквата ни, но не са християни или са християни, но не са членове на църквата, да вземат решение и да станат част от нашето църковно семейство? Молихте ли се Бог да отвори както техните, така и нашите сърца, за да се изпълваме с взаимна обич? Молихте ли се Бог да осигури още класни стаи за Неделното училище? Молихте ли се за участниците в музикалната ни програма и хвалението, за хористите от хорове за възрастни и за деца? Молихте ли се за успех на нашите мисионерски програми? Нали Бог ни е възложил задачата да разпространяваме евангелието? Молите ли се Бог да изпълва сърцата на хората с желание да му служат?

В четвъртък сутринта при нас дойдоха представители на една организация, която се занимава с обучение на чуждестранни младежи на английски език с помощта на Библията. Все още не знаем колко човека ще се обучават тази година и от колко страни ще бъдат, **но преди 2 години, когато работихме заедно с тях, при нас се обучаваха младежи от 31 страни.** Прекрасни доброволци не само им помагаша да научат английския език, но и споделяха с тях Христовото евангелие. Може би някой от вас иска да участва в това

служение, което ще се провежда в всяка четвъртък сутринта. Това е прекрасна възможност за участие в служението, особено на пенсионирани учители по английски език. Тази вечер една група доброволци от нашата църква ще занесат Христовото евангелие в местния затвор. Който желае, може да се присъедини към тях. Други групи посещават домове за стари хора и болници и носят надежда и радост. Друга група работи като водачи на групи скаути, които възпитават младите хора и ги подготвят за живота.

Молихте ли се през този месец? Молихте ли се Бог да ни води и направлява като църква в извършването на тези многообразни дейности? Има още много други служения. Ако се молим, уверявам ви, че Бог ще ни използва като църква. Исус казва, че той е лозата, а ние сме пръчките и ако пребиваваме в Него, ние ще даваме много плод. Обаче, ако сме отделени от него, ние не можем да направим нищо. Първото нещо, което сме длъжни да правим, е да се молим. Указанията на Исус към учениците са много ясни: *“Молете се на Господаря на жътвата да изпрати работници на жътвата Си.”*

Чудя се, дали ви се е случвало подобно нещо, което ми се случи по време на една застъпническа молитва. Молили ли сте се някога за човек, за който ви се струва, че Бог ви внушава да се молите? Този човек влиза в ума и сърцето ви и вие се молите за него, защото сте загрижен за него. Докато се молите Бог да благослови този човек съобразно конкретните му нужди, вие разбирате, че Бог ще се намеси в живота му чрез вас. Бог ви призовава да отговорите на този човек. Ако сте имали подобно изживяване, тогава онова, което се случва в евангелието на Матей няма да ви изненада. В края на Мат. 9 Исус говори на учениците си и им казва, че трябва да се молят Бог да осигури работници за жътвата.

Сега ще ви прочета един откъс от различен превод на Библията, направен от Еужени Петерсън и озаглавен “Посланието”. Ще започна от Мат. 9:36 – 38 и след това ще прочета цялата глава Мат.10:

“После Исус обиколи всички градове и села. Поучаваше по обществените места, съобщаваше новини за Божието царство и лекуваше както болните им тела, така и разбития им живот. Когато огледа тълпите, той ги съжали. Те бяха толкова объркани и лишени от цел в живота си, подобно на овце без пастир. “Каква огромна жетва!”, каза той на учениците си. “А колко малко са работниците! Коленичете и се молете за повече жетвари!” Веднага след като се помолиха, те получиха отговор на молитвата си. Исус извика дванадесет от учениците си и ги изпрати в узрелите ниви. Даде им власт да прогонват злите духове и да се грижат нежно за обидените и наранените хора. Ето списъка на дванадесетте, които изпрати: Симон (който нарекоха Петър (Скала); брат му Андрей; Яков, Зеведеевия син; брат му Йоан; Филип; Вартоломей; Тома; бирникът Матей; Яков Алфеев; Тадей; Симон Ханаанец и Юда Искариотски (който после го предаде). Исус изпрати тези дванадесет жетвари със следната задача: “Не започвайте пътуването си чрез посещение на далечни места, за да превръщате невярващите в християни. Не се опитвайте да сте драматични, като се противопоставяте на някои популярни врагове. Идете при изгубените и объркани хора, които са близо до вас. Кажете им, че Божието царство е тук. Лекувайте болните. Възкресявайте умрелите. Докосвайте недокосваемите. Прогонвайте демоните. Към вас са се отнесли великодушно, поради това живеете благородно. Не трябва да си събирате пари за път, преди да сте тръгнали. Нямайте нужда от голяма екипировка. Вие самите сте екипировката и единственото към което трябва да се придържате е да ядете по три пъти на ден. Пътувайте с малко багаж. Когато влезете в някой град или село, не се стремете да се настаните в луксозна странноприемница. Намерете си скромно място сред скромни хора и бъдете доволни от това, което имате. Когато почукате на нечия врата, поздравявайте вежливо. Ако не бъдете посрещнати добре, изтеглете се спокойно и не правете сцени. Свийте рамене и продължете пътя си. Бъдете сигурни, че в Съдния Ден те ще съжالياват – но това сега не е ваша работа. Бъдете наишрек, възлагам ви опасна задача. Ще трябва да бъдете като овце, които преминават през глутница вълци, поради което не привличайте вниманието на хората към себе си. Бъдете изкусни като змията и незлобливи като гълъба. Не бъдете наивни. Някои хора ще се усъмнят в мотивите ви, а други ще опетнят репутацията ви, само защото вярвате в мен... Когато хората разберат, че вие сте представители на живия Бог, а не на някакъв идол, това ще ги накара да се почувстват добре и те ще се обърнат към вас ... Те даже могат да ви преследват...но вие не се страхувайте. Накрая всичко ще излезе на яве ... Не се оставяйте кавгаджиите и грубияните да ви излъжат и да ви накарат да млъкнете поради заплахите им... Защитавайте ме пред света, срещу мнението на невярващите и аз ще се застъпя за вас, когато застанете пред моя Отец на небето...Не си мислете, че съм дошъл, за да направя живота ви уютен и удобен, но винаги ще бъда с вас. Ако не извървите целия път с мен в добри и лоши времена, вие не ме заслужавате. Ако първата ви грижа е да се грижите за себе си, вие никога няма да намерите себе си. Но ако забравите за себе си и гледате към мен, вие ще намерите както себе си, така и мен. Ние сме тясно свързани в тази жетварска работа ... Работата, която ви възложих да вършите е огромна, но не се плашете от нея. Най-добре е да започнете с малките неща. Например, дайте чаша студена вода на жадния. Най-дребният акт на даване и на получаване ви прави да сте истински ученици.”

В този пример Бог ни показва, че когато се молим, **Бог да доведе работници, Той ни отговаря, че ще ни направи ние да сме тези работници.** Той иска ние да свършим работата. Намерили ли сте си мястото, където да служите в нашата църква? Бог ви е призвал да бъдете част от църковното семейство. Може би вие идвате и се молите. Може би посещавате Неделното училище. Но намерили ли сте област в нашата дейност, където да работите? Бог иска всеки един от нас да жъне на нивата му и да помага за довеждането на хората в Божието присъствие. Бог ни е призвал да бъдем част от тази работа. Някой може да каже: “Аз не искам църквата да се променя. Ние сме се променили достатъчно.” И наистина, ние сме се променили и сме преживяли някои родилни болки. Някой може да каже: “Аз не искам повече да раста.” Лично аз съм доволен, че Бог не иска да поставяме надписа: “Няма свободни места.” Доволен съм, че Бог иска от нас да правим това, което Исус е възложил на учениците си, да отидем при хората и да ги поканим да станат част от Неговото семейство и от Неговото царство.

Бог ще отговори на молитвите ни, когато ние се подчиним на призива му и започнем да вършим работата, която ни е възложил. **Мисионер е не само човекът, който отива в далечни страни. Мисионерът е човек с мисия, който приема задачата, която Бог му е възложил.** Исус има нужда от всеки човек и лично от вас. Понякога ние казваме: “Ние имаме нужда от Исус.” Вярно е, че ние имаме нужда от Исус, но Исус също има нужда ние да вземаме участие в работата, която върши Той. Той ни кани да приемем тази отговорност. Този откъс от Мат. 10 много ясно показва, че това е не само отговорност, но и привилегия. Длъжни сме да признаваме, че Христос е нашият Спасител. Длъжни сме да се грижим за другите хора. **Трябва да сме доволни от отговорностите, които са ни възложени, а не винаги да се стремим към още по-големи отговорности.** Трябва да имаме увереност в безпогрешния план на Бога. Трябва да вземем решение да служим на Бога. Думите изповед, загриженост, задоволство, увереност и решимост са взаимно свързани. Тези думи не са измислени и подредени от мен. Вие можете да ги прочетете в Мат. 10. Казаното от Исус не се отнася само за тогавашните му ученици, но и за нас самите. Ако до сега не сте открили как можете да служите на Исус, сега е време да се замислите по-дълбоко над това, което Бог иска лично от вас да вършите.

Сали Фийлд спечели Награда на Филмовата Академия в Лос Анджелис за ролята ѝ на Една Сполдинг във филма “Места в сърцето.” Действието се развива в Тексас през 1930 год. Наскоро овдовялата майка Една Сполдинг се опитва да ръководи една голяма ферма, която основно се занимава с отглеждането на памук. Заедно със слепия си брат и надзирателя, един негър наречен Мозе, те решават, че ще трябва да произведат памук, за да оцелеят. Една Сполдинг не знае почти нищо за отглеждането на памука, но има богат житейски опит и иска да работи. Надзорникът Мозе знае как се отглежда памука, а слепият брат е мъдър и предвидлив.

Ако някога сте виждали памукова нива с узрял памук, тогава знаете как изглежда нива, чиито класове са побелели и готови за жътва. Толкова е важно памука да бъде обран и продаден, за да може Една Сполдинг да плати ипотечната вноска в банката, иначе ще загуби собствеността на фермата си. Те работят много по време на засаждането и отглеждането на памука, но идва момента за обирание на памука, а няма кой да помогне на тримата герои на филма. Те се опитват сами да оберат памука, но работата е непосилна за тях. В този момент, като по чудо, при тях идват приятели, съседи и роднини и от сутрин до вечер берат памук. После обрания памук е продаден, плащането в банката е направено и фермата е спасена.

Филмът завършва със сцени от църквата. Всички хора, които работили толкова много за обирание на памука, сега са показани в църква като нашата. Покланят се заедно на Бога и вземат Господната Трапеза. Докато камерата показва общ поглед към залата, **вие разбирате, че всички тези хора, които заедно са работили толкова упорито, сега са се превърнали в общество на вярата и на любовта.**

Бог ни призовава да му служим и да бъдем част от жътварите, които жънат на Божията нива. Той ни призовава и ако му се подчиним с вяра като църква, ние все повече и повече ще се превръщаме в такова общество на вярата и на любовта, каквото Бог иска да бъдем. Исус има нужда от вас. Вие трябва да отговорите. Ако отговорите с “Да,” обадете се на някой от ръководството на църквата и можете да споделите какво бихте желали да работите. Ние ще ви помогнем да си намерите работа на Божията нива. Ако отговорът ви е “Не,” това са отношения само между вас и Бога. Как ще отговорите? Ние ви каним да отговорите положително. В името на Господ Исус Христос се молим. Амин.

Заровеното съкровище

Мат. 13:44-46

Днес започваме една нова серия от проповеди, наречена “Разказвачът на притчи.” Ние знаем, че Исус е нашият Господ и Спасител. Учениците му са го наричали Учителят. Други хора са го познавали като равин. Обикновените хора са го познавали като разказвач на притчи и са се удивлявали над историите му.

Евангелието на Марк разказва, че когато говорел пред тълпите, Исус винаги поучавал чрез притчи, истории или илюстрации, които онагледявали важните неща в учението му.

Защо Исус е поучавал чрез разказване на притчи? Библията ни казва, че той е постъпвал точно така. Историите са важни за всеки от нас и ние им се наслаждаваме. Някои хора знаят басни от Езоп, други знаят истории, които са чули от бащите или дедите си. **Историите са носители на много мъдрост, която е натрупана от миналите поколения. Ползата от историите е, че те ни помагат да запомним някаква важна поука.** Например, може би знаете притчата за надбягването на заека и костенурката. Заекът стартирал бързо, но не успял да стигне до финала. Костенурката се движела бавно, но стигнала до финала и победила. **Поката от тази история се фокусира върху постоянството и упоритостта, която не се спира пред никакви пречки.** В притчата за “Добрия самарянин” Исус ни пояснява кой трябва да считаме за наш ближн. Според мен Исус е разказвал истории, защото те ни дават възможност да разберем нещо важно. Другата причина, поради която Исус е поучавал с притчи се дължи на аудиторията, която го е слушала. Трябва да помните, че когато Исус е поучавал, около него постоянно е имало негови противници: книжници, фарисеи, садукееи, стриктни религиозни лидери и учители на закона.

Преди години един човек влязъл в склада за дървен материал на дядо ми. Дядо ми знаел, че този човек има репутацията на голям мошеник, който постоянно се съдел с различни търговци от Спартанбург. Последните му жертви били търговци на дървен материал. Поради това застанал нащрек, когато видял този човек да влиза в склада му. Човекът купил някои неща и си заминал, а дядо казал: “Трябва да намерим начин да се отървем от него. Не искам да си имаме никаква работа с този човек, защото рано или късно той ще ни съди.” Някои роднини го предупредили, че ако каже на мошеника, че не иска да има нищо общо с него, той може да го осъди за това. Дядо ми казал: “Нека малко да си помисля и ще ви кажа какво ще направим.” След около седмица, когато човекът дошъл отново, дядо му казал: “Приятел, знаеш ли, че те сънувах.” Човекът попитал: “Какъв беше твоя сън за мен?” Дядо му отговорил: “Няма да ти кажа, защото това не беше добър сън и на теб няма да ти хареса, когато го чуеш. Няма да ти кажа как те сънувах.” Човекът се примолвил: “Г-н Ниили, моля те, кажи ми. Много ми се иска да науча какъв е бил сънят ти.” Дядо ми казал: “Не, в сънищата няма нищо вярно. Няма да ти кажа.”

Рано на следващата сутрин, когато отворил склада, дядо видял, че човека го чака пред вратата. Той се оплакал: “Г-н Ниили, миналата нощ не можах да заспя от мисли за твоя сън.” Дядо му отговорил: “Но аз не съм ти казал какъв беше сънят ми. Няма нужда да се притесняваш. Така или иначе това не е добър сън и ти не би го харесал, ако го чуеш. Човекът упорствал: “Не, ще го харесам. Не мога да престана да мисля за него. Искам да го чуя.” Дядо ми казал: “Няма да ти го кажа” и не му го казал.

На следващата сутрин човекът отново се върнал. Той не искал да купи нещо, а започнал отново да настоява дядо да му разкаже за този сън, защото иначе щял да полудее. Дядо му казал: “Ти няма да харесаш този сън. Това не е хубав сън. Това не е ласкателен сън и ти няма да го искаш да го чуеш.” Човекът настоявал: “Не, искам да го чуя. Не ме интересува дали е ласкателен или не. Искам да го чуя.” Дядо ми отговорил: “Щом настояваш. Аз сънувах, че вървиш по главната улица в нашия град, облечен в чисто нов костюм. На ъгъла стоеше едно мръсно босоного момченце и те помоли да му дадеш пари, но ти се наведе и се изплю в протегнатата му ръка.” Човекът почервенял от яд, обърнал се, напуснал склада и повече не се върнал. Тогава дядо се обърнал към роднините, които били свидетели на тази история и им казал: **“Нали не можете да съдите човек заради съня му?”**

В нашата църква има адвокати и съдии. Аз не знам дали можете да осъдите някой човек заради съня му или не, но се съмнявам, че това е възможно. По същия начин не е възможно да осъдите човек, който разказва някаква притча или история. Исус е разказвал притчи, защото сред слушателите му много често е имало хора с най-корави глави и сърца. Вие знаете израза: “Ако има вяра, човек може и планина да повдигне.” Този стар израз е използван за равини, които са имали особено коравоврати ученици. Ако някой равин се оказал способен да убеди учениците си да възприемат неговия начин на мислене, тогава той бил наричан “човек, който премества планина.” Такъв равин бил в състояние да убеди и най-твърдоглавия човек. **Налагало се е Исус да убеждава твърдоглави хора, поради това им разказвал истории и притчи, за да им даде възможност лесно да запомнят най-важното от учението му.**

Нека да прочетем Мат. 13:44-46. В тези три стиха има две притчи. Наскоро една стара къща от историческата част на Джорджтаун стана собственост на общината. Не знам дали това е станало по силата на завещанието на някоя стара баба или пък общината е купила тази къща, защото имала намерение да я превърне в музей. Когато почиствали къщата, случайно открили една много скъпа диамантена брошка, която била оценена на сума около 70.000 долара. Това богатство било скрито в една стара къща, която преминала във владение на общината. Парите от продажбата на брошката ще бъдат използвани за обзавеждането на музея.

Нещо подобно се случва в първата притча. В първия стих се казва, че един човек намерил скрито

съкровище. Откриването на заровено съкровище завладява въображението на всеки човек. Спомням си филма “Островът на съкровищата.” Все още си спомням колко се страхувах от Дългия Джон Силвър, един от героите от филма, на чието име сега е наречен един рибен ресторант. Когато Исус разказал тази история, той е разказвал за нещо, което е било познато на съвременниците му.

Чарли беше служител в склада на дядо и на баща ми за дървен материал. Преди да купят камион, той превозваше дървения материал с конска каруца. Не знам как живееше този човек, но знам, че той никога не харчеше много пари. Веднъж един човек се опитал да му продаде застраховка “живот.” Чарли изслушал търпеливо всичките му обяснения и след това му казал: “Няма да купя тази застраховка.” Застрахователният агент настоял: “Това е добра застраховка. Ти трябва да я купиш.” Чарли отговорил: “Според тази застраховка, аз трябва да умра с всички видове смърт. Не, няма да се застраховам.”

Чарли беше много пестелив. Всяка седмица получавал заплатата си в плик. Вместо да харчи парите си, той ги поставял в кутия от кафе. Когато кутията се напълвала, той я заравял в градината си. Така цялата му градина се осеяла със закопани кутии, пълни с пари. След като умрял и го погребали, на следващия ден преди разсъмване роднините му отишли с лопати и кирки в градината му и я разровили, за да намерят скритите пари. Може би сте чули истории от времето на Гражданската война в САЩ. Може би сте чували за похода на Шърман до морето и след това за похода му от Савана до Колумбия. Собствениците на плантации заравяли среброто и скъпоценностите си в памуковите ниви или на други места. Хората правели всичко възможно, за да не позволят на янките да заграбят богатството им. В наши дни повечето хора не заравят богатството си в земята, а го съхраняват в банките и трезорите.

По времето на Исус е било обичайна практика богатствата да се заравят в земята. В продължение на векове територията на Палестина е била зона на войни и конфликти. Когато се страхували, че могат да ограбят богатствата им, хората ги заравяли в земята, което е бил най-безопасния начин за съхранение. Тогава не е имало банки. Нали си спомняте притчата за талантите, в която Исус говори за слугата, когото нарекъл нечестен, защото заровил в земята таланта, който получил от господаря си.

Човекът, който в тази притча намира богатството, се намира пред една морална дилема. Ясно е, че той не е собственик на нивата, в която е намерил богатството. Той обработвал тази нива, той е орал и копал, когато е намерил богатството. След това я купил, за да придобие собственост и над богатството. Ръководени от нашия западен модел на мислене, ние бихме постъпили така. В Талмуда се казва: “Намерилият богатство го запазва за себе си, а който го е загубил - плаче.” С други думи, ако човек намери богатство, независимо на чия територия се намира, той има право да го запази за себе си. Но в притчата, разказана от Исус се казва, че намерилият богатството е направил повече от онова, което се изисква от него. Той купил нивата и тя станала негова собственост.

Когато четем притчите, трябва да помним, че не трябва да анализираме много прецизно съставните им части. В този случай Исус не ни показва как трябва да се извършват продажбите на недвижимата собственост. Той се опитва да ни изясни нещо много по-важно: когато намерите нещо много ценно, вие трябва да продадете всичко което имате, но да купите това ценно нещо. Човекът, който е намерил богатството, е нещо като изполичар или арендатор. Той ежедневно работи на полето, но в конкретния ден се случило нещо необичайно. Човекът не е иманяр или търсач на съкровища. Той не търси заровено съкровище. Той просто върши ежедневната си работа и през това време намира богатството. Може би вие сте един от хората, които понякога казват: “Само ако можех да си намеря по-добра работа ... Ако можех да живея в по-хубав дом. Ако можеше условията в които живея да са различни. Само ако ... Само ако ... Само ако...” По някакъв начин ние сме убедени, че е достатъчно да се променят условията, в които живеем и ние ще заживеем по-добре. В случая виждаме човек, който работи, за да изкара ежедневната си прехрана и внезапно намира това ценно богатство.

Йохан Себастиан Бах е работил като учител по музика в училището към църквата Св. Тома. В задълженията му влизало да репетира хора на момчетата, да композира музика и да свири на орган по време на църковни служби, сватби и погребения. Това са били ежедневните му задължения. В процеса на работата си, Бах е сътворил огромен брой музикални произведения: 265 църковни кантати, 24 граждански кантати, 263 църковни песни, 14 по-големи произведения, 6 концерта, 4 увертюри, 18 концерта за пиано и цигулка, 365 пиеси за орган и 162 пиеси за пиано. Бах не си е казвал: “Ще напиша нещо прекрасно.” Той просто ежедневно е вършил работата си. След това оставял нотните листи в шкафа, където събирали прах. В продължение на дълги години това богатство останало непубликувано. Изпълнявайки ежедневните си задължения, той създал богатство, което е толкова високо ценено в наши дни.

Първата от двете притчи разкрива, че Бог има богатство, което ни очаква, но то не е свързано толкова с необикновените, а с обикновените неща в живота ни. Една нощ, както обикновено, пастирите пазели стадата си на полето, когато небето над тях се разцепило и те чули новината за едно богатство: “Днес ви се роди в Давидовия град Спасител, който е Христос Господ” (Лука 2:11). Замислете се за Симон Кириинеца.

Той се намирал в Ерусалим заради Пасхата. Той просто си вървял по оживената улица и се занимавал със собствената си работа, когато се оказал близо до римски войници, които водели един осъден за да изпълнят смъртната му присъда. Внезапно един войник сграбчил Симон и го принудил да върши работа, като му дал да носи кръста на Христос. Голяма е вероятността, докато вършим ежедневните си задължения, да намерим богатство.

Втората притча за скъпоценния бисер прилича на първата, но въпреки това е различна. В нея се говори за търговец, а не за земеделец. Работата му е да търси ценни неща, които може да купи. В конкретния случай търговецът е търсел изящни перли, които са били най-ценните украшения по времето на Исус. Предполагам, че в наши дни най-ценни са диамантените украшения, които по онова време са били голяма рядкост. Тогава се ценели перлите, които се добивали в района на Персийския залив и Индия. Търговецът търсел перли през целия си живот и можел да прецени, кои перли са ценни. Той се бил научил как да оглежда перлата и да оценява стойността ѝ. Поради това постоянно си отварял очите, търсел и бил нащрек. После дошъл денят, когато видял перлата, която търсел.

Гледали ли сте телевизионната програма за оценителите на антични предмети? Експерти по оценяването пътуват заедно като група и посещават големи градове. Те знаят как да оценяват стари мебели, картини, керамика, скулптури, играчки и всякакви други неща, които се колекционират. В продължение на много години те се занимавали с оценяването на такива предмети и имат “набито” око за тази работа. Те канят обикновени хора като нас да донесат на търга, който организират, някакви предмети от домовете си, които може би са наследили или купили преди много години, за да бъдат оценени. Не знам по какъв начин оценителите подбират предметите, които се показват по телевизията, но винаги се изумявам от цените на някои старините. На мен някои от тях наистина ми изглеждат грозни. Оценителите имат способността да преценят, дали някой мебел е оригинален или е “менте.” Те могат да огледат някакъв предмет, произведен в Индия или Китай и да определят по време на управлението на коя династия е произведен. Търговецът от притчата на Исус е разбрал, че това е скъпоценният бисер, който е търсел през целия си живот. Неговото откритие е много по-различно от откритието на селянина от първата притча. За разлика от хората, които често да се спъват в богатството, което въобще не очакват или не търсят, този търговец го е търсил през целия си живот.

Понякога се натъкваме на Божията истина в Христос. Това просто ни изненадва така, както са били изненадани пастирите на полето или Симон Кириинеца. Други хора от Библията са търсачи: Никодим, който отишъл при Исус под прикритието на нощта, защото търсел истината; Закхей, който се покатерил на едно дърво с надеждата да види Исус по-добре; Павел е бил високо образован човек, който през целия си живот е изучавал закона. Един ден той намерил това, което търсел. По някакъв начин то го изненадало, докато пътувал към Дамаск. Там го поздравил живият Исус. **Когато го срещнал, Павел разбрал, че онова, което е търсил през целия си живот, сега е пред очите му.**

Има един критичен момент, когато трябва да вземем решение и да разберем, че съкровището, което сме търсили, сега е пред нас. Джеймс Ръсел Лоуел е казал: “Всеки човек или народ се оказват в ситуация, когато трябва да вземат решение.” Точно този момент на вземането на решението е общ и за героите от двете притчи. Те са решили, че тази истина, това ценно богатство, е по-ценно от всичко останало. В Мат.6:33 Исус казва: *“На първо място търсете Божието царство и неговата праведност и тогава всичко останало ще си отиде на правилното място.”* Това е въпрос на приоритет и на степенуване по важност. Павел намерил правилния приоритет и след това е написал следното във Фил. 3:7-9. Когато намерите богатството, тогава е време да решите какво ще направите с него.

Знам, че някои от присъстващите до сега не са открили истината в Исус Христос. Ако до сега не сте приели Христос като ваш Господ и Спасител, сега е момента да го направите. Предполагам, че повечето от присъстващите вече са взели това решение. Възниква въпроса дали считаме, че богатството, което сме намерили, е най-ценното нещо в живота ни? Да не би все още да продължаваме да поставяме материалните неща на първо място в живота си? Знаем ли, че това богатство е изненадващо? Точно за това говори Павел. Бог ни кани да го търсим. *“Търсете Господа, докато може да се намери, призовавайте Го, докато е близо”* (Ис.55:6). Вие сте ме чували да казвам, че съществува двойно търсене. Ние търсим Бога, но и Бог ни търси. *“Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото”* (Лука 19:10). По време на това двустранно търсене ние стигаме до момента, когато откриваме истината, което е най-голямото ни богатство в Исус Христос. Павел казва, че това е вековна тайна, която сега е напълно разкрита.

През тази седмица започнахме да говорим за работата ни за разпространение на евангелието сред хората от нашия щат. Група християни от Джорджтаун започнаха разпространението на евангелието сред моряците. Те организираха едно място, където моряците от търговските кораби, посещаващи пристанището на Джорджтаун, могат да вземат душ и да получат топла храна. Докато се освежават и се хранят с вкусно домашно ядене, тези християни им разказват за любовта на Исус. Групата открила, че не само моряците се

нуждаят от това служение. Шофьорите на огромни камиони, които превозват товари до и от пристанището, също имали нужда да чуят за Христос. Понякога можем да предадем на хората евангелието на Христос по толкова обикновен начин, че да ги изненадаме. Моряците и шофьорите сега получават Христовото евангелие. Спомням си, че веднъж при мен дойде един младеж, с когото бях разговарял преди години и ми каза: **“Опитах всичко друго и сега съм готов да опитам Исус.”**

Много хора постъпват по този начин. Те опитват всичко и търсят. Заедно с други църкви от нашия щат, ние започнахме да основаваме църкви, които са ориентирани към търсещите хора. Някои от тези църкви се подпомагат от нашия бюджет и са ориентирани към хора, които търсят евангелието на Христос. Павел казва, че ние сме като керамичните съдове, в които има богатство. Всеки път когато чуя тази аналогия, аз се сещам за Свитъците, открити в Мъртво море. Подобно на пръстените съдове, в които са били поставени ценните ръкописи, ние също сме съдове, които съхраняват богатството. Ние сме хората, на които е даден шанса да разпространяват сред невярващите добрата новина за Исус Христос. Ние трябва да сме достъпни за невярващите, за да могат да се срещнат с евангелието. Ние трябва да сме достъпни за хората, които търсят, а когато сме достъпни, Исус ни използва.

Един човек с метален детектор вървял по плажа. Видял го един студент и го попитал какво търси. Човекът казал че търси нещо, монети или каквото и да е, което бъде открито от детектора му. Понякога намирал реликви от миналото, но той искал да намери съкровище. Студентът го попитал дали познава Христос. Човекът отговорил отрицателно. Тогава студентът му разказал за простия план за спасението на хората. По такъв начин, на плажа, човекът открил най-голямото богатство, богатството на Исус Христос.

Преди много години един човек търсел златни залежи в планините на северна Джорджия. В продължение на много години той промивал пясъка в реките, за да търси злато. През целия си живот успял да събере не много голямо количество златен прах. **Когато умрял, роднините и приятелите му се събрали, за да си разпределят скромните му притежания. В хижата му намерили един камък, с който човекът от години подпирал вратата. Човекът въобще не разбрал, че в камъка имало няколко бучки чисто злато.** Знаете ли къде се намира богатството? То е по-близо до вас, отколкото си представяте. То се намира в собствения ви двор. Хората от Южна Каролина трябва да открият богатството, което е наше в Исус Христос. Наше задължение е уверим, че те са го открили. Независимо дали се препъват в него или го търсят, наше задължение е да им представим най-ценното съкровище.

Ако до сега не сте приели Христос, днес е денят да обявите, че вярвате в Него. Не трябва повече да чакате. Други хора сигурно трябва да вземат решение да се върнат при Бога. Ако имате нужда от църковен дом и семейство, ние ви каним да дойдете в нашата църква. Отговорете положително на тези покани, които Бог ви отправя. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Защо знамето на САЩ е червено, бяло и синьо?

Пр. 14:34

Спомням си зимните Олимпийски игри през 1980, когато хокейният отбор на САЩ постигна невероятна победа над отбора на СССР. Една група колежани победиха отбор, съставен от професионални хокеисти. Спомням си как след края на мача младите играчи обикаляха терена и развяваха американския флаг, което ме изпълни с патриотична възбуденост и гордост.

Не говоря често за филми, но днес ще ви разкажа какво усетих, когато гледах филма “Патриотът.” Главната роля се изпълняваше от Мел Гибсън. Говоря за този филм, защото когато го гледах, аз бях обхванат от патриотична гордост. Кога за последен път сте гледали филм, а след свършването му публиката го е изпращала с шумни аплодисменти? Това се случи, когато гледах този филм. Жена ми ме предупреди да престана да препоръчвам този филм, защото в него се разказва за войната. Войната е ужасно нещо. Един човек е казал: “Добре е, че войната е ужасна, иначе щяхме да се пристрастим към нея.” В този филм се описват ужасите на войната, но в него не се говори за реални исторически събития и неговата цел не е да ни запознае с някакви исторически факти. В него се разказва историята на един американец от Южна Каролина, наречен полковник Бенджамин Мартин. Той си спечелил репутацията на герой по време на войната между французите и индианците. След това живеел в плантацията си като вдовец заедно със седемте си деца. Бил извикан в Чарлстън като избран представител, за да гласува, дали колоните да се включат във войната срещу Англия за независимостта на САЩ. Когато гласувал отрицателно, някои хора поставили под съмнение патриотизма му, а той просто отговорил: “Аз съм баща. Най-голямата ми отговорност е да се грижа за децата си.” Когато войната започнала, полковник Мартин бил въввлечен в конфликта. Във филма се разкрива, че характерът му се основава на принципи. Филмът завършва с една битка, в която полковник Мартин носи високо знамето на САЩ и върви срещу неприятелските редици. В

този момент публиката бива завладявана от огромна вълна на патриотизъм.

На 4 юли ние развяваме нашия национален флаг. Тогава си мислим за знамето, **което наричаме “Старата слава.”** На излизане от кинотеатъра чух една жена да казва: “Когато се прибера у дома, ще окача националното знаме.” Предполагам, че и други хора ще направят това, след като видят този филм. Националният флаг е важен за нас, както и националният ни химн. Ние се кълнем във вяроност към националното знаме. Когато си мислим за знамето, аз ви призовавам да се замислим за смисъла, скрит зад него. Защо флагът е червено, бяло и синьо? За тема на настоящата проповед съм подбрал само един стих, Пр. 14:34 който гласи: **“Правдата (праведността) възвисява народ.”** Какво означава този текст?

Съществува една легенда за изработването на американското знаме. Скоро след като поел командването на Континенталната армия, Джордж Вашингтон помолил една жена, наречена Елизабет Гриском Рос, или както я наричаме Бетси, да ушие знамето. Тя била прочута шивачка и живеела във Филаделфия. Съпругът ѝ бил собственик на тапицерска работилница и бил убит, докато охранявал склад за амуниции. Складът избухнал и той бил убит през 1776, оставяйки Бетси да се грижи за седемте им дъщери. Бетси седяла близо до Джордж Вашингтон в Християнската църква във Филаделфия. Съвсем естествено е било той да я помоли да ушие знамето. Поне така се разказва в легендата. Разказва се, че проекта за знамето е изработен от Франсис Хопкинсън, който е бил представител на Ню Джърси в Континенталния Конгрес. Той е нарисувал звездата със 6 върха. Когато Джордж Вашингтон занесъл чертежа на знамето, начертан от Франсис Хопкинсън, който е един от хората, подписали Декларацията за Независимостта, **Бетси Рос му показала, че само чрез просто прегъване на платното и с едно единствено сръзване с ножицата тя може да изработи перфектна петолъчна звезда.** На знамето били поставени **13 звезди и 13 ивици.** Според Джордж Вашингтон 13-те звезди представлявали новото съзвездие на небето. Тъй като всички звезди били с еднакъв размер, било решено звездите да се разположат в кръг. Бетси Рос ушила знамето. Това може би е легенда, но ние със сигурност знаем, че тя е ушила знамето, което са носели корабите на Пенсилвания. За това има историческо доказателство.

Синята ивица на знамето е била ушита от плат за мъжка работна риза. Червената ивица била ушита от женска фуста, а бялото – от постелката на детска люлка. Знамето е било изработено от обикновени матери и от обикновени хора. В документите от онова време не са останали обяснения за значението на цветовете му, но през 1782, когато Конгресът взел решение за големия печат на САЩ, в решението се споменати същите цветове и е дадено тълкувание на техния смисъл. **Червеният цвят е символ на смелост, доблест, непротиворечивост и почтеност.** Белият цвят е символ на чистота и вяра. **Синият цвят е символ на бдителност, лоялност, постоянство и упорита настойчивост.**

Миналата седмица проучих смисъла на думата праведност в книгата Притчи. Стори ми се много интересно, че същите характерни черти, които се символизират от цветовете на националния ни флаг съвпадат с характерните черти, които притежава праведността според книгата Притчи. **Какво означава един народ да е праведен?** Ако праведността е начинът, чрез който народът се възвисява, не е ли логично да се стремим да разберем какви са характерните черти на праведността? В Пр. 12:28 се казва, че пътя на праведността води към живот. В Пр. 2:9 се казва, че пътят на праведността води към свобода. В Пр. 11:18 се казва, че праведността води към радост и щастие. Това звучи ли ви познато? **Това не са ли неотменимите права, за които се говори в Декларацията за Независимостта: живот, свобода и стремеж към щастие?** Тези неотменими права идват при нас, когато вървим по пътя на праведността. В книгата Притчи се казва, че само когато вървим по пътя на праведността, ние можем да вървим по пътя на Бога. Неговият път е праведен. **В Пр. 21:21 се казва, че е въпрос на чест да вървим по пътя на праведността.**

Да огледаме цветовете на националното знаме и да видим какво е тяхното съответствие на представата за Библейската праведност. Червеното е символ на смелост. Много от нас са чели романа на Стефан Крейн, озаглавен “Червеният знак на смелостта.” Като цвят на кръвта, червеното често се свързва с куража. От тук е взел своя символ и Американският Червен Кръст. Генерал Уилям Шварцкопф е написал прекрасната книга “Няма нужда да си герой.” В нея обяснява какво представлява истинският кураж и какъв е смелия човек. Той казва, че **разликата между смелия и страхливия човек е много малка.** Тя си проличава само когато и двамата бъдат поставени в едни и същи условия. **Разликата се изразява от начина, по който човек реагира, когато се намира в опасност.** Храбър е онзи човек, който постъпва почтено, **когато е в опасност.** Страхливецът се опитва да избегне предизвикателството и тръгва по лесния път. Смелостта, която е нужна, за да живеем като християни не прилича на смелостта, която се изявява, когато сме обсипвани от куршумите, както е по време на война. **За да живее като християнин, човек трябва да притежава морална смелост.** Често обозначаваме този вид смелост с думата “почтеност.” В Пс.7:8 се казва: **“Господи, съди ме според праведността си и според почтеността в сърцето ми”** Червеният цвят ни **напомня, че сме призовани да бъдем почтени хора.**

В Пр.20 се казва, че трябва да живеем почтено. Това означава, че сме решили да постъпваме правдиво

и почтено. Няма противоречие между това, което говорим и това което правим, ние сме почтени хора. Когато хората живеят с такава почтеност и с този морален кураж, те са хора, които защитават правилните и почтени неща. Авторите на Декларацията на Независимостта се кълнат в своя живот, в своето бъдеще и в свещената си чест. Това е бил техният залог. Много от тях са платили с живота си. Почти всички са изгубили имотите си, но всички те са пазили честта си като зеницата на окото си. В Пс.27:14 се казва: *“Чакай Господа; дерзай и нека се укрепи сърцето ти. Да! Чакай Господа.”*

Как намираме смелост да живеем сега? Как младите хора намират куража да живеят почтено, когато приятелите им постъпват непочтено? **Откъде възрастните хора намират смелост да защитават онова, което е почтено, когато обществото като цяло върви в погрешна посока? Господ е единственият източник на почтеността.** Ние не разчитаме на собствената си сила, а чакаме Господа, с желанието да се подчиним на волята Му. Белият цвят е символ на чистотата и на светостта. Лев.19:2 представлява фокусът на учението на светостта на Стария Завет. В него се казва: *“Вие ще бъдете свети, защото аз, Господ вашият Бог, съм свят.”* Това означава, че ние сме различни от обществото, в което живеем. Ние се придържаме към различна ценностна система в сравнение с невярващите, защото нашите ценности получаваме от Бога. Ние сме на различна диета и не консумираме същите неща, които консумират хората около нас. В Пс.24:3-4 се казва: *“Кой ще се изкачи на хълма Господен? И кой ще застане на Неговото свято място? Онзи, който е с чисти ръце и с непорочно сърце, който не е предал на суета душата си и не се е клел в лъжа.”* Ето това означава човек да е свят. Това означава да се живее с чисто сърце. Великият датски теолог Киркегор казва, че **непорочният човек иска да върши само едно нещо – волята на Бога.** Ние решаваме през целия си живот да изпълняваме волята на Бога. В Проповедта на планината Исус казва същото по следния начин: *“На първо място търсете Божието царство и всичко останало ще ви се добави.”* Ако на първо място търсим Божието царство, ние сме хора на вярата. Белият цвят на националния флаг ни напомня, че сме хора на вярата, чийто живот е чист и свят в очите на Бога. Ние постигаме това само когато поставяме Бог на първо място в живота си.

Уверявам ви, че нашият народ е много далеч от целта да бъде праведен народ. Нашият народ не е праведен. Онези от нас, които са християни може да са праведни хора. Ние може да сме изключение и да служим за пример на хората около нас. Това е имал предвид Исус, когато казва, **че ние трябва да сме като маята, с която се заквасва хляба.** **Ние трябва да придаваме качество, да бъдем солта на земята и светлината на света.** Ние живеем различно от заобикалящите ни, когато се стараем да живеем чисто и свято пред Бога. В 2Лев. 7:14 се казва: *“Ако ... народът Ми, който се нарича с Моето име, се смири и се помоли и потърси лицето Ми и се отвърне от нечестните си пътища, тогава ще послушам от небето, ще простя греха му и ще изцеля земята им.”* Америка трябва да бъде излекувана чрез любовта и милостта на Бога. Онези от нас, които са приели Христос като Спасител и са били откупени от Неговата кръв, имат отговорността да показват на света как трябва да живеем.

Синият цвят на националното знаме е символ на лоялността и предаността. Трябва да бъдем верни и да няма никакво противоречие между това което говорим и онова, което правим. В Пр.3:3 се казва, че лоялността и верността са свързани. *“Благост и вярност нека не те изоставят; вържи ги около шията си, напиши ги на плочата на сърцето си.”* Националното знаме е символ на тези ценности и те не могат просто да се издигнат на някаква мачта. Тези ценности трябва да бъдат написани в човешкото сърце и да станат неразделна част от сърцето на всеки християнин.

Ако трябва да сме религиозен народ, това се дължи само на факта, че има личности, които живеят праведно и почтено и са решили, че в живота си ще се подчиняват на волята на Бога. Националното знаме е поставено на много места, даже на връх Еверест. То е издигнато даже на луната. Мнозина от нас го издигат пред домовете си. Но смисълът на това знаме трябва да бъде записан в сърцето ни. Вие се кълнем във вярност към националното знаме, но на първо място трябва да сме верни на Бога. **Когато се кълнем във вярност към Бога, ние решаваме да живеем праведно и почтено. Това е пътят на Бога. Ако народът ни иска да се издигне, това няма да стане защото имаме силна икономика, защото имаме висок показател на brutния ни национален продукт или защото безработицата ни е малка. Ако страната ни иска да бъде издигната, това няма да стане защото сме въоръжени до зъби или защото сме спечелили много войни. Само праведността възвисява нацията.** Ако нашият народ иска да бъде издигнат в очите на Бога, това ще стане, ако хората на Бога решат да живеят праведно. Моисей е казал: *“Йехова е моето знаме.”* Бог е онзи, в когото се кълнем във вярност. В Пс.60:4 се казва: *“Дал си знаме на онези, които се боят от Теб, за да се развява, защото е истината.”* Бог е разгънал това знаме срещу враговете им. С този текст авторът **не казва, че Бог ни подготвя да се бием срещу някоя друга държава.** Той ни казва, че ние воюваме не срещу нещо от плът и кръв, **а срещу принципите и силите и срещу управниците на тъмнината. Битката, която водим, е духовна и морална.** Смисълът, вложен в цветовете на знамето, ни показват точно какво означава да сме хора на вярата и на праведността в света, в който живеем.

На 2 юли преди 224 години Конгресът е одобрил пълното отделяне на САЩ от Англия. Два дни по-късно е била подписана първата редакция на Декларацията на Независимостта. Наскоро беше продадено на търг оригинално копие на Декларацията на Независимостта. То е било открито в един джоб на гърба на една евтина картина. Картината е била купена за няколко долара, а намереното зад нея оригинално копие на Декларацията на Независимостта беше продадено за милиони долари. Уверявам ви, че тази Декларация е много по-скъпа от всякаква сума пари. Това е декларация за свобода, но основаваща се на Библейските принципи. На 8 Юли 1776 членовете на Конгреса прочитат този документ от стълбището на Хълма на Независимостта във Филаделфия. Удариха Камбаната на Свободата, на която е написан следния текст от Лев. 25:10: **“Прогласете освобождение по цялата земя на всичките ѝ жители.”** В едно свое писмо, написано в същия ден, президентът Джон Адамс обяснява, че Декларацията на Независимостта е написана в пълно съответствие с християнските принципи. Когато приветстваме този флаг, ние се прекланяме пред принципите на Бога: смелост, морална устойчивост, чистота, святост, вяност, преданост и лоялност. Това са отличителните черти на праведността.

Не знам как ще празнувате 4 Юли, но ще ви кажа нещо. Сред веселбата на празника, барбекюто и другите ястия, развятото знаме, илюминациите, патриотичната музика и т.н., призовавам ви да отделите време да се помолите на Бога. Помолете се за Президента на нашата страна. Независимо дали го харесвате или не, помолете се за него. Молете се за нашата страна, когато си избира нов Президент. Молете се, когато се провеждат местни избори за кметове и за членове на Конгреса. Молете се за нашата страна и помнете, че праведността извисява нацията. Молете Бога да превърне нас, вярващите, в праведни хора. Ако страната ни иска да изпълнява волята на Бога, това няма да се дължи на собствените ни достойнства, нито на това, че имаме военна мощ или политическа сила. Това може да стане единствено, ако сме праведни хора в очите на Бога. Ние имаме нужда да се върнем към праведността. Това вероятно е най-патриотичното нещо, което бихме могли да направим. Когато приемете Исус Христос и го помолите да влезе в живота ви, вие започвате да вървите по пътя на праведността. Ако до сега не сте приели Христос за ваш Спасител, каним ви да го направите. **Решете да живеете праведно и почтено.** В името на Господ Исус Христос се молим. Амин.

Защо имаме нужда от Денят на Благодарността?

Еф. 5:15-20; 2Тим. 1:3-7; 2Кор. 9:11-12,15; Кол. 3:15-17;

Фил. 4:4,6-7,12,19; 1Тим. 1:12-15; 1Тим. 4:4-5

Нека да прочетем Еф.5:15-20. На 21.11.1978 проповядвах по време на вечерна благодарствена служба в една презвитерианска църква от Северна Каролина. Веднага след като свърших проповедта си, водачът на хвалението се изкачи на катедрата и ми подаде една бележка, в която пишеше: “Клер ражда. Веднага си иди у дома.” Веднага тръгнах, като даже не успях да отправя обичайната благословия към църквата. Клер беше готова да роди четвъртия ни син. Вие знаете как стават тези неща. **Колкото повече деца е родила една жена, толкова по-бързо настъпва момента на раждането.** Третият ни син Скот се беше родил доста бързо, поради това не знаех с колко време разполагаме. Ние живеехме на разстояние около 15 км извън града, така че стигнах до дома с пределно разрешената скорост. Взех Клер и я закарах в болницата. След около час и половина се роди Крис. Можете да си представите как празнувахме Денят на Благодарността тогава като семейство. Беше чудесно да сме заедно, просто да сме заедно като едно семейство и да благодарим на Бога за всичките Му благословии.

Миналата година нашият Ден на Благодарността беше съвършено различен. На 15.11 внезапно почина синът ни Ерик. В неделята преди Денят на Благодарността, точно преди една година, в тази зала ние имахме погребална служба за Ерик. Може би някои от вас си спомнят, че ние пяхме песни на благодарение и хорът изпя прекрасният химн: “Бъди кротка, душо моя.” Погребението на Ерик беше за нас време за благодарение. Освен това, може би си спомняте, че през същия ден имаше необикновено силен снеговалеж. И до днес си мислим, че може би Ерик имаше заслуга за този снеговалеж. Може би той беше казал: “Господи, знаеш колко тъжно е семейството ми. Нека да направим нещо, за да ги изненадаме.” Поради това завяла сняг. Не е изненадващо, че миналата година по Коледните празници това чудо Божието творение, **снежинката, се превърна за нашето семейство в символ на надеждата.** Хората бяха много мили към нас. Много от вас бяха много, много мили към семейството ни. Едно нещо, което научих е, **че понякога хората, които тъгуват, трябва да помогнат на онези, които не тъгуват, за да знаят какво да кажат.** При подобна внезапна смърт е трудно човек да научи какво да каже. **Понякога е по-добре въобще да не говорим, просто да прегърнем тъгуващият, да му стиснем ръката и да кажем: “Ние се молим за теб.”**

Аз бях изненадан, когато някои хора ни казаха: “Съжаляваме, че загубихте сина си, особено на Деня на Благодарността. **Отгук нататък този празник ще бъде унищожен за вас.**” **Не считам, че те имат**

основание. Тъкмо обратното, сега Денят на Благодарността има още по-голямо значение за нас. Наистина очаквах Денят на Благодарността и тази служба. Прекрасно е заедно като църква да благодарим на Бога. Чудесно е в такива дни да сме заедно. Това е празник на семейството и на църквата, когато можем да се замислим за благословиите на Бога в живота си. Денят на Благодарността започна да се празнува в миналото от хора, които въпреки житейските си трудности, са спирали, за да благодарят на Бога.

Вие знаете историята на първите заселници, които пристигнали в залива Масачузетс през декември 1620 год. и слезли на брега на едно място, наречено Плимут. Вие сте чували за много суровата зима, която преживяли, по време на която много от тях се разболели и до настъпването на пролетта умрели 102 от заселниците. В своя дневник Уилям Бредфорд записал, че особено тежки били месеците февруари и март, когато почти ежедневно умирали по 2-3 човека. В какво трудно положение са били тези хора! Ако бяхте част от първите заселници на колонията в Плимут, щяхте ли да сте в състояние да благодарите през следващата 1621 год? Щяхте ли да сте в състояние да спрете и да благодарите на Бога за благословиите Му? Ето това са направили първите заселници. В края на лятото, по време на което се научили как да отглеждат новата реколта и по-специално царевичата, те спрели, за да благодарят за изобилната реколта и празнували в продължение на цели 3 дни.

Денят на Благодарността е празник, който често пъти произлиза от затрудненията. В края на войната за независимостта през 1789 год нашият пръв президент Джордж Вашингтон решил 26 ноември да се празнува като национален празник на Благодарността. По време на Гражданската война, президентът Абрахам Линкълн решил денят на Благодарността да се чества като национален празник през четвъртия четвъртък на месец ноември. През 1941 год, дни преди САЩ да се включат във Втората световна война, Конгресът определил цялата страна да чества денят на Благодарността.

Този празник винаги е бил отговор на хора, които се намират в затруднение, а не на хора, които живеят спокойно и безпроблемно. Денят на Благодарността се подхранва от чувствата, които изпитваме след като сме изживели трудностите. Ние имаме нужда от този празник и от това благодарене. Не знам как се чувствате вие, но аз отказвам да позволя на лошото настроение да ограби благодарността ми. Аз съм убеден, че не трябва да позволяваме на недоволството да побеждава желанието ни да благодарим на Бога. Ние трябва да се държим за Благодарността като за нещо ценно и важно за нас. Нашите традиции за празнуването на Денят на Благодарността ни напомнят за религиозното ни наследство. В Библията се разказва как евреите спрели, за да благодарят на Бога, че е бил толкова милостив към тях по време на 40 годишното им скитане из пустинята. Тяхното благодарене е било отговор на преживените от тях трудности.

Като имаме предвид това, може би няма да се изненадваме, че от всички автори на Новия Завет, апостол Павел най-често говори за Благодарността. В своите послания Павел споменава 44 пъти за Благодарността. Много от писмата му са писани от затвора и изразената в тях благодарност към Бога е била мотивирана от трудностите, които е изживявал. Той ни напомня, че благодаренето на Бога е важен отговор за всички християни. Ние трябва да отделяме време, за да изразяваме благодарността си към Бога. Традицията за празнуване на Денят на Благодарността в Нова Англия и специално в Масачузетс има история, която може да бъде проследена чак до първите заселници.

Началото на тази традиция е поставено по време на третото честване на Денят на Благодарността от заселническата колония в Плимут. Когато заселниците за пръв път стъпили на нос Код, на мястото, наречено Провинс Таун, те изпратили една група, която да разузнае околността. На върха на хълма те открили една кутия с царевича, оставена от местните индианци. В кутията имало 72 царевични кочани, които били достатъчни всеки заселник, дошъл на борда на "Мейфлауер" да изядат по 5 зрънца всеки път, когато ядели царевича. В наши дни семействата, които спазват традицията, поставят по 5 зрънца царевича по чинията на всеки човек. Обикновено в началото на вечерята главата на семейството взема едно от зърната и казва едно нещо, заради което е благодарен на Бога, след което поставя зърното от другата страна на чинията си. След него един след друг останалите хора край масата също благодарят на Бога и всички се изреждат по 5 пъти, за да кажат по нещо, заради което са благодарни на Бога. След това казват една благодарствена молитва и вечерята продължава.

Искам за приложа модела с петте зърна царевича и да ви предложа 5 причини, заради които трябва да благодарим на Бога. Ще използвам посланията на Павел. Нека заедно да помислим защо имаме нужда от Денят на Благодарността и да разгледаме пет от нещата, които са толкова важни за нас.

На първо място, благодаренето заменя безпокойството и стреса в живота ни с усещането за вътрешен мир. От 11 септември 2001 страната ни живее под голямо напрежение. Един човек, който тичайки прекосил пункта за проверка на летището в Атланта, станал причина летището да бъде затворено за часове. 10 000 човека били помолени да напуснат сградата на летището и било преустановено излитането и кацането на самолети по източното крайбрежие на САЩ. Един единствен акт предизвикал цялото това стресово напрежение. Тъй като живеем в състояние на голям стрес, Денят на Благодарността ни предлага някакво

лекарство срещу безпокойството, от което страдаме. Ние трябва да помним, че Бог ни е помагал в миналото и само Той ще ни помогне в бъдещето. Обмисляйки собственото си наследство, Павел приканва Тимоти да обмисли онова, което е наследил от майка си и от баба си. Нека да прочетем **2Тим. 1:3-7**. Павел казва: **“Помни си кои сме ние. Помни баба си и майка си.”** Когато четете този текст, вие можете да замените имената с имената на собствените си баба и майка. Можете да поставите името на дядо си и на баща си. Помнете собственото си наследство.” **Помнете собственото си наследство и наследството на хората, които са живели преди вас, наследството на хората, които са имали големи трудности в живота си.** Мислете за хората от собственото ви семейство, които са живели по време на Голямата Депресия, как са оцелявали и как са живели и как са благодарили на Бога в онези времена. Павел казва на Тимоти, че когато помним наследството да благодарим, ние трябва да си спомняме, че Бог не ни е дал дух на страхливост. Тъкмо обратното, Бог ни е дал дух на любов, на сила и на здрава логика. Благодарността е лекарство срещу безпокойството. Пишейки от римския затвор, самият Павел се е придържал към текста на Фил.4:6-7. Ето това е мирът в сърцето, към който се стремим. Благодаренето притежава силата да превръща безпокойствата ни в усещане за мир.

Д-р Ханс Сали е казал, че два вида човешки постъпки оказват огромно влияние върху живота на всеки човек: **Първата е отмъщението, което е най-унищожителното поведение,** което човек може да проявява. **Вторият вид проява, която е най-конструктивна и укрепваща, е благодаренето.** Тя създава у нас благодарно сърце. Когато сме склонни да благодарим, ние живеем с повече мир и задоволство.

Втората причина, поради която трябва да благодарим е, че благодаренето ни припомня за благословиите на Бога. Всеки ден авторката на химни Франсис Хавергал водела дневник, в който записвала нещо, за което е благодарна на Бога. Какъв прекрасен пример за подражание! Има един химн, в който се казва: **“Спомени благословиите, които си получил, изброи ги една по една, виж колко много са благословиите ти, виж какво е направил Бог за теб.”** Когато си припомняме благословиите на Бога, ние си спомняме колко незаслужено добър е бил Бог към нас. Освен това в 1Тим.4:5 Павел пише, всяко нещо, създадено от Бога е добро. **Благодарете за всичко, което Бог е направил,** за да благослови живота ни и да се грижи нежно за нас. Благодарете за докосванията на милостта, които ежедневно ни напомнят за Божиата любов. Една жена, наречена Барбара Ан Кипфер си водела дневник, в който ежедневно пишела онези неща, заради които трябва да благодари на Бога. Накрая този дневник бил публикуван като книга, озаглавена “14 000 неща, заради които трябва да бъда щастлива.” Представете си какво може да се получи, ако всеки от вас започне да си води подобен дневник. Невъзможно е да се изброят благословиите, с които Бог е в състояние да ви дари. Едно от чудесните неща, свързани с припомнянето на благословиите на Бога към нас е, че това напомняне ни изважда от естествената склонност да сме егоисти и ни вдъхва дух на благодарност и великодушие. Припомнянето на благословиите, които сме получили от Бога ни прави да искаме да извършваме за Бога всичко, на което сме способни. Павел пише за този дух на благодаренето и великодушието в 2Кор. 9:11-12,15.

Третата причина, поради която се нуждаем от Денят на Благодарността се намира в самия център на нашето богослужение и на взаимните ни отношения като християни. Мога да ви кажа, че начинът, по който се отнасяте към нас означава толкова много за нашето семейство. Вие бяхте такова благословение за нас. Какво благословение е за нас да бъдем част от тази прекрасна църква! Какво благословение е за нас да имаме толкова сърдечни приятели от Божието семейство! Благодарността ни за това, което Бог е направил в живота ни, ни мотивира заедно да участваме в преклонението пред Бога. Всяка неделя ние правим това. Благодарността ни към Бога ни стимулира да ставаме приятели с другите християни и да се обичаме помежду си като членове на Божието семейство. Карл Барт казва: **“Цялото богословие започва с възхвала и благодарност към Бога.”** Той продължава и казва, че най-простата форма на преклонение пред Бога е просто да му благодарим. Апостол Павел пише за това в Кол.3:15.

Четвъртата причина, поради която се нуждаем от Денят на Благодарността е, че това наистина е единствения начин да открием истинската радост. Денис Преджър е написал една книга, озаглавена **“Щастието е сериозен проблем.”** Нали е прекрасно това име? То казва, че щастието е сериозен проблем, защото много хора вярват, че ако човек се стреми към щастието, той ще го постигне. Не знам какъв е вашият опит, **но аз съм установил, че колкото повече човек се стреми към щастието, толкова по-иллюзорно става то.** Щастието е като подвижна мишена. Ако си поставите за цел да откриете щастието, най-вероятно няма да го откриете. Хората, които постоянно се оплакват и сражават за нещо са нещастни хора. Животът им е пълен с разорение и мрачно настроение. **Хората, които имат благодарни сърца, откриват истинското задоволство и истинската радост.** Апостол Павел казва, че се е научил на тайната на задоволството. Забележете, че на пръв поглед Павел като че ли се повтаря, може би защото е знаел, че на читателите му ще е трудно да повярват в онова, което пише за радостта в затвора. Нека да прочетем Фил.4:4,12,19. **Ако сте убедени, че Бог ви дава онова, от което се нуждаете, т.е. не онова за което си мечтаете,** а онова, от което

се нуждаете, **вие просто ще живеете с по-голямо усещане за задоволство и ще живеете с радост**. Точно към това ни призовава Павел. В Колосяни той казва, че трябва да бъдем изпълвани с радост и да благодарим на Бога, независимо от обстоятелствата в които се намираме. Вие можете да си спомните някои тежки моменти от живота си, когато съвсем не ви се е искало да благодарите на Бога. Не е ли вярно, че даже когато животът ни е труден, ние винаги имаме причини да бъдем благодарни на Бога за начина, по който ни отговаря, когато ни е тежко?

Петата причина, поради която се нуждаем от Благодарността **е най-важната, защото Бог ни е обикнал. Бог е простил греховете ни. Бог, чрез Своя син Исус Христос, ни е дарил с дара на спасението**. Той ни е подготвил чуден и вечен живот на небесата. Павел пише за благодарността си към Бога заради това, което е направил в живота на други хора. Павел е знаел, че Бог го е спасил. Той е знаел, че поради смъртта на Исус на кръста животът му качествено се е променил. Ние получаваме дарът на спасението само благодарение на милостта на Бога. Нека да прочетем 1Тим.1:12-15.

Един пътник, който вървял през полето, стигнал до една плевня. Той влязъл да провери какво има вътре и открил огромно количество семена, а после разбрал, че тази плевня всъщност е склад, където Сатаната складира семената си. Пътникът разгледал семената и установил, че това са семена на обезкуражение, на недоволство от живота, на отчаяние и на съмнение. Човекът запитал Сатаната къде растат тези семена и той му отговорили, че те растат навсякъде. Достатъчно е да бъдат насадени и те израстват на всякаква почва. Пътникът попитал дали има място, където тези семена не могат да растат. Сатаната с голямо нежелание му отговорил: “Да, има едно такова място. **Те не могат да растат в сърцето на благодарния християнин.**”

Какво има в сърцето ви? Има ли благодарност? Повече от всякога ние имаме нужда да благодарим, защото знаем, че така безпокойството ни се трансформира в мир. Когато си спомняме за благословиите, които сме получили, ние ставаме великодушни. Благодаренето ни дава гаранцията за Божието спасение и надеждата за вечния живот. То ни напомня за любовта на Бога. Това е единствения начин да опознаем истинската радост. Всяка година твърдя и се надявам да го правя до края на живота си, че ние не благодарим за това, което е на трапезата ни. Благодаренето дава израз на онова, което е в сърцето ни. Дали Бог ви е дал благодарящо сърце? Познали ли сте Исус като ваш Спасител? Дали сте го признали и приели като ваш Господ? Отговорете положително на тези въпроси.

А сега нека да се помолим: Скъпи Отче, да бъде благословено името ти сред всички други имена. Ти си съзателят и ти поддържаеш всички живи същества по земята. Отче, сега се намираме на свята земя, защото сме в твоето присъствие. Благодарим ти за най-прекрасния дар – Исус Христос, нашият Спасител. Покланяме се и ти благодарим поради величествената ти власт и поради чудните дарове на милостта и прощката, с които ни дарява нашият Спасител и Господ. Обичаме те, Отче, защото ти пръв си ни обикнал и привлякъл към себе си.

Благодарим ти, Отче, че ни се разкриваш в личността на Исус и чрез делата си, които виждаме в заобикалящия ни свят и в собствения си живот. Твоите обещания са много и ти винаги ги изпълняваш. Твоето слово осветява пътя ни и ни води в тъмнината. Ти си винаги до нас, когато сме в затруднение. Ти си верен към нас даже когато ние се отклоняваме от пътя си. Ти се нашият чуден Отец.

Отче, ти си ни казал да не бързаем да говорим, но да слушаме и за схващаме бързо. Татко, днес ние изповядваме, че често пъти не правим нито едното, нито другото. Сега се смиряваме пред тебе и с издигнати във възхвала ръце те молим да ни използваш като свои инструменти. Отче, благодарим ти за духовните дарове с които даряваш всеки от нас. Молим се ние да използваме тези дарове само за твоя прослава. Вдъхни в нас Светия си Дух, за да вършим онова, което е в хармония с волята ти. Дай ни уши да чуваме гласа ти и сърца, които искат да се подчиняват на волята ти. Нека цялата слава да дойде при тебе чрез Исус Христос. Амин.

Защо имаме нужда от Светия Дух - Петдесетница

Деян. 1:4-5, 8; 2:1-4, 36-41

Наскоро говорих с един новоповярвал, който ми каза: “Аз разбирам, че Бог е моят Отец. Разбирам, че Исус Христос е моят Господ и Спасител, но не мога да разбера защо ми е нужен Светия Дух?” Може би и други хора си задават същия въпрос. Защо ни е нужен Светия Дух?

Нека да прочетем заедно Деян.1:4-5, 8; 2:1-4. По този начин Петър е получил способността да проповядва. Нека за прочетем Деян. 2:36-41. **Исус е знаел, че учениците са имали нужда от помощ**. Той им възложил огромна задача, която е обобщена в Мат. 28:19-20: “**И така, идете и създайте ученици измежду всички народи.**” Исус е знаел, че шепата ученици и онези, които по-късно са щели да се присъединят към

тях са имали нужда от помощ. Той ги е учил на това, когато е казал: *“Аз съм лозата, а вие сте пръчките; който пребъдвате в Мен и аз в него, той ще дава много плод; защото, отделени от Мен, не можете да направите нищо”* (Йоан 15:5).

Исус и учениците са знаели, че ако Духът на живия Христос не е с тях, те няма да могат за изпълнят поставената от Него задача. Поради това, когато Исус се срещнал с учениците си в малката стая на втория етаж в нощта на Петдесетница, за да празнуват онова, което сега наричаме Господна Вечеря, той им дал едно обещание. Обещал им, че вече няма да са сами, а ще имат един Успокоител, един застъпник, който ще бъде заедно с всеки от тях и ще го окуражава и съветва. Тъкмо това Присъствие е Светият Дух. Според Деяния на апостолите, когато им възложил Великото Поръчение и се възнесъл на небето, Исус инструктирал учениците да отидат в Ерусалим и там да чакат да им бъде изпратен този чудесен дар. Поради това те се събрали и го чакали в малката стая на горния етаж.

Това е станало на Петдесетница, един от празниците в Ерусалим, когато хора от различни страни се събирали, за да празнуват 50-ия ден след Изхода и Пасхата и да си припомнят, че на този ден Моисей се е изкачил на планината Синай. Тогава Бог им дал Десетте Заповеди. Петдесетница е специален ден в Ерусалим. Градът бил пълен с хора от цял свят, а учениците чакали в горната стая. Тогава сред учениците се чул шум от силен вятър, нещо подобно на шум от опустошителен пожар. Те получили способности да говорят на всеки човек и всички разбирали какво говорят.

Толкова е невероятно, че на Петдесетница апостол Петър е бил в състояние да произнесе своята решителна проповед. До тогава апостол Петър не се е изявявал като добър оратор. Но той проповядвал със своя галилейски акцент, а хората били удивени, че могат да разбират думите му. Посланието му е било доста просто. Позовавайки се на откъси от Стария Завет, той казал, че Исус Христос е Божият Син. Той бил разпънат на кръста, за да плати за греховете на всички хора. Слушателите му били развълнувани до дъното на сърцето си и попитали: “Какво да сторим?” Петър просто им казал: “Разкайте се за греховете си. Приемете Христос за ваш Спасител. Кръстете се и ще бъдете спасени. Освен това ще получите дарът на Светия Дух.” Това обещание на Светия Дух е било много важно за учениците. Без Светия Дух те не биха могли да изпълнят задачата, която Бог им възложил. На този ден 3000 човека се присъединили към ранната църква.

Един човек искал да си построи най-хубавата къща. Избрал си парцел с прекрасен изглед, разположен на върха на един горист хълм. През задната част на парцела минавал един ручей. Построил красива къща, която била по-хубава и по-люксово обзаведена от всички къщи в околността. Изкопал дълбок кладенец и монтирал в него електрическа помпа, за да има постоянно и независимо водоснабдяване. Монтирал електрическо осветление в къщата, в двора и на много други места. Кухнята била обзаведена според най-високите съвременни изисквания. Всичко било прекрасно. Дошъл денят на тържеството по случай осветяването на къщата. На ливадата пред къщата се събрали много гости. Тогава мъжът отворил предната врата и синът му се втурнал пръв вътре, за да включи осветлението. След секунди се върнал ужасен и казал на баща си: “Тате, нищо не работи.” Опитали се да открият каква е причината. Помпата не работела и поради това нямало вода в кухнята и в цялата водопроводна система. Климатикът не работел. Осветлението не работело. Собственикът открил, че електротехника е забравил да свърже кабела на главното електрозахранване към таблото на къщата и поради това в къщата нямало електрически ток.

Същото може да се случи в църквата. Ние може да притежаваме прекрасна сграда. Всичко може да е както трябва, може да имаме прекрасни служители. Може да има много доброволци, които искат да работят. Може да имаме хубава програма, но ако няма сила, нищо няма да работи. Защо се нуждаем от Светия Дух? Защото Светият Дух е източникът на нашата сила. Петър и другите ученици са знаели това. Без Божието присъствие те не можели да направят нищо. Когато получили Светия Дух, малката група ученици се превърнала в хора, *“които размириха света”* (Деян.17:6). На гръцки език духът се обозначава с думата *пита*, която означава динамична енергия, мощна енергия. Новия Завет описва Светия дух по различни начини: един гълъб кацнал на Исус при кръщението му, а когато учениците са получили Светия Дух, той е описан като силен вятър и огнени пламъци.

Петър е бил рибар. Той никога не е бил обучаван в курс по хомилетика (наука за тълкуване на Библията), но въпреки това, благодарение на неговата проповед, 3000 човека били спасени. Учениците разбрали, че трябва да се научат да живеят с този дар, който по някакъв начин им придавал силата като църква. Нека да прочетем Деян.2:42. Тук се описва какво се е случило в ранната църква. Учениците постоянно били в общуването помежду си, в разчупването на хляба и в молитвите. Всеки от тях бил обзет от страх и чрез тях станали много чудеса и знамения. Всички вярващи живеели заедно и споделяли помежду си онова, което притежавали. Те продавали имотите си и раздавали получените пари на нуждаещите се. Ежедневно се събирали в храма. Хранели се заедно с радостни и искрени сърца, възхвалявайки Бога и печелели почитта на всички хора. Ежедневно Бог прибавял към тях много хора, които

се спасявали.

Духът на Бога дал възможност на ранната църква да бъде такава, каквато Бог е искал тя да бъде. Те получавали Божият Дух чрез изучаването на Божието Слово и чрез молитвите. Те са се посветили на изучаването на Божието Слово и на молитвите. Светия Дух премахва всяка проява на егоизъм. Учениците са притежавали почти невероятна и неегоистична милост. Всеки ден се молели заедно. Тези хора са били обединени помежду си в Христовата любов, защото са получили дара на Светия Дух.

Един младеж се връщал от крайбрежието. Пътувал сам в колата си и решил да се отклони от магистралата и да продължи по един второстепенен път, защото искал да спре някъде и да се нахрани. Стигнал до някакъв непознат малък град, намерил една закусвалня и се нахранил. Тръгнал да се връща на магистралата, но тъй като било късно през нощта, не успял да намери пътя и се изгубил. Скитал безпомощно по улиците на малкия град и не знаел какво да направи. Тогава си спомнил, че преди година в колежа живял в една стая с един студент, който бил роден в това градче. Шофирайки по главната улица на града, младежът спрял пред една къща, в която никога не бил влизал. Отишъл до входната врата и почукал на вратата. След известно време врата се отворила и се появил един сънен възрастен мъж по пижама. Младежът казал: “Г-н Николас, аз съм Том.” А мъжът му казал: “Здравей, Том, влизай.” Младежът му казал: “Г-н Николас, аз се изгубих и имам нужда от помощ. Трябва да се обадя по телефона. Някой трябва да ми покаже пътя.” Възрастният човек го поканил да влезе в кухнята. Дошла жена му и му предложила чаша мляко и нещо за хапване. Домакините настояли младежа да се обади в къщи, за да успокои майка си и баща си, че всичко е наред. Поканили го да преспи при тях и да продължи пътуването си на следващия ден и младежът с благодарност приел предложението им. На следващата сутрин му направили чудесна закуска, а после домакинът, който бил бащата на съквартирanta му от колежа, го попитал как е успял да ги открие през нощта, след като не е знаел адреса им. Том отговорил: “**От сина ви Джек знаех, че светлината над входната ви врата винаги е включена през цялата нощ. Оказа се, че на главната улица само вашия вход беше осветен.**” Знаете ли какво може да направи силата на Светия Дух в църквата? Той ни помага да свети светлината над входната ѝ врата, за да могат изгубилите се хора да разберат, че тук ще намерят подслон. Като църква ние се намираме в пълна зависимост от силата на Светия Дух. Без тази сила ние не можем да направим нищо. Когато Бог ни дари с правото на Своя Дух, ние можем да станем такава църква, каквато Той иска да бъдем. Ние можем да държим светлината включена и хората, които са се загубили, ще могат да намерят своя дом при нас. Бездомните християни ще могат да намерят място, където ще бъдат посрещнати радушно и то да се превърне в техен дом.

Учениците са получили Светия Дух в същата стая, в която са вечеряли за последен път с Исус. По време на тази вечеря Исус е дал символите на хляба и виното, казвайки: “Тези символи ще ви напомнят, че винаги ще бъда с вас и че вие ще имате дара на присъствието на самия Бог, невидимото присъствие на Утешителят, Светия Дух.” **Светия Дух е тук, в тази зала.** Моля се, докато отново вземаме заедно хляба и виното, те да се превърнат за нас във видимо напомняне, че ние сме седнали на една маса с Господа и това е неговата, а не нашата трапеза. Всички, които вярват в Исус Христос, са поканени да вземат тези символи. В нощта, когато беше предаден, Исус Христос взел хляба, разчупил го и казал: “Това е моето тяло, което беше разчупено за вас.” Нека да се помолим за благославяне на хляба: “Тук има един сладък дух и аз знам, че това е Духът на Бога. Знаем, че той се усмихва и че това е присъствието на Бога. Скъпи Душе, скъпи гълъба, дошъл от небето, стой между нас и ни изпълвай с любовта си. Сърцата ни се изпълват с възхвала заради тези благословии. Без никакво съмнение ние знаем, че ще бъдем съживени, когато напуснем тази зала. Исус е казал: “Този хляб е разчупен за вас. Нека всеки да яде от този хляб.”

А сега нека да се помолим за благославяне на виното. Има благословии, които не можем да получим, преди напълно да сме опознали и повярвали в Исус. Ние сме онези, които имаме изгода, когато кажем: “Ще бъда верен и ще изпълнявам волята на Исус през целия си живот.” Исус е казал: “Това вино е новият завет на моята кръв. Пийте го често, за да си спомняте за мен. Нека всеки да пие от това вино.”

Поканата на Бога е следната: “Исус Христос, Неговият Син, е умрял на кръста, за да ви спаси от последиците заради собствените ви грехове. Хлябът и виното ни напомнят за това жертвоприношение. Ние трябва да поканим Исус да влезе в живота ни, за бъде наш Господ и наш Спасител. Ако до сега не сте взели това решение, сега ви каним да го направите. В името на Господ Исус Христос се молим. Амин.

Защо се безпокоите за живота си?

Мат. 6:25-34

Ние разглеждаме някои съдбоносно важни въпроси от евангелията, като: “Искаш ли да бъдеш излекуван?” и “Кой е моят съсед?” Миналата седмица разгледахме въпроса “Страх или вяра?” Днес ще разгледаме въпроса на Исус от Проповедта на планината: “Защо се безпокоите за живота си?”

Аз имам приятел, който се казва Сит и работеше като свещеник в затвор за малолетни в Ню Йорк. По-рано той работеше като свещеник по време на разчистване на руините от Световния търговски център, а сега работи на едно място, наречено “Кеят Челси,” където спасителните работници идентифицираха телата и семействата се събираха. Задачата на Сит е да обслужва на семействата на жертвите от атаката в Ню Йорк. Той ми разказа една история за най-невероятното оцеляване по време на събитията от 11 септември.

Един човек работел във втората кула на Световния търговски център. Самолетът я ударил в 86 етаж, където работел този човек. От удара хората били издухани през прозорците от отсрещната страна на сградата. Мъжът излетял от сградата, но по някакъв начин успял да се залови за някаква издатина на 82 етаж. **Висял там в продължение на цял час само благодарение на силата на ръцете и на волята си. Представете си да висите на височината на 82 етаж отвън на една горяща сграда!** После тя се срутила. Тъй като горните етажни плочи падали върху долните, очевидно изтласкваният навън въздух при падането на всеки следващ етаж забавил скоростта и омекотил падането на човека, **така че когато се озовал долу на улицата, той се отървал само с два счупени крака.** И до сега се чудя какви ли мисли са минавали през главата на този човек, докато е висял на 82 етаж на горящата сграда? Какво ли си е мислел, докато е падал от 82 етаж на улицата? *(Коментар: Той е паднал поне от 250-300 м. Д.Пр.)*

Не е ли почти нелепо и смешно да казваме, че не трябва да се безпокоим? Според нас е лишено от всякаква логика да казваме, че при такива обстоятелства не трябва да се безпокоим. Някои си помислиха, че атаката срещу Световния търговски център и Пентагона представлява началото на Края на света. Харесва ми изказването на Барбара Джонсън: “Това не е края на света. Ние ще трябва да се справяме с последиците.” **Това е истина, ще трябва да се справяме с живота, такъв какъвто е.**

Исус огледал последователите си, които били на хълма, откъдето се виждало Галилейското море. Той седнал на един камък, извикал ги при себе си и започнал да проповядва Проповедта на планината. Нека да прочетем Мат. 6:25-34. Аз съм посещавал мястото, където Исус е произнесъл Проповедта на планината и съм виждал Църквата на блаженствата. Там има един балкон, от който се вижда една долина във формата на банан, вероятното място, където Исус е произнесъл тази проповед пред огромна тълпа от хора. Това е едно много тихо и спокойно място. **Можем да се чудим защо Исус е засегнал въпроса за безпокойството.** Един коментатор казва, че когато си представяте как Исус е произнесъл тази проповед, вие задължително трябва да включите в аудиторията му и една група римски войници. Тогава когато юдеите се събирали на огромни тълпи, неизбежно присъствали и римски войници, за да се предотвратяват възможните призови към бунт. Така че сред огромната тълпа от слушатели на Исус е имало и група римски бойци, въоръжени с щитове, копия и мечове. Постоянното присъствие на окупационната армия представлявало непрестанна военна заплаха за еврейския народ. В тази връзка Исус казал: “Защо се безпокоите за живота си?” Това е добър въпрос, но в същото време това е съдбоносен въпрос.

На един брокер от борсата в Ню Йорк се наложило да с върне да работи временно в дирекцията на фирмата, която се намирала в един апартамент в Манхатън. През същата седмица цените на акциите на борсата падали ужасно и някой го попитал: “Можеш ли да спиш добре през нощта?” Той отговорил: “**Да, аз спя като бебе.**” “Но как е възможно да спиш толкова спокойно?” Той отговорил: “**Аз спя един час, след това се събуждам и плача един час. След това се опитвам отново да заспя, а след това отново плача.**” Така че аз спя точно като бебетата.” Някой ми подари една значка, на която е нарисувана една риба и има два надписа: “Занеси ме до Реката и ме хвърли във водата.” и “Не се безпокой. Бъди щастлив.” Изглежда толкова абсурдно да казваме, че не трябва да се безпокоим.

Как е възможно да не се безпокоим, когато бяхме нападнати от терористи? Как е възможно да наблюдаваме създаващата се военна обстановка в Средния Изток, когато коментаторите казват, че това може да е началото на Трета световна война, когато ни се казва, че в страната ни живеят със студентски визи 300 000 жители на арабските страни и в същото време някой да казва: “Не се безпокойте”? Страната ни е нащрек. Студентите започват да се чудят, дали приемните изпити в колежа и университетите няма да бъдат повторени отново. Цените на акциите на борсата падат главоломно и се предрича икономическа рецесия. Ние трябва да мислим как ще плащаме сметките си и как ще изхранваме семействата си. Разбира се, че има за какво да се безпокоим. Някои хора се безпокоят за здравето си. Предстоят им операции или очакват да научат резултатите от някакви изследвания. Гевин де Векър извършил една анкета сред американците и сигнал до заключението, че 45 % от нас се страхуват да не станат жертва на автомобилна катастрофа, 53% се безпокоят да не се разболеят от рак, 50% - дали осигурителната ни система ще бъде в състояние да ни плаща пенсиите, когато се пенсионираме, а 25% се страхуват от природни бедствия. Това проучване е направено **преди 11 септември.** Чудя се какво би разкрило това изследване за безпокойствата на американците по отношение на тероризма?

Съществува такава зависимост: **комбинацията от увеличена уязвимост, придружена с чувството за намаляващ контрол и власт над ситуацията, създава повишено безпокойство.** Сега вече знаем как

реагира човека, когато е в състояние на стрес. Когато сме в такова състояние, тялото ни се подготвя за едно от двете неща: или да се бием, или да бягаме. Тялото ни прави това чрез една серия от реакции, които основно се ръководят от ендокринната ни система. Тялото ни произвежда хормони, наречани адринокортикотрофик. Те играят същата роля, която играе високо октановия бензин, с който се зарежда резервоара на състезателната кола. Тези хормони подхранват системата ни за реакция, когато се чувстваме заплашени. **Ние произвеждаме повече адреналин, дишането ни става учестено и повърхностно, пулсът ни се ускорява, кръвното ни налягане се повишава, а вегетативната ни система се изключва.** Ние се подготвяме или да се бием, или да бягаме. **Проблемът е, че в повечето случаи нито едното, нито другото е правилната реакция.** Когато се намираме в състояние на стрес **и не можем да разпръснем цялото гориво, което сме напипали в системата си, с течение на времето започваме да се чувстваме изтощени.** Напрежението, което не е изпуснато, ни довежда до състоянието на износеност и изтощеност. **Наистина е вярно, че безпокойството може да ни доведе до смърт.**

Безпокойството е унищожително за човешкото тяло и за човешките отношения. То е измамно и ни води до фалшива и невярна представа за Бога. **Безпокойството не само е унищожително и измамно, но и ни отклонява от Божия път.** То не ни позволява да изпълняваме онези неща, които наистина трябва да направим. Безпокойството може да ни направи пасивни. Символът за криза в китайски език ни дава наистина добра представа за безпокойството. Този символ представлява комбинация от символа за опасност и за нова възможност. Когато тези два символа бъдат използвани заедно, се получава символа за криза. Даже когато ситуацията, в която се намираме е опасна, на нея трябва да гледаме като на нова възможност. **Важното е как ще реагираме.**

Начинът по който ще реагираме е в основата на всички различия. Президентът Буш свърши великолепно работата си, като ни помогна да разберем как трябва да реагираме като нация на терористичната атака. Като хора и особено като християни, ние трябва да решим как ще отговорим. Как реагираме на обстановката, в която се оказваме ежедневно? Онези които познават добре играта бейзбол знаят, знаят какво има предвид треньора, когато казва на играчите: **“Не позволявайте на топката да си играе с вас. Вие играйте с топката.”** Това означава, че ако топката е хвърлена към вас, вие **не трябва** да чакате тя да стигне до вас, **а вие трябва да тръгнете към нея.** Това означава да се играе агресивно. **Вие се придвижвате към топката, за да играете с нея, а не я чакате тя да дойде при вас и по този начин да й позволявате тя да си играе с вас.** Същото е валидно и за стреса. Вие можете просто да чакате, да го приемате и да му позволите да ви унищожи. Но можете да реагирате и по друг начин и да бъдете активен. Когато сте в състояние на стрес, можете да реагирате активно.

Искам да ви предложа няколко начина, с помощта на които можем да се справяме със стреса и да побеждаваме страданието на безпокойството. В 2Кор. Апостол Павел пише, че трябва да поставяме мислите си под контрол или да ги превръщаме в пленници. Д-р Норман Винсент Пиил популяризира идеята за силата на позитивното мислене. **Ние трябва да мислим позитивно.** Това не означава, че когато сме под напрежение, ние трябва да се преструваме, че нищо не се е случило. Истината е, че живеем във време на голям стрес. **Ние трябва да гледаме към истината, която ще ни освободи.** Част от процеса на възприемането на истината е да научаваме колкото се може повече за ситуацията, в която се намираме. В сряда вечерта се запознахме с учението на Исляма и с живота на Мохамед. Ние се опитахме да разберем, че повечето от мюсюлманите не одобряват терористите, които извършиха този варварски акт. Самата дума Ислям означава “мир.” Получаването на възможно повече информация е един от начините да поставим мислите си под контрол. Когато отговаряме въз основа на добра и логична информация, ние със сигурност ще сме в състояние да реагираме по-интелигентно и вероятно по-спокойно. Безпокойството е в състояние да вземе малките неща и да ги превърне в големи балони. **Винаги е важно да се стараем да гледаме на нещата пропорционално.** **В това отношение образованието ни помага много да имаме правилна перспектива.** В съзвучие с нашето положително мислене бих искал да ви предложа нещо. **Гледайте новини само по един час на ден и след това затваряйте телевизора.** Четете вестник или списание, но после ги оставете. **Постоянният поток на новините ни залива.** Ние стократно гледахме по телевизията как бяха ударени кулите на Световния търговски център. Но трябва да продължаваме да живеем живота си. **Гледайте новините. Ако има нещо важно, говорителите ще ви уведомят.** След това спрете телевизора и намерете нещо по-добро, с което да се занимавате.

Добре е да помним, че **безпокойството е безплодно занимание.** **То не ни води в някаква посока, ние просто седим на едно място, така както кучето си гони опашката.** **Никога нищо не е постигнато чрез безпокойство.** То не ни помага в нито един случай. **Безпокойството не пречи на лошите неща да се случват;** тъкмо обратното, то изтощава енергията ни и ни лишава от фокус. **Безпокойството е разрушително, отклонява ни от пътя и със сигурност ни обезоръжава.** Исус е казал: **“Можете ли да удължите живота си даже с един час, като се безпокоите?”** Вярно е точно обратното: колкото повече се безпокоим, толкова

повече време пилеем. **Ние се нуждаем от план за действие.** Ние трябва да обмисляме и да направим нещо конструктивно. Предлагам ви да държите бележник и молив до леглото си, за да записвате онези мисли, които ви идват нощем и са свързани с идеи за някакви действия, които са съзидателни и конструктивни.

Веднъж Ерма Бомбек била попитана, дали би живяла живота си по друг начин, ако ѝ се отдаде такава възможност. Тогава тя държала в ръцете си една свещ във формата на роза, която някой ѝ бил подарил. Тя запазила свещта в един шкаф, защото не искала да я изгаря. Ема казала: “Ако ще трябва отново да изживея живота си, аз бих изгорила тази свещ.” Запитали я защо би го направила. Тя отговорила: “Защото аз я поставих в шкафа, за да я запазя, но тя се разтопи. По-добре да я бях изгорила, защото поне щях да изпитам някакво наслаждение.”

Действието е много по-важно от бездействието, но при условие, че вършим правилните неща. Безпокойството никога няма да промени онова, което е в миналото, но със сигурност може да съсипе някой прекрасен ден от настоящето и бъдещето на живота ни. Ние трябва да се пазим да не изпадаме в такова състояние. **Библията казва: “Ще мине и ще замине.”** Тя не казва: “Ще дойде и ще остане.” Ситуацията, в която се намирате няма да трае вечно. Скоро нещата ще се променят. Просто за известно време ще трябва да се справяме в това положение. **Трябва да помним, че Бог ръководи всичко.** Ако се безпокоите, направете нещо позитивно. Нека да ви дам четири примера. Ако се безпокоите за финансовото си състояние, напишете си бюджет и план, по който да живеете. **Живейте съобразно този бюджет.** Простирайте си краката според чергата. Създайте си план за действие на семейството. Повечето семейства има да вършат различни неща. **Седнете цялото семейство и си направете списък на нещата, които трябва да правите.** Планирайте празненствата и домашните проекти, които трябва да бъдат свършени. Предвидете време за почивка и забавление. Предвидете някои дейности, които ще бъдат полезни за цялото ви семейство. Ако се безпокоите за здравето си, идете на лекар. Не позволявайте на симптомите да ви гризат и да ви безпокоят. Определете си час за посещение при лекаря и нека той да ви прегледа. Открийте каква е истината. Ако се безпокоите за живота си, направете си завещание. Някои от присъстващите са на такава възраст, че вече би трябвало да са направили завещанието си, а още на са го направили. Сега е подходящ момент да позволите на безпокойството за живота ви да ви стимулира да свършите някои от нещата, които отдавна се каните да направите. Позитивното действие ще ви помогне.

Създаването на позитивни отношения също ще ви помогне. Знаете ли, че някои хора се безпокоят по двойки? Те си имат приятели, с които заедно се безпокоят. Понякога съпрузите и съпругите също се безпокоят заедно. Те седят заедно и просто се безпокоят. Можете ли да си представите как се отразява това на децата, когато мама и татко седят заедно и се тревожат? Децата започват да си мислят, че небето ще се срути върху главите им. Хората се безпокоят по двойки, поради което се събират заедно и започват да играят играта: “Ами ако стане това?” и “Ами ако се случи онова?” И винаги стигат до един и същи извод – със сигурност положението е ужасно. **Общувайте и бъдете приятели с позитивни християни, с които можете да се молите, които ще ви успокояват с думи от Библията и ще споделят вярата си с вас. Смейте се заедно. Плачете заедно. Докосвайте се и се прегръщайте. Правете неща, които ще ви изграждат. Павел пише, че ние трябва да се изграждаме един друг с любов. Един от най-добрите начини за справянето с безпокойствата е да имаме позитивни отношения.**

Мнозина от нас трябва да направят положителни промени в живота си. Физическите упражнения са едно от най-добрите средства за намаляване на напрежението. Ако упражнявате мускулите си, ние намаляваме стреса. Освен това, за да се чувствате добре, ние имаме нужда от достатъчно сън. Нашият най-голям национален дефицит е липсата на достатъчно време за сън. Разхождайте се сред природата, особено през есента. Много хора страдат от така наречения “синдром на сезонното неразположение.” Това означава, че просто ни липсва достатъчно слънчева светлина. Изследванията показват, че прекарването на известно време на слънце наистина помага. Моята баба изглежда, че знаеше това по интуиция и беше права. Наслаждавайте се на музиката, пейте и си свиркайте с уста. Някои от вас изпитват нужда да си пеят, когато са сами. Дишайте дълбоко. Когато правите това, мислено канете Светия Дух да управлява живота ви. Помагайте на другите хора. Това е толкова важно. Исус е казал: “На първо място търсете Божието царство и Неговата праведност.” Когато поставяме на първо място Бога, на второ място – другите хора, а себе си чак на трето място, тогава по-малко се безпокоим. **Исус казва: “Ако се безпокоите, погледнете как живеят птиците и цветята.”** Забележете, че той не е казал да четем Библията или да се молим. Започнете да храните птиците и ги наблюдавайте как живеят. Защо Исус насочва вниманието ни към птиците и цветята? **Защото когато видим порядъка в природата, ние ясно разбираме, че Бог ръководи всичко.**

Някога дали ви е идвало на ум, че безпокойството представлява отхвърляне на Бога, отхвърляне на Неговата власт и на Неговото присъствие в живота ни? Освалд Чамберс казва, че когато се безпокоим, ние все едно казваме, че не вярваме, че Бог наистина може да се грижи за нас. **Безпокойството е грях.** Бог наблюдава не само нас, но и всяко врабче. Бог се грижи за всеки от нас. Ако вярваме, че Бог ръководи

всичко, ние ще изпитаме удоволствие от порядъка в природата, от вида на един водопад или на един планински поток, или на някой планински връх, от вида на някой плаж или докато гледаме полета на птиците, на пчелите, на пеперудите или прекрасните цветя. **Помнете, че Бог, който е създал всички тези неща, е създал и нас. Той ни обича.** Исус казва, че трябва да даваме приоритет на Божието царство. Първо търсете Божието царство. Признавайте първостепенната роля на Бога, “Царя на царете и Господаря на господарите.” Да признаваме царската му роля и да търсим Неговата праведност, когато вземаме решенията. Да позволяваме на Бога да бъде на първо място. Обезпокоителен е факта, че терористите от 11 септември не ценяха собствения си живот. Те бяха готови да се самоубият, стига това да доведе до убийството на други хора. Това е толкова различно от християнската позиция. Павел е казал: *“Моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение”* (Рим.12:1). Ние трябва да се предоставим на Бога живи, за да ни използва за целите на Своето царство. Когато на първо място търсим това царство и му се подчиняваме, ние имаме по-малки основания да се безпокоим, защото Бог контролира положението.

Безпокоящият се Давид писал в Пс. 94, че Божиите думи го успокояват. Дали напоследък Божието Слово ви е успокоявало? Позволявали ли сте на текстовете от Писанията да се излеят във вас като лекуващ балсам и като успокояващо помазание? Божието Слово е успокояващо. Рибарят Петър, който бил опитен във хвърлянето на рибарската мрежа, писал на преследваните християни: “Хвърлете всичките си безпокойства на Бога, защото Той се грижи за вас.” Апостол Павел бил в затвора и е очаквал вероятно да бъде осъден на смърт от предстоящия съд в Рим. Той казал: *“Не се безпокойте за нищо, но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение”* (Фил. 4:6). Отнасяйте нещата, за които се безпокоите с молитва при Бога. Нека молитвите ви да бъдат каналът, чрез който да давате израз на безпокойствата си. Павел дава едно чудно обещание: *“Мирът на Бога, който надвишава всяко човешко разбиране, ще държи сърцето и разума ви в Исус Христос.”* Не е ли това, което искате? Не искате ли мирът на Бога, който надвишава всяка човешка логика? Ние трябва да се молим.

Малко преди да умре, Исус събрал учениците си, същите пред които произнесъл Проповедта на планината и им казал, че ще умре и скоро ще си замине. Исус казал: *“Да не се смущава сърцето ви, нито да се боите”* (Йоан 14:27). Аз съм посещавал Светата Земя и гробницата, където е било поставено тялото на Исус след смъртта му. **Чуйте ме, той не е там. Гробницата е празна, защото нашият Господ е победил смъртта и дава вечен живот на онези, които вярват в Него.** “Защото Той е жив, аз мога да посрещна утрешния ден. Защото Той е жив, всички страхове са изчезнали. Защото знам, че Той ръководи бъдещето и защото живота си заслужава да се живее, защото Той е жив.”

Как е възможно да не се безпокоим? Бог е поставил царството си на първо място, царството на Онзи, който е победил даже смъртта. Какъв дар е това? Какъв подарък на мир и радост? Колко подходящ е този подарък за времето, в което живеем! Имате ли достъп до вечния живот? Вие можете да го имате. Достатъчно е само да приемете Христос като ваш Спасител. Направете го Господ на живота си. Това няма да ви освободи от трудностите на този живот. В никакъв случай! Но това ще ви даде гледната точка, която не можете да получите по друг начин. Ако се нуждаете от църковен дом, ние с радост ще ви приемем при нас. Ако това са вашите нужди, задоволете ги. В името на нашия Господ Исус Христос. Амин.

Изгубено и намерено

Лука 15:1-10

В английския език някои думи, които имат повече от едно значение. Например, ако употребя думата *retainer*, някои могат да си помислят, че това са парите, които човек плаща на някакъв професионалист, да кажем на някой адвокат, за да го наеме да го обслужва. Същата дума означава и “подпорна стена,” която поддържа и ограничава някаква земна маса, като например бряг на река. Някои родители, на които се е налагало да водят децата си на зъболекар, за да коригира положението на зъбите им знаят, че зъболекарите използват едно пластмасово и метално приспособление, което се поставя върху зъбите на децата, за да фиксира зъбите в коригираното им положение.

Тези фиксатори на зъбите се губят много лесно. Едно семейство се хранело в закусвалня. Една от дъщерите на семейството имала такъв фиксатор в устата си, но го извадила, защото преценила, че ще ѝ е трудно да изяде толкова много ядене с този ограничител в устата си. Опаковала фиксатора в една салфетка, поставила го в единия край на подноса си, а когато се нахранила, изхвърлила всичко в кофата за отпадъци. После цялото семейство старателно преровили всички отпадъци в закусвалнята, докато най-накрая успели да открият фиксатора.

В нашето семейство имаме един подобен случай. **Едно от децата ни, за което често казвам, че има**

усмивка за 1000 долара, независимо че всъщност тя ни струваше само няколкостотин долара, беше в основното училище. Преди да си изяде сандвича с фъстъчено масло и конфитюр, който имаше за обяд, детето ни решило, че е най-добре да си свали фиксатора от зъбите и да го завие с една салфетка. После фиксаторът също беше изхвърлен на боклука, но ние не успяхме да го намерим. Наскоро чух за едно младо момче, което се страхувало да влезе в плувния басейн с фиксатор в устата си. То го извадило, но след като излязло от басейна не успяло да го намери. Бащата буквално извадил всичко от купето на колата, но накрая намерил фиксатора.

Подобно упорито търсене на нещо ценно онагледява онова, което Исус ни казва с притчите, които ще разгледаме днес. Когато преди няколко седмици започнахме тази серия от проповеди, един от членовете на църквата ми обясни какво представлява параболичната антена. Във въображението си можете да си я представяте като онези телевизионните “чинии,” които са монтирани по покривите на къщите за приемане на телевизионни сигнали. Параболичната антена служи за фокусиране на сигнала, за да стане по-ясен. Често пъти тя получава сигнала от космически спътници. Притчата има същото предназначение. Тя се фокусира върху най-важното и ни го представя по ясен начин, за да можем да го разберем.

Точно това прави Исус с двете притчи, които разглеждаме днес.

Докато отваряте Библиите си на Лука 14 и 15, аз ще ви кажа, че според един коментатор на Евангелието на Лука, изглежда че Исус почти през цялото време яде или е на път за някъде, където ще яде. Някои хора считат, че ако се основаваме на текста на Евангелието на Лука, ние много лесно можем да определим, че Господ е Баптист, защото постоянно ни е показван по време на ядене.

Вие забелязвате, че и двете глави Лука 14 и 15 започват с ядене, въпреки че обстановката в двата случая е различна. В Лука 14 четем, че Исус отишъл да се храни в дома на един фарисейски водач в събота. Това хранене в дома на фарисея сигурно е било много по-различно от яденето, за което се говори в Лука 15. Тук Исус яде с бирници и грешници, които се били събрали около него, за да го слушат. Коровите религиозни водачи, които се отращавали от хората, с които се хранел Исус, се събрали и наблюдавали отдалеч тази сцена. Фарисеите и законоучителите наблюдавали внимателно, мърморели и се възмущавали от поведението на Исус. Те Го критикували, че се осмелява да се събира с тези отхвърлени от обществото хора, като казвали: “Този човек харесва грешниците и яде с тях.” В единият случай Исус яде в дома на религиозен лидер, който никога не бе и помислил да покани бирници и грешни хора и да се храни заедно с тях. В другият случай Исус се хранел на една маса заедно с хора, които са били отхвърляни от фарисеите и книжниците. Исус разказал тези две притчи в контекста на ситуацията, в която е бил обвиняван, че поведението му е скандално. Нека да прочетем Лука 15:3-10.

В Стария Завет често пъти Бог е представян като пастир. Ако попитате Моисей какъв е Бог, той може би ще ви каже: “Бог е като пастир.” В Ис.40 има прекрасно описание, в което се казва, че Бог се грижи като пастир за стадото си. Той взема агънцата в прегръдките си и ги носи близо до сърцето си. Той се грижи за младите овце. Спомнете си текста на Пс 23: “*Господ е Пастир мой.*” Със сигурност книжниците и фарисеите са разбирали аналогията, в която Бог е представян като пастир. Това е било много важно за тяхната религиозна традиция. През първия век професията на пастира вече е била непривлекателна. Това вече не е била уважавана работа. По времето на Исус професията на пастира е била приравнявана с професията на моряка, на бирника или даже на комарджията. Тогава хората са считали, че работата на пастира е непрестижна и маловажна. Според мен, тогава хората са гледали на пастирите така, както сега гледаме на събирачите на отпадъци.

Когато разказва тази притча, Исус припомня на книжниците и фарисеите, че Бог е като пастир. В същото време той посочва, че Бог изпитва симпатия към хората, които са считани за отхвърлени от обществото. Евангелието на Лука показва тази истина още от самото си начало. Спомняте ли си, че ангелите са се появили пред пастирите, за да им съобщят за раждането на Исус? Лука ни показва ясната разлика между мъдреците, които очевидно са били доста богати хора и пастирите, които са били считани за нископоставени. В цялото Евангелие на Лука Бог ни показва ясно, че е Бог на всички хора. Той не е Бог само на високопоставените, които си мислят, че са праведни. Той е Бог и на бирниците и на грешните хора. Исус толкова ясно посочва тази истина, че книжниците и фарисеите са се чувствали съвсем неудобно. Те мърморели по повод на събирането на Исус с отхвърлените от обществото. Исус казва: “Чуйте. Така както пастирът носи в прегръдката си едно от тези агънца, така и Бог е загрижен за седящите на тази маса. Той е загрижен за всеки човек. На небето ще има голяма радост за всеки човек, който се разкае заради греховете си.”

След това започва да разказва следващата притча, която от една страна е различна, а от друга е много подобна на първата притча. Една жена имала 10 сребърни монети на стойност по една драхма, което се равнява на тогавашната едnodневна надница. Жената нямала много пари и загубата на една монета представлявала значителна загуба за нея. Исус казва, че тази жена преровила цялата си къща и проверила

навсякъде. Тя запалила лампата, взела метлата и помела пода, за да намери монетата. А когато я намерила, реакцията ѝ е много подобна на реакцията на пастира от първата притча. Тя се зарадвала и поканила хора, за да отпразнуват заедно това радостно събитие.

Понякога хората се изказват ласкаво за силната ми памет, но хората от персонала на църквата ни могат да ви кажат, че аз редовно губя някакви неща. Не ме молете да запомням къде съм си оставил тефтерчето, където си записвам предстоящите срещи или къде ми е мобилния телефон. Аз може би съм единствения човек, който в продължение на цял месец не е успявал да си намери пейджъра, **който най-после беше открит в хладилника**. Несъмнено аз мога да губя някои неща, но и вие можете да ги губите.

Тези две притчи, които се фокусират върху изгубеното и намереното, са свързани директно с ежедневието ни. Пред нас са две истории, в които се разказва за загубването и намирането на нещо, от което наистина се нуждаем. Положението е много подобно на случката с фиксатора за зъби. Когато Исус разказва притчите, той казва на слушателите си: **”Чуйте, вие сте важни. Вашият живот е важен в Божието Царство.”** На онези, които са го наблюдавали отдалеч и са го критикували, Исус е казвал: **”В Божието царство всеки човек е важен. Там няма социални различия. В основата на кръста различните нива в общественото положение и всички хора са на едно ниво.”** Всички ние отиваме при Христос в нуждата си и в неговите очи всички сме равни.

Понякога хората ни задават много трудни въпроси относно загрижеността ни за другите. Айн Ранд е написала книгата “Свития Атлас.” Според нея така, както митичния герой Атлас е носил земята на раменете си, така и Америка сега носи тежестите на целия свят на раменете си. Сега Америка играе ролята на Атлас за света. Авторката задава следните въпроси: Защо би трябвало ние да се грижим за хората по света, които умират от глад? Защо би трябвало да се грижим за хората, които са жертви на войните? Защо би трябвало да се грижим за хората, които са потискани от тираните по света? Защо е нужно САЩ да се товари с грижите за целия свят? Не е ли по-добре да се изтеглим настрана от всички тези неща и да оставим другите хора сами да се погрижат за себе си? **Тя стига до заключението, че трябва да позволим на теорията за естествения подбор на Чарлз Дарвин да си свърши работата, за да оцелеят най-приспособяващите се. Нека да позволим на другите да направят най-доброто за себе си, а ние да се грижим за себе си.**

Но това ли е начинът, по който трябва да реагираме? Това ли е начинът, по който се очаква да реагираме? **Това ли е начинът, по който се очаква да мислят християните?** Нека да ви попитам: “Защо би трябвало въобще да се интересуваме, дали хиндуистите някога са чули за евангелието на Исус? Защо би трябвало да се интересуваме дали мохамеданите някога са чули добрата новина като нас? Защо би трябвало да се товарим с мисии? Защо е нужно да пращаме хора по другите краища на света? По същата причина, защо би трябвало да се интересуваме и да се безпокоим какво се случва на територията на съседите ни? Защо просто да не се грижим само за себе си?”

Тези две притчи се фокусират върху една и съща истина: **Ние сме загрижени, защото Бог е загрижен.** **Така както пастирът изоставя 99-те си овце и отива да търси стотната, така и ние се грижим за всеки човек.** **Така както жената, която е търсила загубената, въпреки че са ѝ оставали още 9 монети, ние търсим и се грижим за загубеното.**

Тази идея е зашеметяваща за книжниците и фарисеите, които недоволстват от поведението на Исус. Тяхната позиция е ясна: “Тези хора не заслужават да си губим времето за тях. Те не заслужават нашето внимание. Ние не трябва да опетняваме живота си, като се събираме с тях.” За хората, седящи на масата с Исус, това е необикновено добра новина за любовта и приемането. Исус казва: **“Слушайте, когато един от тези хора - червени, жълти, черни или бели, независимо от неговото социално или икономическо положение – влезе в Божието царство, когато се покае и стане част от Божието семейство, ние трябва да се радваме. Небесата се радват и ние трябва да сме част от тази радост.”**

Равин разказвал една стара история от първия век за един трудолюбив земеделец. Този човек бил толкова работлив, че Бог обещал да изпълни 3 негови желания. Бог му казал: “Знай, че ще ти дам каквото и да поискаш, но съседа ти ще получи двойно повече от тебе.” Човекът поискал 100 домашни животни и Бог му ги дал. Човекът се радвал до мига, когато видял, че съседът му е получил 200 животни. После човекът поискал 100 декара земя и много се зарадвал, когато ги получил, но после видял, че съседа му е получил 200 декара и престанал да се радва. **Вместо това той се изпълнил с горчивина и със завист. Третото му желание било Бог да му извади едното око. Тогава Бог заплакал.** Бог иска да се радваме, когато другите хора са **благословени**. Той иска да се радваме, когато другите хора се разкаят и влязат в Божието царство.

Тези две притчи са много важни. **Те пределно ясно ни изясняват божествената заповед, че трябва да се грижим за другите хора, че трябва се стараем всички хора да получат шанса да познаят Христос и да се радваме заедно с небесата, когато това се случи.** Лука включил една трета притча в тази част, която вие познавате много добре и която липсва в другите евангелия. Вие знаете притчата за изгубения син. Един баща имал двама сина. По-малкият дошъл при баща си и му казал: “Тате, дай ми наследството, което ми се

полага.” Едно еврейско дете не може да получи наследство преди смъртта на баща си. Поради това, чрез самото поискване да получи наследството, по-младия син пожелавал на баща си да умре веднага. Можете ли да си представите какво напрежение и стрес е имало в семейството през следващите няколко дни? Можете ли да си представите как се е чувствала майката, за която в притчата не се споменава нито една дума? След три дни бащата дал наследството на младия син. Няма съмнение, че бащата е знаел, че синът му е прасосник. Бащата работил през целия си живот, за да осигури това наследство на детето си. Сега синът го поискал и го получил. Библията ни казва, че след това младежът отишъл в някаква далечна страна. Аз не знам колко далеч се е намирала тази страна. Може да се окаже, че тя не е била чак толкова далеч. Проблемът е, че синът се е отдалечил много от духовните ценности, вярата и етичните стандарти на баща си. Младежът взел събраното с труд наследство и го пропилял с фалшиви приятели и с безреден живот. Когато парите свършили, приятелите го изоставили.

Тъй като бил научен от баща си на трудолюбие, синът започнал да работи като свинар при един селянин. Младежът бил толкова гладен, че вече бил готов да яде от яденето на свинете. Тогав се осъзнал. Нали всеки родител се моли с думите: “Господи, моля те, накарай детето ми да се осъзнае?” Младежът започнал да репетира какво ще каже на баща си: “*Татко, съгреших против небето и пред теб и повече не заслужавам да се наричам твой син. Направи ме като един от наемниците си.*” Пътят на връщането към дома сигурно е бил много по-дълъг и труден, отколкото пътя на заминаването. Наближавайки дома си, синът започнал да репетира какво ще каже на баща си.

Библията ни разказва, че бащата е видял отдалече завръщането на сина си. Вие забелязвате, че бащата не е предприел никакви инициативи, преди да види, че синът му се завръща. Веднага след като видял, че синът му се връща, бащата отговорил. В представите ми това е станало рано сутринта. Бащата не можал да спи добре, защото постоянно мислел за момчето си. Станал рано сутринта, излязъл пред къщата си и погледнал към пътя, който водел към хоризонта. В утринната светлина му се сторило, че вижда фигурата на момчето си. По походката бащата веднага познал, че това е синът му и се спуснал да го посрещне.

Тази среща на бащата и сина и тяхната прегръдка е една от най-вълнуващите сцени от цялата Библия. Синът започва да произнася репетираната си реч: “*Татко, съгреших против небето и пред теб и повече не заслужавам да се наричам твой син.*” Без да му позволи да довърши думите си, бащата го прекъснал и казал на служителите си: “*Донесете премяна. Донесете пръстен. Заколете угоеното теле. Ще празнуваме. Синът ми се върна и ще празнуваме. И дума не може да става да бъдеш слуга. Ти си мой син.*” Нещата, които бащата е поискал да донесат – премяна, пръстен и сандали – са белези, че завърналият се младеж е син на баща си.

По време на празненството по-стария син се върнал в къщи и се раздразил от това, което заварил. Често се замислям над тази сцена и си казвам: “Когато имаш повече от едно дете, тъкмо когато успееш да оправиш отношенията си с едно от децата си, отношенията ти с другото или другите се развалят.” В тази притча точно когато по-младият и блуден син се върнал при баща си, по-старият му син се разбунтувал. По-големият син бил изпълнен с горчивина, яд, завист и ревност, защото бащата посрещнал по-младия си син с такава радост. Може би се е страхувал, че баща му отново ще раздели останалия имот на две части, за да даде ново наследство на по-младия син. Поради това не се зарадвал на завръщането на брат си.

Спомнете си, че когато Исус е разказвал тази притча, юдейските водачи, книжници и фарисеите също са мърморели и недоволствали. Исус казва: “Всеки човек, който отиде при Отца, ще бъде посрещнат като скъпо дете, даже бирниците и грешниците.”

Когато четем тази трета притча, ние виждаме себе си в нея. Не е ли вярно, че целият ни живот е изпълнен с този грях? Не е ли вярно, че в определен момент от живота си считаме, че сме недостойни за Божията любов? Не е ли вярно, че всеки от нас в определен момент от живота си е заминавал надалеч от Бога? Нашият небесен Отец ни чака да се върнем у дома. Когато разбираме, че Той ще ни приеме, тогава можем да се зарадваме, когато Бог приема и някой друг човек. Хората, които не могат да се зарадват в такъв момент не разбират, че те също се нуждаят от подобно приемане, както и другите хора.

Джон Нютън е бил търговец на роби и капитан на кораб за превозване на роби. Той се е отнасял към хората така, все едно че нямат никаква стойност, но после бил заставен да коленичи пред Бога. Този човек е написал един прекрасен химн, в който се казва: “Аз бях един изгубен син, сега съм приютен.” Вие бяхте изгубен, а след това бяхте намерен и приютен и това е, което искате да се случи на всеки човек по света. В какво положение се намирате сега?

Ако до сега не сте приели Христос или го познавате, по сте се отдалечили далеч от Него, тук има една прекрасна покана да се върнете у дома. Може би сте бездомен християнин, който не е намерил своя духовен дом. Знайте, че при нас вие ще сте добре дошли. Приемете тези покани и им отговорете положително. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Изкуството да се грижим за другите

Мат. 25:34-40

Тази година семейството ми се сбогува с любимия ни чичо. Чичо ми Бъз не обичаше сладките картофи. Причината за това се крие в една история от времето на Депресията, когато семейството оцеляло, благодарение на отглеждането на сладки картофи. Наложило се дядо и баба да продадат дома си, а подобно на много хора от този период на американската история, дядо банкрутирал. Семейството се преместило да живее в Кедър Спрингс на мястото, където сега е построен един дом за стари хора. Чичо Бъз обичаше да разказва, **че баба можела да сготви 3-4 различни ястия със сладки картофи и ги сервира на едно ядене.** Можела да готви захаросани сладки картофи, суфле от сладки картофи, печени сладки картофи и руло от сладки картофи. Баба ми притежавала невероятни способности да употребява сладките картофи за готвене на различни ястия. Чичо Бъз казваше, че след като отминал този период, той би трябвало да е наистина много гладен, за да хапне ядене, направено със сладки картофи. Когато разказваше спомените си от Депресията, той винаги добавяше: “Нали разбирате, ние никога не гладувахме. Винаги имахме достатъчно ядене, даже това да бяха сладки картофи.” Повечето от нас може би никога не са гладували. Днес е Световният ден на глада. **На този ден трябва да си спомним, че около 65% от населението на земята никога не се нахранва до насита.** Трябва да помислим за онези хора, които никога не са имали възможността да бъдат напълно задоволени от храната. Ние продължаваме серията от проповеди, посветени на притчите и по повод на днешния специален ден, посветен на глада, нека да прочетем притчата от Мат. 25:34-40.

Аз си спомних, че миналата седмица участвах в Световния Ден на общението, по време на който християните от цял свят участваха в Господната Трапеза. Ние участвах в това ядене, което ни напомня за живота, смъртта и възкресението на Господ Исус Христос. Интересно е, че една седмица след като празнувахме Световния Ден на общението, днес ще празнуваме Световния Ден на глада. Когато участваме в Световния Ден на общуването, **ние празнуваме роднинството си с християните по цял свят, независимо от тяхната деноминация.**

Когато участваме в Световния Ден на глада, всички ние се чувстваме отчаяни. Няма съмнение, че съществува пропаст между имащите и нямащите хора. Световният Ден на глада ни напомня, че по света има толкова много хора, които нямат достатъчно храна. Когато някой помолеше един от приятелите ми да каже някоя благословия преди ядене, той обикновено включваше с нея следните думи: “Господи, помогни ни да изядем това, от което имаме нужда. Помогни ни да се наслаждаваме на храната, която ядем. В същото време ни дай възможност да не забравяме, че на света има хора, които нямат достатъчно храна.” Преди години по повод на този ден ви раздадохме пластмасови купички за орис, за да събирате парите, които отделяте в помощ на гладуващите. Помолихме ви да ги поставяте на трапезата си и да поставяте в тях монетите, а после да ги донасяте в църквата. Тази година ще направим нещо друго. На всеки от вас ще раздадем хартиен плик за монетите. Няма да организираме специален ден за събиране на тези дарения, но през следващите две недели, когато идвате в църквата, ви молим да поставяте тези пликове с парите в тази кошница. Ако желаете, можете да напишете и чек в полза на гладуващите по света. Ние даряваме в полза на каузата на Световния Ден на глада. **Даряването е много важна част от отговора, който даваме на призива на Христос.**

Можем да поставим няколко монети в кутията за даренията и да сметем, че повече не трябва да се безпокоим за глада по света. Ние пристъпваме на пръсти до кутията за дарения, признаваме съществуването на глада по света и след това до следващата година забравяме за него, защото си мислим, че световният глад е проблем, който съществува в някакви далечни страни в Африка и Азия. Начинът ни на мислене се подчинява на правилото: **“Далеч от погледа, далеч от ума.”** А трябва да правим нещо повече от това да даряваме. Длъжни сме да мислим сериозно за християнския ни отговор на този важен проблем. Когато влизате в закувални и заведения за бързо хранене, първите видове храна, която виждате са десертите. Не знам защо собствениците ги поставят на първо място. Предполагам, защото десертите са по-привлекателни от останалите видове предлагани храни. Виждал съм хора, които си вземат по няколко десерта, още преди да са си избрали друг вид храна.

Аз боледувам от диабет и ми е забранено да ям сладкиши. Понякога казвам: “Аз съм изял полагащите ми се десерти през първите 40 години от живота си.” Моят вид диабет е свързан с преяждането. Ние считаме, че от този вид диабет боледуват само възрастните, но за съжаление, поради преяждането и свъхконсумацията, тази болест се превръща в епидемия в нашата страна. Сега децата и юношите също боледуват от този вид диабет. Всеки един от нас е под влияние на тази култура на консумативното общество. Даже в църквата сме под влияние на тази култура и я подхранваме чрез раздаването на закуски, кафе и безалкохолни напитки.

Как трябва като християни да отговорим на призива на Световния Ден на глада? Забелязали ли сте, че Исус често е постел и се е молил. Трябва да призная, че не постя много често. Никой от нас не пости достатъчно често. Постенето е един от начините да се постави ударение върху живота с молитва. Това е средството да се концентрираме върху живота с молитва. Мога да ви кажа, че няма по-добър момент за фокусиране върху постенето и молитвата от Световния Ден на глада. **Като се лишаваме от ядене, ние от собствен опит за кратко опознаваме болките от глада и това ни прави по-възприемчиви към проблема на гладуващите хора по света.** Постенето ни дава възможност да се фокусираме върху проблема, с който ежедневно се сблъскват 65% от хората по света, които прекарват целия си живот в условията на недождане.

Представете си, че ви се е родило малко дете и знаете, че през целия си живот то ще бъде недохранено. По време на първата служба тази сутрин при мен дойде един от членовете на църквата и ми каза: “Голяма част от живота си прекарах в Хондурас. **Работех в едномилionen град, в който имаше само 3 супермаркета.** В нито един от тях нямаше толкова храна, колкото има в тукашния магазин близо до църквата. Голяма част от тамошните магазини са пълни с храни за кучета. Първият път, когато влязох в един от тези магазини, аз се запитах: “Защо в този магазин се продава толкова много храна за кучета? Не виждам в града да има толкова много кучета.” **После разбрах, че хората купуваха кучешката храна, за да хранят с нея децата си.**” На нас ни е много трудно и потискащо да си представим колко огромен е проблема за глада по света и сме склонни да се притесняваме от него. Ние не искаме да си мислим за гладуващите по света, защото темата ни кара да се чувстваме неудобно. Опитах се да измисля начин, за да си представим нагледно колко драматичен е проблема с глада по света.

Миналата седмица двамата със съпругата ми ходихме до Уинстън-Салем, Северна Каролина, за да гостуваме на сина си Крис и на снаха си Патрис. Докато пътувахме с колата по магистрала 85 и минавахме през различните градове, аз си спомних една илюстрация, която бяхме използвали преди. Представете си, че в утрешния вестник прочетете, че цялото население на град Хай Пойнт, Северна Каролина, е умряло през предната нощ. На следващия ден отново вземате вестника и прочитате, че цялото население на град Лексингтън, Северна Каролина е измряло предната нощ. На следващия ден отново отваряте вестника и научавате, че цялото население на град Канаполис е измряло. На следващия ден прочитате, че същото се е случило с населението на Солсбъри, а на следващия ден – с населението на Конкорд. Ще ни трябва два дни, за да оплачем населението на Шарлот, но след това смъртта покосява гражданите от Шелби, Северна Каролина, а след това на Гафни, Южна Каролина. Вие можете да видите как смъртта пътува по продължение на магистрала 85 направо срещу нас. **Може би най-добрият начин, за да се онагледят колко много хора по света ежедневно умират от глад е да си мислим за някои от средните по население градове от Юга на САЩ.**

Гладът е толкова огромен проблем за нашия свят, че ни се иска да избягаме от него. Ние си представяме, че гладуват само хората от Азия и Африка. Понякога по телевизията виждаме деца с подути коремчета и майки, които се опитват да ги нахранят. Нека да си представим проблема за глада и след това всеки от нас да се запита какво би могъл да направи като християнин за неговото разрешаване. Трябва да разберем, че проблема е много по-близо до нас, отколкото си представяме. Това не е някакъв далечен проблем. **Когато растяха децата ни, ние с Клер искахме те да са щастливи. Сега вече знам, че това е невъзможно.** Разбира се, аз искам да бъдат щастливи, но освен това искам да са наясно с реалността. Искам да имат ясна представа за заобикалящия ги свят. Искам да са загрижени за другите хора, за другите държави и за хората от другите култури. Уверявам ви, че ако сте наясно и ако отделяте достатъчно време за молитва и пости, проблемът на глада по света няма да ви направи щастлив. Като християни ние сме длъжни да имаме сериозен подход към този проблем.

Веднъж дъщеря ни Бетси се прибра от училище в един студен и дъждовен ден. Дойде си от училище с едно непромокаемо палто, което една учителка беше настояла да облече. Тогава Бетси беше ученичка в основното училище и беше казала на учителката, че това не е нейното палто, но учителката беше настояла, че палтото е нейно, защото от вътрешната му страна на него действително беше изписано името на Бетси. Когато си дойде в къщи, двете с жена ми веднага си спомниха, че наистина по-рано това палто принадлежеше на Бетси, но после го бяха подарили на една организация за подпомагане на бедни деца. Така Бетси разбра, че една от съученичките ѝ всъщност се е ползвала от услугите на тази организация. На нея и беше доста трудно да възприеме тази истина. Ние имаме склонността да си мислим, че хората около нас имат нашия стил и възможности на живот, но проблемът е, че нуждаещите се хора са много по-близо от нас, отколкото си представяме. **Наблюдавал съм, че всичките ми деца израснаха с тази представа.** Когато Бетси беше ученичка в гимназията, тя участваше в една организация, която подпомагаше нуждаещите се деца. Веднъж ѝ се случи нещо, което беше важно както за нея, така и за всички членове на нашата църква. Един от членовете на църквата, чудесна жена, който работеше в комуналната служба, видяла едно семейство, което пристигнало в обслужвания от нея район. Тя забелязала, че младата майка е без мъж и

дава на малкото си дете бутилка, в която имало само вода, а не мляко или някакви добавки. Освен това забелязала, че другите по-големи деца от семейството са много гладни и имат нужда от някаква храна. Жената дала на децата единствената храна, която имала под ръка в службата, някакви сладки, които били останали от честването на рождения ден на някаква колежка. Децата ги погълнали с видимо настървение, което показвало, че скоро не са яли.

Милостивата жена се обадила в църквата ни и разказала за новопристигналото семейство и оставила на секретарката адреса на самотната майка с трите деца. **Секретарката и Бетси купили хранителни продукти и посетили майката, която нямала никакъв доход и живеела в каравана.**

Възможно ли е това да се случи в нашия град, на десет минути разстояние с кола от църквата ни? Дали проблемът за глада засяга само страните от другия край на света? **Проблемът с глада по света е по-близо до нас отколкото си мислим.** Ние имаме отговорности. Вярно е, че трябва да се грижим за нашите братя и сестри. Евреите са си мислели, че Бог ще ги съди според начина, по който се подчиняват и спазват закона. Бог със сигурност ще ни съди според начина, по който му се подчиняваме. Част от това подчинение е да спазваме втората част от великата заповед, в която се казва: *“Да обичаш ближния си като себе си.”* Част от нашето подчинение е да помагаме на другите хора. В тази притча се казва, че един от въпросите, които ще ни бъдат задавани в Съдния ден е: “Какво направихте, за да помогнете на другите хора? Как реагирахте, когато видяхте човек в нужда?” Вие забелязвате, че това, което иска от нас Исус не е трудно: Да нахраним някой гладен човек; да дадем вода на някой жаден човек; да дадем дреха на някой, който има нужда от дрехи; да посещаваме болни хора и затворници и да се молим за други хора. Онова, което се иска от нас не е трудно, но грижата за другите е изкуство да отговаряме искрено със сърдечно съпричастие. Някои от вас правят това много добре и участват в дейността на различни благотворителни организации.

Най-простият въпрос е: “Какво правите за да помагате?” Проблемът може да изглежда толкова огромен, че ние да се чувстваме неспособни да се справим и да стоим безучастно. Правилно е да се грижим за конкретен човек. Ние имаме склонността да сме снизходителни и се питаме: “Какво мога да направя за този беден човек, който е в такава голяма нужда?” Истината е, че някои хора имат нужда от храна, дрехи и подслон, но в един или друг момент от живота си всеки от нас е нуждаещ се човек. Някои от нас очевидно имат физически затруднения. Нуждите на други хора не са толкова очевидни, защото са духовни нужди.

В разглежданата притча Исус използва силната дума *“понеже.”* *“Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, все едно че на мен сте го направили”* (Мат. 25:40). Когато отговорим със сърдечно съчувствие и загриженост, тогава се срещаме с живия Христос.

Св. Франциск от Асизи е бил толкова щедър, че раздал всичко, което притежавал и станал просяк. Веднъж, докато вървял пеша за някъде, той срещнал един човек, който бил обезобразен от проказа. Хората се стараели да заобикалят прокаженият отдалече, но Св. Франциск отишъл при него и го прегърнал. Според собствените му спомени, след като прегърнал прокажения, той погледнал в обезобразеното му лице и видял, че това е лицето на Исус. И до ден днешен францисканците ще ви кажат, **че когато срещнете нуждаещ се човек, вашият отговор като християнин трябва да бъде:** *“О, Исусе, ти отново ми се явяваш в образа на нуждаещ се човек.”* Това е смисълът на казаното в притчата: *“Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя,”* вие сте го направили на Христос. Мартин от Тур е бил римски войн, който бил християнин. Веднъж, докато влизал в един град, той видял един просяк край градската врата. Мартин нямал пари, но видял, че просещия човек треперел от студ, поради това извадил меч си и разрязал на две плаща си. С едната половина завил раменете на просека, а другата оставил за себе си. Същата вечер Мартин сънувал, че Господ Исус е завит с разрязания плащ. Един ангел попитал Господа: “Защо носиш този разрязан на две плащ на римски войник?” Исус му отговорил: “Слугата ми Мартин ми го даде.” *“Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои брат,”* вие сте го направили на Христос.

Преди 5 години заедно със синът ми Крис ходихме до Лондон. Искахме да разгледаме огромните църкви в Лондон: Кентърбърийската катедрала, Уестминстърското абатство и Църквата Св. Павел. Освен това искахме да посетим църквата на Св. Мартин, която е прочута заради прекрасната си акустика и чудесните музикални изпълнения, които понякога можем да чуем по радиото. Качихме се в метрото, отидохме до Трафалгар скуер и пристигнахме навреме в църквата, за да чуем прекрасната музика. Църквата, наречена на името на “Бездомният” Св. Мартин, живее според името на светеца, на която е наречена. На това място посрещат като добре дошли бездомните хора от цял Лондон. Църквата, която им позволява да се настаняват в мазето през зимата, им предлага по едно топло ядене на ден. В сряда имат обща трапеза и църквата се пълни както с бездомници, така и със заможни хора, които са част от музикалната академия и с туристи като нас.

В Господната Трапеза вземат участие хора с различно обществено и социално положение. **Тогава всички се чувстват братя помежду си и членове на едно семейство.** Гладът по света е проблем за хората от цял свят и особено за християните. Исус Христос ни е призовал да реагираме с молитва, с пост, с даване на

дарения и с прости жестове на милост, отправени към хората, които са в нужда. Всички трябва да се молим с молитвата на Св. Франциск: “Господи, направи ме да бъда инструмент на Твоя мир; позволи ми да посея любов там, където има омраза; да посея прошка там, където има онеправдаване; да занеса вяра там, където има съмнение; да дам надежда там, където има отчаяние; да занеса светлина там, където има тъмнина и да дам радост там, където има тъга. О, небесни Господарю, дари ме с милостта не да се стремя да бъда успокояван, а аз самият да успокоявам другите; да не искам от другите те да се постараят да ме разберат, а аз самият да мога да ги разбирам; да не претендирам другите да ме обичат, а аз самият да ги обичам такива, каквито са; защото истината е, че ние получаваме само когато даваме на другите; истината е, че Ти ни прощаваш нашите грехове, когато ние прощаваме грешките на другите; истината е, че когато умъртвяваме егоизма и собствените си желания, тогава се раждаме за вечния живот.”

Познали ли сте, че Господ Исус Христос и ваш Спасител? Приели ли сте го в като Господ в живота си? Ако сте направили това, тогава би трябвало с всичките си сили да се стремите да служите на другите хора. Някои от вас са бездомни християни. Вие имате дом, където да живеете, но ви липсва църковен дом. Вие имате нужда от място, където са станете част от Божието семейство. Вие сте добре дошли в нашата църква. Каня ви да вземете решение днес. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Искушенията на църквата

Лука 3:21-23 и Лука 4:1-21

Слушайте внимателно. Искам да чуete за едно много важно събитие, което се е случило в живота на Исус в началото на неговото служение. Нека да прочетем Лука 3:21-23 и Лука 4:1-21. **Вчера, на 5.06.2004 след дълго боледуване на 93 годишна възраст почина нашият бивш Президент Роналд Рейгън, който е един от най-популярните президенти на САЩ.** В продължение на 10 години той се бори с болестта на Алцхаймер, която е наричана “живата смърт.” Сърцата ни са изпълнени със съчувствие и съпричастност към семейството му. Всеки, който е имал близък човек, болен от тази коварна болест знае някои неща, свързани с нея, които са по-лоши от смъртта. Често пъти смъртта е благословение.

Днешният ден, 6.06.2004, е исторически ден за САЩ, защото се навършват 60 години от денят Д. Ние си спомняме този ден, в който съюзническите войски навлязоха във Франция. Най-голямата армада в историята, състояща се от около 3000 кораба, пренесе хиляди пехотинци до бреговете на Нормандия за навлизането. Ние сме чели за това събитие в историческите книги и сме гледали документални филми. Освен това, някои от нас са чували и личните спомени на участници в тази военна операция.

Моят чичо, който наричах чичо Бъз е бил 19-годишен, когато го мобилизирали да служи във Военноморските сили на нашата страна. Той бил във втората вълна на войските, които участвали в десанта на бреговете на Нормандия. Спомням си, че той ми разказа, че баба ми го накарала да научи наизуст Пс. 27:1 и Пс.46:10: “*Господ е мое убежище и моя сила, винаги достъпна помощ във време на беда. От кого трябва да се боя? Господ е крепост в живота ми. От кого ще се уплаша? ... Бъди спокоен и знай, че аз съм Бог.*” (мой превод).

През този ден, **5.06.1944 били убити около 5000 американски войници.** Може би никога няма да научим точния брой на убитите, ранените или изчезналите по време на десанта. Някои от тях са били убити от стрелбата на противника. Други са се удавили. Трети са станали военнопленници. Въпреки това, жертвите са се оказали далеч по-малко от очакваното. **В нощта преди десанта министър-председателят Уинстън Чърчил казал на жена си, че е възможно да загинат до 20000 човека.** Десантът в Нормандия е бил добре планирана военна операция за изтласкване на германските войски от крайбрежието и за трасиране на пътя към освобождаването на Европа. Подобно на повечето заслужаващи усилия начинания, десантът в Нормандия е бил много рискован.

На този ден, когато си спомняме завладяването на Нормандия, ние си спомняме, че понякога църквата също е наричана армия. Ние пеem: “Напред, войници на Христа, марширувайте като на война начело с Кръста на Исус!” Наистина е вярно, че трябва да считаме, че църквата воюва с противник, който ще ни унищожи, ако му позволим. Исус нарича този враг “силата на този свят” или “силата на мрака.” Разбира се, че говорим за злият, за Сатаната. Истина е, че когато сме призовавани да изпълним някой план като църква, ние рискуваме. Знаете ли как в евангелието на Лука е описан необичайният начин, чрез който Исус е започнал служението си? Когато бил кръстен в река Йордан, над него се появил един гълъб, който е символ на Светия Дух и един глас от небето казал: “*Ти си моят възлюбен Син; в Теб е Моето благоволение.*” Каква подкрепа е било за Исус да знае, че Божият Дух и Божието благоволение са върху него. **Но забелязвате ли какво се казва след това в Лука? Духът отвел Исус в пустинята и същият противник, с който воюваме ние, е изкушавал Исус в продължение на 40 дни.**

Когато четем описанието на изкушаването на Исус, ние разбираме, че борбата, която се е водила в душата му, не е била единствено срещу изкушенията. За него периода на изпитанието е бил време, през което е трябвало да демонстрира кой е и с каква мисия е тук на земята. След края на изпитанията в евангелието на Лука се казва, че Светия Дух го е върнал обратно в Галилея, където е живеел. Тогава Исус отишъл в синагогата и говорил пред съгражданите си и им казал, че той е страдащия слуга на Бога, който е описан в Исаия.

Когато четем описанието на изкушенията на Исус, за нас е важно да разбираме, че в Библията се казва, че Исус е бил изкушаван по всички начини, по които сме изкушавани и самите ние. **На Исус не му е било лесно да отхвърли изкушенията. Той се е борил. Неговите изкушения са били много реални и са могли да го отклонят от пътя му и от изпълнението на задачата, която Бог му е възложил.** В Библията се казва, че Исус е бил изкушаван по всички начини като нас. Помислете си за начините, по които сме изкушавани. Можете ли да си представите, че нашият Спасител е бил изкушаван така? Но въпреки това той не е извършил грях. А тъй като е бил безгрешен, ние гледаме към неговия пример, когато бъдем изкушавани.

Ако някога сте посещавали земята, която някога се е наричала Юдея, вие знаете, че тамошната пустиня не е равнинна. Там има високи и лишени от растителност планини. Поради каменистата местност, обработването ѝ е затруднено. Хората, преминаващи през пустинята често се препъват в камъните. На много места в Библията се описва каменистата пустиня. Предполагам, че ако от дълго време не сте яли, на вас много лесно ще започнете да ви се привижда, че някои от заоблените камъни приличат на самуни хляб. Докато Исус вървял сред тези камъни, Сатаната го изкушил да превърне един камък в хляб. Исус е бил гладен, но не приел изкушението да задоволи собствения си глад.

Изкушението имало и по-голяма намеса в служението на Исус. Сатаната му предложил да се превърне в икономически месия. Колко привлекателно е да нахрани целия свят! Ако въобще е възможно някой да превърне камъните в хляб, то това е само Исус. Той е можел да обезпечи храна за целия свят. Два пъти в своето служение Исус вземал няколко хляба и няколко риби и извършвал чудеса, за да нахрани хиляди хора. Следователно, със сигурност той би могъл да задоволи собствения си глад, но в Библията се казва, че той отказал да се самозадоволи и казал: *“Не само с хляб ще живее човек.”* Сатаната, бащата на лъжците, отново отишъл при него с друга голяма лъжа. Показал на Исус целия свят и му казал, че има власт да му подчини всички народи по света. Но Исус е знаел, че е дошъл на земята, за да установи едно царство и че е *“Цар на царете и Господар на господарите.”* Тогава противникът изкушил Исус да изпълни мисията си по най-изгодния начин и без да се пожертва, но ако приемел това предложение, това означавало да направи компромис. Исус устоял на изкушението, въпреки че това означавало, че така няма да може да твърди, че целия свят е негово царство.

Третия път Сатаната издигнал Исус на най-високата точка на храма, която се намирала там, където *“Колоните на Соломон”* се издигали над отвесния бряг на Долината Кидрон. Сатаната предизвикал Исус със следния цитат от Псалм 91:11-12: *“Ще заповяда на ангелите Си за Теб да Те пазят; и на ръце ще Те вдигнат, да не би да ударии о камък крака Си.”* Исус устоял на изкушението да спечели хората, като направи нещо впечатляващо. Той винаги отказвал да прави чудеса по поръчка на хората, защото е знаел, че не е дошъл на земята, за да бъде факир или магьосник, нито пък за да докаже колко впечатляващ може да бъде. Библията ни казва, че след това Сатаната изоставил Исус за по-подходящо време, което настъпило покъсно в Гетсиманската градина, когато отново е било възможно Исус да бъде отклонен от задачата, която Бог му бил възложил.

Когато се върнал у дома си в Назарет след изпитанието в пустинята, Исус отишъл в синагогата при хората, които го познавали и обичали. Хората очаквали да стане и да говори, защото е бил равнин. Служителят в храма му дал свитъка на пророк Исаия, от който трябвало да четат през този ден. След като отворил онази част от тази книга, която **знаем като гл.61, Исус прочел красивият откъс(ст.1-3), който е познат под името “Поемата на слугата,”** която започва с думите: *“Духът на Господ Йехова е на мен.”* Чрез прочитането на този откъс Исус показал какво ще бъде служението му към собствените му хора. Когато свършил четенето, той подал свитъка на служителя и седнал. Важно е да разберем какво е направил. Когато един равнин поучавал с власт, той седял. Когато произнесъл Проповедта на планината, Исус седял. В Мат. 5:1 се казва: *“А Исус, като видя множествата, изкачи се на хълма и когато седна, учениците Му дойдоха при Него.”* Равнинът с власт поучавал по този маниер. Продължение на тази идея са *“Столовете за бележитите личности,”* които съществуват в някои колежи и университети. Според римокатолическата църква, когато Папата говори непогрешимо, **той говори ex cathedra, т.е. седейки.** След като седнал, Исус казал още едно изречение: *“Днес се изпълни това писание пред вас”* (Лука 4:21). По този начин Исус казвал: *“Аз съм този слуга. Аз съм този, за който е писал пророк Исаия.”* Той не е дошъл, за да бъде икономически месия. Той не е дошъл, за да прави компромиси и да бъде удобният или впечатляващият месия. Той е дошъл, за да бъде

слугата, който ще страда.

Веднага щом усетил присъствието на Светия Дух в живота си, Исус навлязъл в периода на изкушенията. Аз знам, че Божият Дух работи в нашата църква. **На база на собствения си опит аз знам, че когато почувствате присъствието на Светия Дух, можете да бъдете сигурни, че скоро ще се срещнете с изкушението.** Понякога то е насочено към цялата църква или към някой неин член, който има специален дар от Бога, което дразни Сатаната. Той ще направи всичко възможно, за да ни отклони от нашия път. Трябва да сме нащрек и да сме наясно. Аз съм казвал на много млади хора: “Когато имаме миг на велико потвърждение за работата на Бога в живота ви, **когато получавате някаква почит или награда, бъдете сигурни, че в този момент Сатаната се опитва да ви повали.**” Той ще направи същото и с църквата.

Нека да се вгледаме в изпитанията на Исус. Сатаната ще ни изкушава да задоволяваме собствените си желания. Точно така, както Сатаната се е опитвал да изкуши Исус да превърне камъните в хляб, така и ние можем да започнем да мислим единствено за себе си и за задоволяване на собствените си нужди. Можем да се възгордеем и да започнем да си казваме: “Ние помагаме на толкова много хора.” Разбира се, че помагаме. Но по същият начин, по който Исус не е позволил да се превърне в икономически месия, така и църквата не трябва да бъде прекомерно фокусирана в задоволяване на телесните нужди на нуждаещите се и така да пренебрегва по-важната си задача да задоволява духовния глад на хората. Задоволяването на телесните нужди е един от начините, за да стигнем до хората, но ние никога не трябва да забравяме истината, че по-важната ни задача е задоволяване нуждите на онези хора, които умират от духовен глад. Не трябва да се вглеждаме само в собствените си нужди. Бог ни е дал способност да виждаме целия свят. Сатаната отвел Исус на върха на планината и му показал всички царства. Бог ни показва целия свят и иска да го обичаме. **Никога не трябва да правим компромис с истината и с християнските ценности.**

Понякога Сатаната ни изкушава да станем привлекателни и ни казва: “Нищо не може да се сравни с шоубизнеса. Позволете ми да ви поразвлека.” Колко силно е това изкушение за църквата! Ако се излъжем, че по някакъв начин богослужението ни може да се превърне в забавление, ние ще изгубим от погледа си целта, към която сме призвани да вървим. Минавайки покрай магазина на член на неговата църква, един пастор видял от него да влизат и да излизат тълпи от хора и си казал: “Браво, бизнесът на моя приятел се развива много добре.” Когато споделил впечатлението си със собственика на магазина, той с въздишка му казал: “**Пасторе, това е разпродажба с намаление на цените. Ние закриваме магазина.**”

Църквата може да развива активна дейност, но ако дейността ѝ е само за прослава на самата църква, даже без да осъзнаваме, ние сме на път да напуснем бизнеса. Нашият бизнес е Великото Поръчение за занасяне евангелието до възможно повече хора. Често пъти църквата е изкушавана да се превърне в наблюдател и да изгуби от поглед задачата да разнасяме съобщението за Исус Христос до всички хора. Така както Исус се е оприличил на слуга, така и ние трябва да бъдем слугуваща църква. Ние не сме се събрали тук, за да обслужваме себе си. Ние сме тук, за да служим на нашия Господар Исус.

Наскоро присъствах на дипломирането на випусниците на университета Фурман. Когато обявиха името на Грег Месън, от залата на сцената се изкачи един младеж в инвалидна количка. После научих неговата история. Той се записал да учи в този университет през 1998. Същата година по време на празниците на Благодарността, той и още четирима състуденти пътували с кола за Джорджия.. Един пиян шофьор ударил колата им и Грег, който седял на задната седалка и е висок около 1,90, изхвъчал над предната и се ударил с главата си в предното стъкло. Получил много наранявания и огромна открита рана на главата. Когато пристигнали на мястото на катастрофата, служителите от “Спешна помощ” установили, че той не дава признаци за живот, но по някакъв начин успели да го съживят и го закарали в спешното отделение на болницата. След като го изследвали, лекарите казали на родителите му, че не вярват, че синът им ще успее да оживее до следващата сутрин. Грег останал в кома в продължение на 30 дни. Около 3-4 дни след като се събудил, хирурзите решили да се справят с голямата рана на главата му. Това била първата от още 23 други операции на Грег.

След като дошъл в съзнание се установило, че не може да прави даже най-обикновени неща. Не можел да преглъща. Не можел да говори. Лекарите казали на родителите му, че живота му ще бъде много ограничен. Този първокурсник от университета трябвало отново да се учи да изпълнява много неща, поради което бил настанен в специален рехабилитационен център. След време започнал да посещава университета заедно с майка си, която водела записки от лекциите вместо него. По време на дипломирането, 6 години след инцидента, Грег направи нещо неочаквано. Когато се изкачи на сцената, подпомаган от двама асистенти, той стана от инвалидната си количка и направи няколко крачки към ректора на университета, за да получи дипломата си. Всички състуденти от групата му станаха на крака. След това целия факултет и всички присъстващи се изправихме на крака. **Колко вълнуващ беше този момент. Един човек, независимо от всички трудности и нещастия, успя да достигне до целта си! Един човек беше издържал.**

Църквата също може да остане вярна на своята цел. Не знам какви трудности ще срещнем по пътя си.

Знам само някои неща за изкушенията, но съм уверен, че Бог ни е призвал да бъдем верни негови служители. Той ние призвал да издържаме. Ако издържаме и ако се молим, Бог ще извърши за нас такива неща, които не можем да си представим.

Ще направите ли това? Ще се молите ли в мига, в който Светия Дух влезе в църквата ни, ние да отговорим с вяроност на призива на Бога. Нека да се наведем за молитва. Господи, молим се да ни намериш, че сме верни така, както Ти винаги си бил верен към нас. Каним ви да приемете Христос като ваш Спасител, ако до сега не сте го направили. Каним ви да станете член на нашата църква. Това са покани, които Бог ви отправя. Обмислете ги и им отговорете положително. В името на Исус. Амин.

Йосиф и братята му

Битие 50

Знаете ли, че Господ Исус Христос е тук? Усещате ли присъствието на Христос чрез Светия Дух? Уверявам ви, че той е тук, в тази сграда. Той е тук, сред хората си. Той има да ни каже нещо и иска всеки от нас да вземе решение. Нека да се помолим: Скъпи Отче, молим се с тази кратка молитва. Нека думите от устата ми и размишленията в сърцата ни да бъдат приемливи за Теб, Господи, който си наша Сила и наш Изкупител. В името на Христос се молим. Амин.

Ние разглеждаме нашето духовно родословие и нашето духовно наследство. Днес ще говорим за Йосиф. В Ерусалим има една болница, наречена “Хадаса,” която е изградена с пари, събрани от еврейските жени. Групата на еврейските жени по цял свят се нарича “Хадаса.” Това е еврейският еквивалент на думата **Естир (Звезда)**. Тези жени следват примера на царица Естир и предполагам, че девизът им е: “*Кой знае дали не си дошла ти на царството за такова време, каквото е това*” (Ест.4:14)? **С техните пари е построена болница, в която се лекуват не само евреи, но и палестинци, мюсюлмани и християни.** До болницата построили и една красива синагога, която нарекли на името на известният по цял свят атеист **Марк Шагал**. Довели го в Ерусалим и му показали синагогата. Той забелязал, че тя има 12 прозореца и ги посветил на 12-те юдейски племена. Основоположници на тези племена са 12-те синове на Яков. Бог обещал на Авраам, че потомците му ще бъдат многобройни като звездите на небето и пещчинките в пустинята. Когато изминали 3 поколения след Авраам, хората може би са се чудили, как Бог ще успее да изпълни това обещание. Авраам имал двама сина, Исмаил и Исаак, но евреите вярват, че само чрез Исаак може да се изпълни това обещание. Исаак имал двама сина: Яков и Исав. Според правилата, израилтяните би трябвало да почитат Авраам, Исаак и Исав. Но Яков откраднал благословията на брат си, като купил първородното му право за паница леща. Според някои предположения Исав може би е страдал от заболяване на хипофизната жлеза и наистина би умрял, ако не беше излял тази паница с леща. Може би за него това наистина е бил въпрос на живот или смърт. Но каквато и да е била причината, **в Библията се казва, че Исав презрял първородството си и така Яков го купил** и продължил семейното родословно дърво. Той е човекът, който запазил живо Божието обещание.

Моят дядо е бил единственият син, който имал деца, които са можели да продължат семейната линия. Дядото на дядо ми е имал само един син, който е имал трима сина и две дъщери. Повечето от хората, които носят моята фамилия са потомци на този дядо. Вие може да не го харесвате по тази причина, но аз съм му много благодарен за това.

Подобно е било и положението с Яков, който е имал 12 сина. Единадесет от тях са били родени в Падан. Десет от тях били родени и са живели там, така че са станали свидетели на взаимоотношенията на Яков с тъста му Лаван. **От техния пример те се научили да лъжат и да мамят.** Единадесетият син Йосиф е бил първото дете на Рахил и любимият син на Яков. Вие си спомняте, че Рахил е била любимата жена на Яков. В Библията се казва, че един ден Рувим, най-големият син набрал мандрагорови ябълки и ги занесъл вкъщи. Това са билки, които повишават женската плодовитост. Рахил яла от мандрагоровите ябълки и след това се родил Йосиф, който станал любимият син на Яков. Останалите братя се възмущавали, завиждали му и го мразели. Това е лесно обяснимо, след като Йосиф е бил любимецът на бащата. Сигурен съм, че Яков е изразявал специалната си любов към Йосиф по много начини, но най-демонстративната проява на предпочитанията му е, че ушил на сина си специална шарена дреха с дълги ръкави. В Библията се казва, че на дължина тя стигала чак до петите на Йосиф. Очевидно тази дреха не е била подходяща за работа, нито пък да бъде носена от някой, на който е възложено да се грижи за стадата. Това е дреха, предназначена да бъде носена от някой много специален човек. Самата дреха създавала раздори, завист и съперничество сред останалите братя. Когато Йосиф носел тази дреха, братята му знаели, че е невъзможно той да работи същата работа като тях. **Самата дреха символизираща, че Йосиф е любимецът на Яков.** Предполагам, че можем да кажем, че това е дреха, която подхожда за цар. Може би в този смисъл самата дреха се явява вид

предсказание за онова, което предстояло да се случи.

Освен че бил красив младеж, Йосиф е бил и интелигентен, защото е бил мечтател. Андрю Лойд Уебър е написал една опера за Йосиф. Тя започва с една сцена в Неделното училище, където една учителка разказва на учениците за Йосиф. Накрая тя просто казва: “Има хора, които мечтаят за чудеса, които ще извършат, преди да е завършил животът им на земята.” Йосиф е бил такъв човек. Той е мечтаел да се случат чудни неща. За нещастие, Йосиф е бил несъобразителен и е разказал на всеослушание за мечтите си. Когато братята научили какви са мечтите му, те много се ядосали. Според видението на Йосиф, всеки от братята щял да си направи по един житен сноп и снопите на братята му щели да се поклонят пред неговия сноп. Братята започнали да му се подиграват и да му се присмиват заради този сън. Даже Яков го смърлил. В друг сън Йосиф видял съзвездие от 12 звезди, между които едната блестяла много по-ярко от останалите, които заедно с луната и слънцето му отдали почит. Тези сънища на Йосиф посипали сол в раната. С тази сцена завършва пролога на операта на Андрю Лойд Уебър и децата започват да пеят ”Всеки сън ще се осъществи.”

Един ден Яков изпратил Йосиф да отиде при братята си на полето, където пасели овцете. Яков се безпокоял за тях и го изпратил да провери как са. Тъй като търсели добра паша за овцете, братята отишли до едно далечно място, наречено Дотан, където Йосиф ги открил. Когато го видели да идва към тях, те си казали: “Вижте, идва съновидецът.” Може би Йосиф и по-рано е бил изпращан, за да ги проверява докато работят и те всеки път са негодували срещу него. Но този път се намирали толкова далече от дома, че това им предоставило възможността да се отърват от този брат, който бил толкова фаворизиран и се държал толкова арогантно. Десетте братя веднага започнали да кроят план, подражавайки на начина, по който Яков и Лаван заговорничели един срещу друг. Планът им бил прост: “Ще убием Йосиф и ще хвърлим тялото му в някои сух кладенец, а на Яков ще кажем, че е бил убит от диви животни.” Но най-старият брат Рувим предложил друг план: “Нека да не го убиваме. Нека да го оставим в някоя яма и да кажем, че е убит.” Лъжата във всичките й форми е лошо нещо, но в този случай Рувим поне се опитал да спаси живота на по-малкия си брат. Той се надявал след това да се върне тайно при Йосиф и по някакъв начин да го измъкне от кладенеца, за да го спаси.

Но Бог планирал в това време край тях да мине един керван от исмаилтяни, които са били потомци на Исмаил (синът на Авраам от слугинята Агар). Отново се запалили тлеещите въглини на стария конфликт. Когато видял минаващия керван, Юда казал: “Нека да продадем Йосиф като роб.” Юда предложил начин да се спечелят малко пари и в същото време да се отърват от Йосиф. Йосиф бил продаден за 20 сребърни монети, на всеки брат по 2 монети, при положение, че и Рувим е получил своя дял. Така Йосиф бил отведен от кервана. Братята взели красивата шарена дреха, нацапали я с кръвта на една заклана коза и я занесли на Яков. Бащата бил убеден, че синът му е разкъсан от диви животни. Може би си спомняте начинът, по който Яков излъгал баща си Исаак, за да го благослови като първороден син вместо Исав. Нали си спомняте, че в Библията се казва, че ние жънем това, което сме посели. Йосиф бил отведен в Египет и бил изложен за продан на пазара за роби. Според мен Йосиф се е отличавал сред останалите роби, изложени на пазара. Той е бил млад, красив и интелигентен. Може би собствениците му са искали да получат по-висока цена за него. Така Йосиф бил купен от член на египетската аристокрация, наречен Потифар, който е бил началник на охраната на Фараона. Йосиф бил отведен в дома на Потифар. Не знам какво си е мислел Потифар, когато е купувал Йосиф, но той скоро осъзнал, че младият мъж има големи способности. Той не само изглеждал добре и бил интелигентен, но по някакъв начин Йосиф се научил да организира работата и да я върши. По природата си той е бил лидер, поради което Потифар му възложил да ръководи всички слуги. Скоро след това той поел ръководството над целия имот на Потифар. Той управлявал парите му и цялото му имение и Потифар му се доверявал напълно. Способностите на Йосиф станали причина да получи големи отговорности, но неговата почтеност е причина за доверието, което Потифар му оказвал.

Преди няколко години отидох на родителска среща на едно от децата ми в местната гимназия. Онези от вас, които са родители, знаят какво представляват тези срещи, на които има учители, които проверяват на кой от учениците са дошли родителите. Може би си мислим, че посещението ни на тези срещи по някакъв начин ще помогне за по-добрия успех на децата ни в обучението. Докато се лутах в различните класни стаи и търсех стаята, в която трябваше да отида, погрешно попаднах в един клас, в който учениците се учеха за шофьори. На черната дъска видях един надпис, който много ми хареса и веднага си го преписах, защото си заслужаваше. Той гласеше следното: “Почтеността означава да се прави правилното нещо, всеки път, винаги и за дълъг период от време.” Това е много добро определение за почтеността. Радостен съм, че някой обяснява на шофьорите какво представлява почтеността. Често пъти съм си мислил, че всеки млад шофьор трябва да научи Златното Правило: “Отнасяй се към другите така, както искаш те да се отнасят към теб.” Да се прави правилното нещо, всеки път, през цялото време и то за продължителен период от време е добра дефиниция за почтеността. Тази дефиниция описва живота на Йосиф. Той е бил почтен човек, на

който Потифар се е доверявал напълно и го е поставил да управлява целия му имот.

Потифар е бил женен за жена, която може би се е чувствала пренебрегната. Предполагам, че Потифар е бил много зает човек. След като Йосиф поел управлението на дома, Потифар е имал повече свободно време и още повече липсвал от къщи. Жената на Потифар не е била почитана и започнала да прелъстява Йосиф. В началото сигурно е използвала намеци, но Йосиф не реагирал и се противопоставял на изкушението. После изкушението ѝ прераснало в открито предлагане на сексуални отношения. Йосиф не се поддавал. Жената продължила да настоява и накрая сграбчила Йосиф за дрехата и се опитала да го привлече към себе си. **Йосиф направил това, което ни съветва да правим Библията – избягал от изкушението.** Когато побягнал, той оставил дрехата си в ръцете на жената.

Йосиф е знаел, че извършването на прелюбодеяние е грях в очите на Бога. Освен това е знаел, че Потифар му се доверява. Той гледал на жената на Потифар по същия начин, по който се отнасял към парите му. Не е било правилно да се възползва от жената, поради което отказал. Жената използвала дрехата на Йосиф, която останала в нея като доказателство пред Потифар, че се е опитвал да я насили. Ние понякога казваме, че дрехите правят човека. За Йосиф обаче, дрехите продължавали да му създават неприятности. Когато Потифар се прибрал у дома, жената му казала: “Това е дрехата на твоя слуга Йосиф. Виж какво се опита да направи с мен.” Мисля си, че Потифар е имал малка възможност да избира как да постъпи, освен да повярва на жена си. Всъщност Потифар би могъл веднага да убие Йосиф, но той се е задоволил само да го изпрати в затвора.

Когато Йосиф отишъл в затвора, той не бил поставен в килията на криминалните затворници. Той бил поставен в килията на онези, които по някаква причина не са харесвани от Фараона. Можем да кажем, че той се е намирал в горния ешелон на затворниците. Тук отново се повторило онова, което се случило в дома на Потифар. Йосиф бил като котка и успявал да падне на краката си. Независимо от каква височина паднал, той се приземявал на краката си. Сега се оказал в затвора. Скоро пазачът оценил способностите му и му възложил големи отговорности. Той станал нещо като главен затворник, който отговарял за другите затворници. **Библията кратко казва, че Бог е бил с него и каквото и да правел, Йосиф преуспявал.** Точно това се случило с Йосиф и в затвора, защото бил почитан човек. Вече два пъти изпитал на собствен гръб измамите на хората, веднъж от страна на братята си и втори път от страна на една безскрупулна жена. След като на два пъти бил измамен, той би могъл да се изпълни с горчивина. Би могъл да изпълни сърцето си с желание за отмъщение, но вместо това Йосиф оставал отворен за работата на Бог в живота му. Той останал открит, за да се извърши онова, което Бог се опитвал да постигне чрез него. Със сигурност е имало моменти в живота му, когато не е разбирал смисъла на онова, което е ставало с него. Намирал се на дъното на ямата и сигурно се е питал какво ли прави Бог с него. Но Йосиф е бил убеден, че Бог има цел за него и продължавал да върви напред, накъдето го водел Бог.

Заедно с него в затвора имало двама затворници. Единият бил виночерпец. Той пълнел и подавал чашата с вино на Фараона. Виночерпецът имал сън. Той сънувал, че изстиска сок от един грозд в чаша и я подава на Фараона. Фараонът харесал напитката и останал доволен от него. Йосиф изтълкувал този сън по следния начин: “След три дни ти ще бъдеш възстановен на старата си длъжност.” Другият затворник бил хлебарят на Фараона. След като чул какво благоприятно тълкувание е получил виночерпеца за съня си, хлебарят решил също да сподели съня си с Йосиф. Той сънувал, че носи три кошници с хляб на главата си. В най-горната кошница била пълна с лакомства, които Фараонът много харесвал. Хлебарят сънувал, че носи тези три кошници на Фараона, но идват гарвани и изяждат лакомствата. Тъй като бил честен, честен даже когато истината боли, Йосиф му изтълкувал съня така: “Твоят сън означава, че след 3 дни ще бъдеш убит.” Предсказанията на Йосиф се изпълнили. След 3 дни виночерпеца бил освободен от затвора и бил възстановен на предишната си длъжност, а хлебарят бил осъден на смърт и екзекутиран. Виночерпецът обещал на Йосиф, че ако предсказанието му се сбъдне, ще разкаже на Фараона за случая на Йосиф, но забравил обещанието си. Ние не знаем още колко време е останал Йосиф в затвора, но той останал там, докато на самият Фараон не му се присънили странни сънища. Фараонът бил много обезпокоен от тези сънища. Присънило му се, че стоял край реката Нил, където дошли седем много дебели крави, които били изядени от другите седем мършави крави. Друг път му се присънили седем тежки житни класове, които били изядени от седем тънки и изсъхнали житни класове. Фараонът започнал да търси някой, който да му изтълкува тези сънища, но никой не успявал. Тогава виночерпецът си спомнил и разказал на Фараона за Йосиф, който правилно изтълкувал неговия сън и сънят на хлебаря. Фараонът изпратил да доведат Йосиф от затвора. Йосиф му обяснил, че според сънищата, предстоят седем плодородни години, а след тях ще има седем години на глад. Йосиф не само изтълкувал сънищата, но предложил през време на плодородните години да се отдели част от реколтата и да се използва през гладните години. Фараонът харесал предложението му и възложил на Йосиф да го осъществи. Бихме могли да кажем, че така Йосиф станал министър на земеделието на Египет. Да се превърне от затворник в земеделски министър? В процеса на

осъществяването на този план Йосиф се превърнал във Вице-фараон. Той бил вторият човек след Фараона по могъщество и власт. Наистина имало седем години на изобилие. Вместо да позволи на хората да разпилеят излишъка, Йосиф взел мерки да се съхрани добре онова, което било в повече от нормалното. А когато дошли годините на глад, складовете със запаси били пълни. Йосиф посещавал складовете и наблюдавал как хората пристигали, за да получат дажбите си, за да преживеят глада. Той забелязал, че там пристигали все повече чужденци.

Веднъж видял 10 чужденци, които веднага познал. Собствените му братя били дошли да си купят жито. Цялата Обещана Земя била обхваната от глад и Яков изпратил синовете си за жито в Египет. По това време Йосиф е вече изглеждал като египтянин. Вероятно главата му е била обръсната и е носел дълги дрехи. Може би е бил препасан със златен колан, който е символизирил високопоставеността му. Братята му не го разпознали, но той ги разпознал. Разпитал ги и разбрал, че се връщат обратно у дома и че Яков все още е жив. Попитал ги дали имат и други братя и те му казали, че имат един най-малък брат, наречен Вениамин. Йосиф измислил един план, чрез който да ги накара следващия път да доведат най-младия им брат в Египет. Задържал Симеон като заложник, за да е сигурен, че ще се върнат и ги изпратил със зърното да си идат у дома. Когато се върнали при Яков и отворили чувалите си, те установили, че най-отгоре се намират парите, с които платили житото. Те се ужасили, като си помислили, какво ще се случи, ако египтяните разберат, какво е станало. Със сигурност щели да ги накажат за кражбата. По-късно установили, че точно това им се е случило. Братята разказали на Яков, че ще трябва да се върнат обратно в Египет заедно с Вениамин, но Яков не се съгласил. Рахил била любимата му жена и той не искал да загуби и втория си син от нея - Вениамин. След като вече бил загубил Йосиф, сега не искал в никакъв случай да изпусне и него. Но гладът се усилвал и семейството страдало. Накрая Яков се предал и изпратил Вениамин заедно с братята му в Египет.

Когато се появили в Египет, Йосиф ги поканил на обяд. Братята се изненадали от организацията на банкетата, тъй като не познали Йосиф. На масата те били подредени според възрастта си, като на най-почетното място бил поставен Рувим, а на последното място бил поставен Вениамин. Но когато сервирали яденето се оказало, че порцията на Вениамин е пет пъти по-голяма от порциите на останалите братя. Йосиф се хранел на отделна маса, като се опитвал да съдържа сълзите си. Той имал искрено сърце, а край него се намирали братята му, които обичал много и с които искал отново да бъдат заедно. Искало му се в Египет да дойде и баща му Яков, поради което измислил друг план. Изпратил братята да си вървят заедно с житото, което купили. След заминаването им изпратил след тях потеря, която ги настигнала и претърсила, тъй като били обвинени, че е изчезнала една сребърна чаша от обяда. Проверили в багажа на всички братя и установили, че чашата е скрита в багажа на Вениамин. Йосиф заповядал Вениамин да бъде върнат обратно и да бъде изпратен в затвора.

Това бил единственият начин, чрез който Яков да бъде заставен да дойде в Египет. Накрая Йосиф се разкрил пред братята си. Те били ужасени и изплашени. Но Йосиф им казал, че няма да им отмъсти, защото такава е волята на Бога. Яков отишъл в Египет и цялото семейство отново се събрало и заживяло заедно. После Яков умрял и братята на Йосиф отново се изплашили, защото смятали, че сега нищо не спира Йосиф да им отмъсти. Но Йосиф им казал: *“Вие наистина намислихте зло против мен; но Бог намисли за добро”* (Из. 50:20). Йосиф е бил твърдо убеден, че всички обстоятелства в живота му се преплитат по такъв начин, че да се разкрие и да се осъществи Божият план. Без намесата на Йосиф, братята може би щяха да умрат от глад, но Бог го е използвал, за да спаси не само египтяните, но и израелтяните. В Мих.6:8 се казва: *“Той ти е показал, човече, какво е доброто; и какво иска Господ от теб; не е ли да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш смирено със своя Бог?”* Йосиф е бил почтен, справедлив и милостив човек, който е знаел как да прощава. Той е трябвало да се научи на смирение и се е научил.

Били ли сте някога на дъното на ямата? Случвало ли се е обстоятелствата в живота да ви хвърлят в сух кладенец? Когато е бил на дъното на кладенеца, Йосиф е продължавал да вярва, че Бог има план за него. Когато бил хвърлен в египетския затвор, той не изпаднал в униние, не изгубил вярата си и не се изпълнил с огорчение, а продължил да вярва в Бога. Аз знам, че някои от вас са изпълнени с много горчивина и усещат, че са хвърлени в някаква яма. Понякога се чувствате, че сте като в затвор. Уверявам ви, че Бог има план и даже когато животът е много труден, планът на Бога продължава да се изпълнява. Вярвате ли в това? Вярвате ли, че независимо от трудните условия, в които се намирате, в ямата или в затвора, вярвате ли, че Бог продължава да работи в живота ви? Тази убеденост започва, когато приемем Исус Христос като наш Спасител. Йосиф е знаел, че Бог се грижи за него и е живял почтено. И вие ще получите тази увереност, ако приемете Христос. Вие знаете, че Той е умрял и заради вашите грехове. Поканете го да ръководи живота ви и да ви води по пътя си. Вие знаете, че Бог ви призовава да се върнете на неговия път. Някои от вас може би търсят църковен дом. Ние ви каним да станете част от нашето църковно семейство. Приемете тези покани, които Бог ви отправя. В името на Господ Исус Христос се молим. Амин.

Исаак и Ревека

Битие 27

Уверявам ви, че ако има нещо, което научихме през последните 2 месеца, то е, че **когато в живота ни се случи нещо, което на пръв поглед изглежда случайно, нелогично или хаотично, това означава, че Бог работи в живота ни.** В Рим. 8:28 се казва, че *“всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога, които са призвани според Неговите намерения.”* Наистина вярвам в това. Не считам, че трябва да обвиняваме Бога за това, че колите ни се повреждат, нито пък за жертвите от трагичните катастрофи. Вярвам, че когато тези неща се случват в живота ни, Бог може да ги използва за добро. Съвсем убедено ви казвам, че ние не сме се събрали случайно днес в тази зала. Бог ни е събрал. Всеки от вас може да е дошъл тук поради различни причини, но аз съм убеден, че Бог е довел тук всеки от нас в определеното време, за да сме заедно. Аз знам, че Бог иска да работи в живота на всеки от присъстващите. Той има да казва нещо на всеки от нас и иска всеки да отговори. Той иска всеки от нас да вземе решение. За Бога е важен живота на всеки човек.

Финеас Гейдж е бил необразован работник, но в известен смисъл е играл ролята на учител на всеки неврохирург и невролог. Всеки студент, който е изучавал как работи човешкият мозък, знае историята на Финеас Гейдж. Той е бил част от бригада работници, които прекарвали железопътна линия. Задачата му е била с един железен лост да притъпква здраво барута, който поставяли в предварително пробитите дупки в скалите. Един ден, докато притъпквал барута в поредната дупка, лоста се ударил в един кремък и предизвикал искра, която възпламенила барута и той избухнал. Лоста бил избит от ръката му, пробил гърдите му и през врата стигнал до върха на главата му. За всеобщо удивление Финеас все още бил жив, в съзнание и даже можел да говори, въпреки че железният прът се намирал в главата му. Колегите му го взели на ръце и го занесли при един лекар, който едва ли е знаел какво друго може да направи, освен да извади лоста и той го направил. Звучи невероятно, но Финеас продължавал да живее. Ако прочетете книгата на Пол Харви, той ще ви разкаже останалата част от тази история. Аз използвах само малка част от нея. **Разказват, че след тази злополука Финеас коренно се променил.** Можем само да си представяме. **Чудя се каква ли е била епикризата, която е била записана в смъртния му акт, когато той умрял.** Какво ли е пишло в некролога му? Той е бил необразован човек, но чрез този трагичен случай е дал принос за подобряването на цялото човечество. Неговият случай се изучава от всеки студент по медицина.

Миналата седмица започнахме една серия от проповеди, чиято цел е проследяване на духовното ни наследство. Ние се връщаме назад и оглеждаме родословното си дърво, така както е описано в Библията. Миналата седмица говорихме за Авраам и Сара. Тази седмица стигнахме до Исаак и Ревека. **Исаак е най-малко познатия от четирите патриарси (Авраам, Исаак, Яков и Йосиф),** които са описани в Битие. Най-оскъдно е описан живота на Исаак. Той не е бил много забележителен човек. Когато мислим за Исаак, на първо място ние си спомняме за конфликта между синовете му Яков и Исав, а чак след това си спомняме за самия Исаак. Той е играл важна роля в Божия план. Когато оглеждаме духовното си наследство, важно да се вглеждаме както в силните, ката и в слабите черти от героите от Библията. **Много важно е да размишляваме за силните страни в характера на другите хора.**

Чух за една жена, която имала бродирана възглавница в хола си. На възглавницата бил избродиран надпис: **“Ако нямаш да кажеш нещо добро за другия човек, седни край мен и ми разкажи само на мен за него.”** Да се търсят поводи за критики и забележки, да се изваждат на показ лошите неща в другите хора, това е клюкарство. Спомням си едно малко стихотворение, което гласи: *“В най-лошите хора има толкова добри неща и в най-добрите от нас има толкова лоши неща, че е израз на лошо поведение да говорим лоши неща за другите хора.”* Има толкова много добри неща, които можем да кажем за другите хора.

Когато се вглеждаме в живота на Исаак, ние не трябва да се ограничаваме само до конфликта между синовете му или за начина, по който семейството му се е разпаднало. Ние трябва да се вгледаме и в силните страни от характера на Исаак. Той е пътувал малко. Избягвал е конфликтите. Мога само да си представя конфликта, който е съществувал в семейството, в което е израснал, конфликтът между майка му Сара от една страна и Агар и Исмаил от другата страна, който несъмнено е оказал влияние за оформяне на характера му. Според мен Исаак е бил глезено дете. Той даже не е избрал жена си самостоятелно. Той е бил кротък и незабележителен човек. Когато умряла майка му Сара, баща му Авраам е знаел, че за да се изпълни обещанието на Бога, Исаак ще трябва да се ожени. Поради това извикал главния си слуга и му казал: *“Искам да идеш и да намериш жена за сина ми, но да не е ханаанка. Иди до мястото, откъдето дойдохме.”* Слугата се върнал до мястото, където живеел Нахор, братът на Авраам. Там, край кладенеца, слугата срещнал младата му дъщеря Ревека. Той се чудел, дали Ревека ще се съгласи да тръгне с него. Когато й казал какво иска, тя го отвела при баща си. Бащата се съгласил и те отпътували за Ханаанската земя. **Ревека е била точно този тип жена, от който Исаак се е нуждаел.** Тя била много силна и пряма жена.

Тя се е различавала от Исаак, който е бил по-въздържан от нея. Ревека е била силна жена и Исаак е имал нужда от такава съпруга. Бог знае какво прави. За да разберем какво е означавала тази жена за Исаак, нека да прочетем Бит.24:67: *“Тогавя Исаак въведе Ревека в шатрата на майка си Сара и я взе, и тя му стана жена, и той я обикна. Така Исаак се утеши след смъртта на майка си.”* Исаак е искал до него да има човек, който да е като Сара. И така Ревека му станала жена. Брачният им живот започнал с нежни и любовни отношения. Когато проследяваме историята на живота им, ние ще установим, че те не винаги са били такива. **В продължение на почти 20 години те нямали деца.** В Бит.25:21 се казва, че Исаак се е молел Бог да дари Ревека с деца, защото е била бездетна. Бог отговорил на молитвите му и Ревека забременяла. И не само забременяла, но се оказало, че ще роди близнаци. Преди да започне раждането, Ревека усетила, че децата се борят вътре в нея. Бог й казал: *“Два народа са в утробата ти и две племена ще се разделят от корема ти. Едното племе ще бъде по-силно от другото; и по-големият брат ще слугува на по-малкия”* (25:23). **Още преди да се родят синовете й, Ревека е знаела, че по-младият ще господства над по-стария син.** Още от самото начало е имало съперничество между братята.

Не е имало никаква прилика между двете момчета. Исав (червен) е бил червенокос. Предполагам, че подобно на другите червенокоси хора, той е бил много импулсивен, вземал е прибързани решения и не е обмислял действията си предварително. За разлика от него, Яков е бил внимателен и пресметлив. Името му означава **“хищник, грабител.”** Когато децата се раждали, пръв се родил Исав, а след него се показал Яков, който държал брат си за петата. Това е бил белег за съперничеството, което щяло да съществува между тях. Исав обичал да бъде сред природата, навън от дома, а Яков предпочитал да се стои у дома. Поради тази причина между Исав и баща му Исаак имала много здрава връзка. Такава връзка съществувала и между Яков и майка му Ревека. Веднъж Яков готвел. Самият факт, че той е готвел, говори много за него. Влязъл брат му Исав, който бил много гладен и поискал да яде от яденето на брат си. Яков казал, че ще му даде да яде, ако в замяна Исав се откаже от правото си на първороден син, така че Яков да получи бащината благословия. Исав незабавно се съгласил и сделката била сключена. Исав получил паница леца, а правото на първороден син отишло при Яков. Ние можем да научим много за характера на Исав от Бит.25:34 *“Тогавя Яков даде на Исав хляб и вариво от леца; и той яде и пи, и стана, и си отиде. Така Исав презря първородството си.”* Първородното право не е било нещо ценно за Исав. Той е бил ръководен от плътските си желания, а Яков е бил воден от ненаситните си амбиции да постигне успех в живота си и да върви напред. Дватама вървели по съвършено различни житейски пътища. Можем да научим много за Исаак от Бит. 26:2-6.

Бог казал на Исаак: *“Стой тук.”* Това е била напълно различна заповед от заповедта, която Бог е дал на Авраам. Вие знаете, че **трябва много да внимаваме, за да разберем какво иска Бог от нас.** Понякога той ни казва да заминем, но това не се отнася за всички. Понякога Бог казва да останем, както се е случило в този случай с Исаак. Исаак се подчинил. Бог подновил обещанието си към него. Това е първото място в Библията, където ни се казва, че Исаак се е срещнал с Бога след онази среща, когато баща му Авраам за малко щял да го принесе в жертва на планината Мория. От тогава изминало много време, но сега той отново се срещнал очи в очи с Бога. Забележете, че срещата е станала, докато Исаак се е намирал в много трудно положение – по време на глад. Колко често Бог постъпва по този начин и с нас. Тогавя, когато живеем трудно, когато сме в беда, точно в такива моменти Бог ни се разкрива по някакъв начин, за да ни даде не само уверения и указания, но и да поднови завета и благословията си към нас.

Библията ни разказва, че Исаак е преуспявал. Този човек, който не е много популярен, се е грижел доста добре за себе си. До този момент Исаак е бил пастир, а сега станал фермер. В Бит. 26:12 се казва: *“И Исаак пося онази земя и събра същото лято стократно; и Господ го благослови.”* Бог го благословил и той започнал да забогатява, докато станал много богат. Той имал толкова много стада и слуги, че филистимците му завиждали. Исаак е бил чужденец в една чужда страна, но бизнесът му вървял толкова добре, че всички хора около него се чудели и му завиждали на начина, по който е просперирали. Хората, които му завиждали много, се ядосали, уплашили и помолили Исаак да си отиде. В Бит. 26:16 царят казва на Исаак: *“Иди си от нас, защото си станал много по-силен от нас.”* Тъй като не обичал конфликтите, Исаак си заминал. Едно от нещата, което правели филистимците, било да запълват с камъни и пясък всички кладенци, които били изкопани от Авраам. По този начин те се опитвали да прогонят чужденците от тяхната територия. Когато Исаак отишъл да живее при филистимците, той извадил камъните и пясъка от кладенците, изкопани от баща му Авраам и им дал същите имена, с които ги бил нарекъл баща му. Освен това Исаак изкопал още няколко кладенеца. При изкопаването на първия кладенец възникнал спор относно това чия собственост е водата. Исаак нарекъл този кладенец Есен (спор). Вторият кладенец бил изкопан в същата обстановка. Исаак го нарекъл Ситна (вражда). При изкопаването на третия кладенец нямало никакви спорове. Исаак го нарекъл Роовот (широта). Той продължил да се движи напред, да копае кладенци и да избягва конфликтите. Бихме могли да кажем, че той е имал вяра да копае кладенци. Той продължавал да премахва препятствията

и да търси вода. Така както по-рано имал успехи като пастир и фермер, така и сега имал успехи като копач на кладенци. Всеки път, когато изкопавал кладенец, от него извираше хубава вода за пиене. Хората му били много задължени заради водата, която им осигурявал. Исаак отишъл в едно място, наречено Вирсавее, където е живял и баща му Авраам. Там Бог му се явил и му казал: *“Аз съм Бог на баща ти Авраам; не бой се, защото Аз съм с теб, ще те благослоя и ще умножа твоето потомство заради слугата Ми Авраама”* (Бит.26:24). Там Исаак построил един олтар, нарекол го на името на Бога, разпънал палатката си и изкопал кладенец. Не е ли забележително, че Ребека е била намерена край кладенеца и че Исаак е бил толкова добър копач на кладенци? **Пред нас е един обикновен човек на вярата, който преизобилно бил благославян от Бога.**

Миналата седмица чух за един методистки свещеник, който умрял на 90 годишна възраст и оставил наследство от 2 мил. долара. **Когато чух тази новина, в първият момент ми се прииска да стана методист.** Очевидно този методистки свещеник никога не е получавал никаква баснословна заплата. Той е служил като пастор в малки църкви, но е бил много пестелив и никога не е имал дългове. Той винаги се е опитвал да пести и да дава десетък. Когато умрял, той оставил това огромно наследство. Удивителен е начина, по който някои хора биват благославяни от Бога. Може би и вие познавате такива хора. Те опитват нещо и успяват. После опитват нещо друго и отново успяват. Просто има хора, които притежават дарбата да са предприемчиви. Те просто са способни да правят нещата добре. Като че ли няма връзка между постиженията им и онова, което правят, но Бог ги благославя, защото знае, че те могат да станат благословение за другите хора. Авраам е бил велик пионер и е имал забележителна вяра. Исаак също е бил човек на вярата, но неговата вяра е била по-неуловима. Той е кротък човек и не се стремил да бъде център на вниманието. Той играе своята роля и живее своя живот. **Знаете ли, че между всички патриарси Исаак е живял най-дълго. Той е умрял на 180 години, благославян от Бога.**

Вярата и благословиите няма да ви спестят житейските трудности. Исав бил буен човек и си взел жени-ханаанки. Понякога хората ме питат за бракове, при които се събират двама човека от две различни раси, народи или култури. Питат ме какво казва Библията по този въпрос. Дали забранява такива бракове. Никъде в Библията не съм открил такава забрана. Но вижте какво пише в Бит.26:35 за браковете на Исав: *“Те бяха горчивина за душата на Исаак и Ребека.”* Когато между мъжът и жената в семейството има повече различия, отколкото сходства, това обикновено предизвиква напрежение и тъга в семейството. Исав продължавал да се опитва да намери подходящата съпруга. Накрая вече имал 6 жени. Той продължавал да се надява, че следващата съпруга ще бъде харесана от Исаак и Ребека. Исав даже се оженил за една от внучките на Исмаил, който бил брат на Исаак по бащина линия.

Спомних си историята на една жена, която мразела котките. Тя просто не можела да ги понася. Синът ѝ се оженил за жена, която обичала и имала котки у дома си. Независимо от различията си по въпроса за котките, снахата и свекървата се опитвали да се разбират добре. Снахата обичала котките като собствени деца. Тя имала една персийска и една сиамска котка и се надявала, че може да намери друг вид котка, която ще се хареса и на свекървата. Купила едно малко пъстро коте, занесла го в къщата на свекървата и казала: “Помислих си, че може би ще харесаш това коте.” Свекървата наистина се опитала да го хареса, но проблемът бил, че снахата довела със себе си и другите котки.

Същото се случило и с Исав, който продължавал да търси подходящата съпруга, но това само увеличавало горчивината на Исаак и Ребека. Основният текст, който ще разгледаме днес е Бит. 27. Вие знаете тази история. Това е история, пълна с измами в едно семейство, което било разкъсвано от предпочитанията на бащата и майката към някои от синовете им. Исаак остарял и зрението му се влошило. Той казал на Исав да му сготви любимото му ядене. Ребека подслушала разговора им. Нали си спомняте, че когато се раждали двете момчета, Бог казал на Ребека, че по-голямото ще слугува на по-малкото? Съмнявам се, дали тя въобще е споделила с Исаак тази новина. Очевидно не е. Сега Исаак искал да благослови този син, който се бил родил пръв. Поради това го изпратил на лов да убие някакво животно и да му сготви ядене. Ребека проследила какво става и казала на Яков: “Нека да те облека с дрехите на Исав, за да миришеш като него. Ще покрия ръцете и врата ти с козина, така че когато баща ти те прегърне, да си мисли, че прегръща Исав. Ще сготвя вкусно ядене и ще му сложа такива подправки, че да изглежда като сготвено с дивечово месо.” Това е измама. Яков отнесъл яденето на Исаак. Баща му опипал козината по ръцете и по врата му и казал: “Ти миришеш като Исав, но гласът ти прилича на гласа на Яков.” Очевидно старият човек е бил объркан, но благословил Яков.

Когато Исав се прибрал от лов, сготвил яденето и се явил пред баща си, той започнал да трепери, защото разбрал, че е бил измамен. Яков казал на Исав: **“Брат ти дойде с измама и взе твоето благословение.”** Исав изплакал: **“Татко, не остави ли и за мен някаква благословия?”** Бащата му отговорил: **“Не, няма за теб благословение.”**

Знаете ли колко пъти сам чувал подобна история от хора, изпаднали в беда? Най-много от всичко на света те искат родителите им да им кажат, че ги обичат и ги благославят. Тези хора плачат като Исав: “Моля

те, татко, благослови ме.” **Исаак направил грешка, защото си мислел, че може да благослови само едно от децата си.** Може би сте чували историята за жената, която винаги отрязвала двата края на филията шунка, преди да я сложи в тигана. Мъжът ѝ я попитал защо го прави и тя му обяснила, че майка ѝ я е научила да прави така. Съпругът отишъл при тъщата си и я попитал защо се прави това. Тъщата казала: “Не знам. Майка ми ме научи да правя така.” Тогава мъжът отишъл при бабата и я помолил да му обясни защо е рязала двата края на шунката. Бабата му казала: “**Защото тиганът ми не беше достатъчно голям и шунката не можеше да се изпича равномерно.**”

Не е ли удивителен начина, по който възприемаме, че нещата трябва да се вършат по начина, по който винаги са били вършени? Исаак е считал, че може да благослови само един от синовете си. **Но истината е, че той е можел да благослови и двамата, а не само Яков.** Той не благословил Исав. Историята на Исаак ни учи, че в моменти на беда Бог е верен. Той е казал: “Няма да те оставя и няма да те забравя.” Историята на Исаак ни учи, че можем да служим на Бога, без да сме в центъра на вниманието, защото Бог има задача и план за всеки човек. **Историята на Исаак ни учи, че наградите в този живот не зависят от великите ни дела.** Божията благословия е за всеки човек, но тази благословия и върното ни подчинение на волята на Бога няма да ни спестят главоболията. Когато си мислите за Исаак, спомнете си, че той винаги е бил верен на Бога. Той е правил някои грешки, особено в семейството си. Ревека също е правила грешки, но в Библията за тях са написани много неща, поради които ги възприемаме като част от нашето духовно наследство.

Аз разговарях с един човек, който е участвал във Втората Световна Война. Когато бил във Франция, заедно с трима войници бил изпратен на разузнаване и се срещнали с немски войници. Скрили се в една стара и разрушена от бомбардировките къща. Било през нощта. Те се скупчили заедно зад някакво прикритие и се молели на Бога да ги запази. На следващия ден другите трима войници били убити. Само този човек останал жив. Около 2 месеца преди да умре, този човек, който живееше в нашия град, ми каза: “Винаги съм знаел, че Бог ще ме спаси, защото имаше нещо, което искаше да направя. Той имаше цел за живота ми. Не знам дали изпълних задачата, която Бог ми беше поставил, но през целия си живот се опитвах да живея в ежедневно подчинение на волята на Бога.”

Убеден съм, че от мига, когато Авраам шиял да убие сина си Исаак като жертвоприношение на Бога и Бог го заменил с един овен, стоящ в храста, **Исаак е знаел, че Бог има цел за живота му.** Имало е нещо, което Бог е искал от него да направи. Исаак е живял в ежедневно подчинение на волята на Бога в продължение на 180 години. Той е част от нашето семейно дърво. **Примерът на Исаак ни напомня, че Бог очаква от нас да му бъдем верни.** Вярвате ли, че Бог има цел за живота ви? Вярвате ли, че не сте тук случайно, а Бог ви е довел тук с някаква конкретна цел? Убеден съм, че това е така. Не знам какъв е плана на Бога за живота ви, но знам, че Той има някаква цел за всеки от вас. В Йер. 29:11,13 Бог казва: “*Защото зная мислите, които мисля за вас... мисля за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда... И ще Ме потърсите и ще Ме намерите, като ме потърсите с цялото си сърце*”

Бог иска да вземете решение. За някои от вас това може да е решение да приемете спасението чрез Исус Христос, да признаете Христос като Господ на живота ви. За други това решение може да има дългосрочни последици. Може би Бог иска да станете член на нашата църква? Не отлагайте, а вземете решение. В името на Господ Исус Христос се молим. Амин.

Искаш ли да бъдеш излекуван?

Йоан 5:1-9

Продължаваме разглеждането на някои съдбоносни въпроси от евангелията. Някой е казал, че единственият глупав въпрос е онзи въпрос, който човек не задава. Не съм сигурен, дали това е вярно.

Например, аз се сещам за някои доста глупави въпроси. Един човек имал големи трудности с един курс по голф. Той бил член на един голф-клуб, но използвал членството си само за да изкопава тревата със стика си и да търси нещо изгубено. Веднъж, докато се намирал между две дупки на игрището, някой го попитал: “Да не сте си изгубили топката за голф?” А човекът му казал: “Не, просто си мислех, че за малко ще изляза от играта, за да изловя змиите.” Въпросът “Да не сте си изгубили топката за голф?” изглежда глупав. А какво да кажем за един човек, който бил спрял край пътя в студена и дъждовна нощ. Колата ми била вдигната с крик, защото едната гума била спукана. Друг шофьор спрял край него и го попитал: “**Да не би гумата ви да е спукана?**” Човекът отговорил: “**Не, аз винаги разменям местата на гумите посред нощ, когато вали.**” Някои въпроси може да не са много уместни, но ви уверявам, че в евангелията можете да срещнете много уместни въпроси.

Днес ще разгледаме въпроса “Искаш ли да оздравееш” от Йоан 5:1-9. Когато в началото на тази година бяхме в Йерусалим, аз видях мястото, за което се говори в Евангелието на Йоан, където се

съединяват няколко басейна. Един подземен поток свързва всички пет басейни, които били толкова дълбоки, че човек можел да плува в тях. Когато някои хора четат този откъс, те го свързват с кръщението, защото просто водата е била толкова дълбока, че е било възможно човек да бъде кръстен на това място. Когато Исус дошъл при Овчи порти, той видял много страдащи от неизлечими болести, сакасти, слепи и парализирани хора, които лежели на постелки край басейните. В някои от вариантите на превода стихът Йоан 5:4 е изпуснат и поставен под черта в дъното на страницата. Очевидно той е бил добавен по-късно, за да обясни защо хората са се събирали на това място. Според легендата на това място, наречено Витесда – “**къщата на милостта**” - от време на време се появявал един ангел и разбърквал водата. Когато водата се размътела, онзи, който пръв влезел в басейна, се излекувал. Поради това се събирала тази огромна тълпа от нуждаещи се, мислейки си, че водата в басейните е свята и притежава лечебни свойства.

Мнозина от вас са чували за едно място в Джорджия, наречено Уорм Спрингс, където ходел да се лекува Президентът Франклин Рузвелт. Считало се, че по някакъв начин тези топли извори притежават някакъв лечебен ефект върху хората, които се потапят във водата. Хората от едно малко общество в Хиилинг Спринг в Северна Каролина все още си наливат вода от извора в бутилки и други съдове. Те вярват, че водата има лечебни свойства, защото в нея има разтворени минерални вещества.

Историята от евангелието на Йоан съвсем не е необичайна. По света има места, за които се счита, че притежават лечебни свойства. Хората отиват там и прекарват известно време, лежейки на постелките си. Когато Исус отишъл на това място, някой сигурно е привлякъл вниманието му към този човек, който бил парализиран от 38 години. В Библията се казва, че Исус “узна”, което означава, че някой трябва да му е казал: “Господарю, този човек лежи тук почти откакто се е родил.” **По времето на Исус средната продължителност на живота е била около 35-40 години**, а този инвалид е лежал върху постелката си толкова дълго време. Той е имал нужда от помощ, поради което Исус спрял вниманието си върху него. В Йоан не се казва, че Исус си е разменял любезности, когато се доближил до парализираният човек, а направо започнал разговора със стряскащия въпрос: “**Искаш ли да оздравееш?**” На пръв поглед въпросът изглежда груб и неуместен, защото отговорът е толкова очевиден. Със сигурност човек, който от 38 години лежи край този басейн, би искал да се излекува. **Този съдбоносен въпрос без съмнение се фокусира върху целта на живота на този човек и върху целия му мироглед**. Година след година той е лежал край басейна. Може би към този момент вече е бил загубил всяка надежда. Може би си е мислил, че никога няма да бъде излекуван. Може би вече се е бил предал. Исус задал въпроса “Искаш ли да оздравееш?” Понякога е нужно такава откровено противопоставяне. Понякога е полезно да попитаме човека: “**Наистина ли искаш да живееш по-добре? Искаш ли да настъпят промени в живота ти?**”

Съветникът може да запита мъжът и жената, които се подготвят да се оженят: “Наистина ли искате бракът ви да просъществува?” Някои хора, които идват да се консултират относно предстоящия си брак, просто искат пастора да ги благослови. Те не искат да имат здрав брак, обратното, те искат бракът им да приключи. За хората, които имат проблеми в живота си, като например пристрастяване към нещо, е много добре да бъдат запитани: “Искаш ли да оздравееш?” “Наистина ли искаш да промениш начина си на живот?” Понякога те отговарят: “**Аз искам да съм по-добре, но не искам да променям начина си на живот.**” Лекарите често говорят за нуждата от съгласие на болния, защото болните трябва да изпълняват онова, което им е предписано да правят. Лекарят казва на пациента да извърши определени действия, които са задължителни, за да настъпи оздравяването. Тези действия може да включват промяна в начина на живот. **Някои хора са пленници на мизерния начин на живот, просто защото не желаят да се променят.**

Докато се обучавах в семинарията, стажувах в една психиатрична болница, където веднъж попитах един болен как се чувства. Той ми отговори: “Не се чувствам добре. Положението ми е ужасно.” “Защо е ужасно?” Този човек, който имаше хронична депресия, ми отговори: “**Смениха ми лекарството и новите лекарства ме правят щастлив. Сега съм щастлив, но не мога да го понеса.**” Искате ли животът ви да се промени? Искате ли да оздравеете? **Понякога хората предпочитат постоянно да се оплакват и да обвиняват другите за състоянието си**. Парализираният от притчата казал: “Нямам човек да ме спусне в къпалнята.” Инвалидът не дал точен отговор на Исус дали иска да бъде излекуван или не. Той просто казал: “Бедният аз. Никой не иска да ми помогне.” Въпросът на Исус е конфронтационен. “Искаш ли да бъдеш освободен от своята мизерия?” **е въпрос, чиято цел е да изясни каква е представата на болния за живота му, ако бъде излекуван**. Ако бъде излекуван, той ще трябва да понесе допълнителни отговорности и ще трябва да започне да се грижи сам за себе си. Най-малкото, което ще трябва да направи, е да вдигне от земята постелката си и да проходи. Исус не изчакал да получи точен отговор.

“Искаш ли да оздравееш?” Преди време говорих с един човек, който беше изгубил работата си. Попитах го как живее. Той ми отговори: “Предложиха ми работа, но щяха да ми плащат само 12 долара на час. Реших да чакам за друга работа.” Според мен той просто не искаше да се промени. Той не искаше живота му да се подобри. Този съдбоносен и конфронтационен въпрос изважда на показ какво наистина

искаме. В такъв момент силата на Христос се среща с човешката безпомощност. Забелязахте ли, че в този случай на изцеление Исус не се е молил? Той не е докоснал парализираният, нито е казал: “Вярата ти е причината да станеш добре.” Той просто попитал: “Искаш ли да оздравееш?” Преди парализираният да му отговори точно, Исус казал: “Стани, вдигни постелката си и ходи. Поеми собствената си отговорност. Направи крачка напред.” Човекът направил точно това, което Исус му казал да направи, без да скача, без да танцува, без да възхвалява Бога, както е при други случаи на изцеление, описани в книгата Деяния на апостолите. Предполагам, че първите стъпки на този човек са били сковани и неуверени. След 38 години е цяло чудо човек да е в състояние да направи даже 1-2 стъпки. Благодарение на силата на Христос той направил това, което не бил в състояние да направи в продължение на 38 години. Той проходил, а това е чудо.

Опитах се да се поставя, как щях да се чувствам, ако бях непосредствен наблюдател на случилото се във Витесда. Представих си, че виждам този равин да минава през Овчи порти и да спира до парализирания човек. “Къщата на милостта” предоставила шанс на Исус да демонстрира милост, но това е била доста сурова милост, която се е конфронтирала и е задала въпроса “Искаш ли да оздравееш? Искаш ли да се промениш? Ще поемеш ли още отговорности? Ако си готов, стани. Достатъчно си чакал някой друг да направи това вместо теб. Ставай.” Може би чудото в случая е, че Исус е успял да види какво се намира отвъд оплакванията и извиненията на този човек. А това със сигурност е чудо.

Когато си представя, че съм там и наблюдавам случилото си, аз си мисля за другите хора, които също са били там, за огромната тълпа от страдащи хора, които са лежали на постелките си. Те видели как равинът влязъл през вратата, отишъл при парализирания, задал му един въпрос и след това му заповядал да направи нещо. Човекът, който най-дълго от всички болни лежал там, станал и си заминал. Той бил излекуван. Според мен хората от тълпата би трябвало да кажат на Исус: “Хей, чакай малко! И аз искам да бъда излекуван. Ти не ме попита. И аз искам да стана и да си отида в къщи. Не можеш ли да излекуваш слепотата ми? Не можеш ли да излекуваш неизцелимата ми болест? Какво ще стане с моя недъг? Ти даже не си направи труда да ме попиташ!” Но не е станало така. Исус избрал един човек от тълпата, въпреки че и много други са имали нужда от изцеление. Представям си, как са реагирали някои от присъстващите на чудото и как са се зарадвали: “Слава на Бога, че поне един от нас оздравя.” Други са му завидели. “Защо той, а не аз?” Някои даже са били ядосани на Исус. “Защо ме отмина и ме остави сам да се справям със съдбата си?” Някои даже не са забелязали какво е станало, защото са били прекомерно вглъбени в собственото си страдание, поради което не могли да гледат какво става с човека край тях. Някои от онези, които са видели как парализираният става и си отива са си помислили: “Този човек е късметлия. Равинът от Галилея избра да го излекува сред толкова много хора. Защо той не излекува всички болни?”

Когато четем тази история, ние можем да запитаем Исус: “Ти знаеш положението, в което се намирам. Ти знаеш мой проблем. Ти знаеш болката ми. Ти знаеш за страданията ми. Къде си, когато имам нужда от теб? Аз се молих да ме излекуваш. Аз казах, че вярвам, че ти можеш да ме излекуваш. Но аз все още съм в капана на моята мизерия. Аз все още страдам и съм принуден да търпя.” Много от нас се молят Бог да ни излекува. Някои от нас са телесно болни. Други имат семейни проблеми. Трети имат финансови проблеми, Четвърти имат емоционални или духовни проблеми. Честно казано, когато четем, че Исус е излекувал само един човек, ние си казваме, че това не е справедливо. А какво ще стане с верните християни, които наистина искат да оздравеят? Защо не е възможно всички да бъдем излекувани? Джони Емерсън Тада е млада жена, която станала жертва на скок от кула в плувен басейн, при който си счупила гръбначния стълб и се парализирала от шията надолу. В книгата си “Крачка напред” тя описва живота си след този ужасен инцидент. Тя разказва, че непосредствено след инцидента тя получила много пощенски картички, писма и телефонни обаждания от доброжелателни християни, които ѝ казвали: “Джони, Бог не иска да си парализирана. Бог не иска до края на живота си да живееш като инвалид. Ние знаем, че ако се молим и имаме вяра, Бог ще чуе молбите ни. Бог ще те излекува.” Тя разказва, че е била убедена, че Бог ще я излекува. Тя даже отишла в една църква и старейшините и пасторите я помазали с миро и се молили страстно Бог да я излекува. Тя вярвала с цялото си сърце, че Бог ще я излекува.

Тя живеела в очакване, но времето минавало, а тя си оставала неподвижно парализирана, поради което започнала да се пита: “Да не би в живота ми да има някакъв грях, който да пречи на Бог да ме излекува? Да не би да съм направила нещо погрешно? Може би не беше правилно пасторите да ме помазват и да се молят за мен? Или може би нямам достатъчно вяра?” В продължение на 6 години тя търсела отговор на тези въпроси, ровела се в Библията, за да открие всичко свързано с Божията изцелителна сила. Накрая стигнала да следното заключение: “Без съмнение Бог може и понякога излекува хора по някой чуден начин, но Библията не ни учи, че Той ще излекува всеки болен. Не всеки, който отиде с вяра при Бога ще бъде излекуван. Бог избира да излекува или да не излекува даден човек. Той притежава суверенното право да прави този избор. Излекуването не става автоматично. Когато се случи някое чудотворно изцеление, то

представява бегъл поглед на онова, което ще се случи, когато дойде Божието царство.” **На не излекуваните трябва да напомним, че Божието царство все още не е настъпило.**

Апостол Павел е изживял нещо подобно. В Библията се казва, че той имал някакъв много болезнен трън в плътта. Въпреки че не знаем точно каква е била тази болест, тя е била много болезнена. Павел разказва, че се молил страстно Бог да извади този трън от него и Бог отговорил на молитвите му. И знаете ли какво му е казал Бог? **Той му казал “Не.”** Понякога Бог отговаря по този начин. Бог казал: **“Павеле, достатъчна ти е моята милост.”** Павел казва, че докато осъзнавал милостта на Бога в контекста на своето страдание, той научил един важен урок. Павел казва: **“Когато съм слаб, аз съм силен.”** Когато силата ни се изчерпва, Божията сила застава до нас, така че даже някакъв трън в плътта може да се превърне в канал за Божието благословение и за Божията милост. Много от нас са изпадали в такова състояние. Ние се молим Бог да ни освободи от нещата, които ни заобикалят и ни причиняват страдания. Ние се молим Бог да ги премахне. Нали е вярно, че някои хора биват излекувани така, както са пожелавали? Но на много от нас Бог отговаря “не” и ние продължаваме да живеем трудно и да страдаме.

Драматургът Торнтън Уайлдър е написал пиесата “Ангелът, който размътваше водата,” която е посветена на същия откъс от Йоан. Ангелът в пиесата е същият ангел от притчата, който от време на време разбърква водата в басейна, а наоколо има тълпи от хора, всеки от които иска пръв да влезе във водата и да се излекува. Сред болните има и един лекар, който също се стреми да влезе пръв в басейна и да се излекува, за да може после да лекува другите хора. Накрая изглежда, че щастието му се усмихва и той ще влезе пръв във водата. Но докато доближава края на басейна, ангелът му извиква: “Докторе, отдръпни се назад. Дай възможност на някой друг да те изпревари. Оздравяването не е за теб. Без своите рани, откъде ще получаваш силата да лекуваш? Даже небесните ангели не могат да служат на нещастните човешки същества, ако не носят бремето на страданието. Дръпни се назад, докторе. **Само ранени воини могат да изпълняват службата на любовта.**”

На пръв поглед е несправедливо само един човек от тази огромна тълпа да бъде излекуван. Не изглежда ли, че в този случай Бог е имал милост само към един човек? Ако се вгледаме по-отблизо, можем ли да видим, че в тази тълпа от болни хора работи една по-дълбока милост? Има милост за всички, не само милост за излекуване, но милост към всички, които са видели как младият равин от Галилея минал през Овчи порти и променил живота само на един човек. Ако прочетете още няколко глави от евангелието, ако проследите продължението на живота на този равин от Галилея, вие ще видите, как той е бит и окървавен, как носи кръста си към едно място, наречено Голгота. Ще го видите прикован към кръста и как кръвта тече от раните му, а на главата му е поставен трънен венец. Вие виждате страданията му и чувате виковете на тълпата: **“Лечителю, излекувай себе си.”**

Но истината е, че той не може да излекува себе си и в същото време да бъде Великият Лечител. Той чува подигравките: **“Ти спасяваш другите. Спаси себе си.”** Но той не може да спаси себе си и в същото време да бъде Спасителят. Всичко е станало така, както Исая (Коментар: 800 г. по-рано. Д.Пр.) е написал, че ще стане. **Той беше наранен заради нашите престъпления и беше бит заради нашите грехове. На него беше възложено нашето наказание. Чрез неговото бичуване ние бяхме изцелени. Неговите рани ни излекуваха.** Не е ли вярно, че всеки от нас има проблеми в живота си. Някой имат телесни, а други - духовни проблеми. Трети имат проблеми в семейството си. Други са безработни. Всеки от нас има някакъв проблем. Не е ли вярно, че всеки иска да се освободи от този товар? Ние искаме да бъдем излекувани. Истината е, че една от най-сладките черти на християнството е, че то е служение на страданието. Всички знаем, че имаме слабости. Всички знаем, че сме нуждаещи се. Ние се опитваме да живеем така, както сме призвани и да бъдем свещеници един на друг. Ние сме свещенство, съставено от вярващи, които се грижат един за друг. Ние сме в състояние да правим това, защото милостта на Христос ни дава да разберем, че даже в нашата слабост, ние сме силни. Даже когато сме ранени, ние можем да лекуваме другите. Страданието е единственият начин, чрез който можем да играем ролята на ангели на изцелението за хората около нас.

Повечето от нас искат да бъдат излекувани и понякога това се случва, **но даже тези изцеления са временни.** Рано или късно всеки от нас попада в капана на болестите и на смъртта. Рано или късно животът на всеки от нас свършва. **Истината е, че ние сме ранени воини, които служат на любовта.** Бащата на Линда Нюхаус бил епископален свещеник. Тя разказвала, че това е причината да знае толкова много за църквата и за религията. Десетгодишният ѝ син заболял от рак и след двегодишна борба с болестта починал. Според нея чак след тази трагедия тя наистина научила нещо за вярата. Тя е написала една книга, озаглавена “Добре, Господи, ние можем да го понесем.” Заглавието е взето от молитвата, която синът ѝ произнесъл, когато докторът му казал, че положението му се влошава. **Линда казва, че онова, което преживяла със сина си я научило, че има благословия в страданието,** когато вярата ни расте и се задълбочава и тогава нашият живот оказва значително влияние върху другите хора. Като християни, всички ние очакваме да отидем на небето. Ние знаем, че ще дойде време, когато вече няма да има мъка, страдания, болка и плач. Старите неща

ще отминат и всичко ще стане ново. Небето е перфектното изцеление. Мислете за това. Когато отидем на небето, ние ще бъдем напълно променени, ще получим съвършено ново тяло и тогава ще бъдем излекувани. Тук понякога има изцеление, но повечето от нас ще трябва да понасят страданията, защото просто този свят още не е отминал.

Чух за един проблем с доставката на цветя. Адвокатска фирма поръчала на един цветарски магазин да занесе букет цветя на една друга адвокатска фирма, по повод преместването ѝ в нов офис. Доставеният букетът бил придружен от картичка, на която пишело: “С най-дълбоки съболезнования.” Адвокатите се смяли много, но човекът, който поръчал букета се обадил на цветаря за грешката. Когато чул какво е станало, той се ужасил: “О, не! Това означава, че на букета за погребението е била поставена картичката с надпис: “Поздравяваме ви по повод преместването ви на ново място.” Но нали точно това става, когато отидем на небето? Ние се преместваме на нова място и заживяваме без болка и страдания. До тогава ние служим на любовта. А тези които служат на любовта са ранени воители.

Много ми харесва една история от книгата на Хенри Нюен “Чудесният Лечител.” Човек отишъл при един равин и му казал, че иска да намери Месията. Равинът му казал: “Ако искаш да намериш Месията, иди при градската врата.” Човекът отишъл там и наблюдавал как хората влизат и излизат през вратата, как купуват и продават. Край вратата имало и тълпа просяци. Човекът се върнал при равина и му казал: “Рави, ходих до градската врата, но не видях Месията.” Равинът го попитал: “Видя ли просяците?” Човекът потвърдил че, там имало много просяци. Равинът казал: “Месията е сред просяците.” Човекът казал: “Но рави, там има толкова много просяци. Как мога да разбера, кой от тях е Месията?” Равинът му казал: “Иди и наблюдавай просяците. Болшинството от тях се грижат за собствените си рани и ги превързват, но ще видиш един просяк, който не се грижи за себе си, а за другите хора. Той е Месията Исус Христос.”

Спасителят на когото служим е чуден лечител. Той е призовавал всеки от нас, всички които са ранени християни, да му служим. Неговата милост ни дава възможност да вземем болката и страданието, което носим и да ги използваме като начин за да помагаме на другите хора и да споделяме с тях добрата новина за Исус Христос. Въпросът е, дали искате да оздравеете? Вие ще бъдете излекувани. Ако вярвате в Господ Исус Христос, вие ще бъдете излекуван. Повечето от нас ще бъдем излекувани чак когато отидем на небето. До тогава ще позволите ли на Исус да използва вашата болка и вашето страдание като канал, по който благословията му да стигне до другите хора? Това става, когато помолите Христос да бъде ваш Спасител. Тогава признавате, че имате нужда от него и решавате да го приемете. Тогава започваме пътуването по пътя на вярата. Това пътуване не е лесно, но е съпроводено с голяма радост. Някои от нас от доста време вървят по този път, но имаме нужда от напомняне и от обновление. За да израстваме във вярата, ние трябва да сме част от някакво църковно семейство, където да общуваме със страдащи хора, които обичат Бога и искат да му служат. Приемете Христос за ваш Спасител. В неговото име се молим. Амин.

Исус Навин и Халев

Числа 13:30 – 14:9; Ис. Нав. 1:6-9

Вярвате ли, че Бог може да направи път там, където изглежда невъзможно да се премине? Ние изучаваме заедно нашето семейно родословното дърво на вярата и проследяваме духовното си наследство. Днес ще се запознаем с историята на Исус Навин и Халев. Исус Навин е въвел народа на Израел в Ханаанската земя, която Бог им обещал. Една учителка в Неделно училище разказвала на учениците си как е била завладяна Обещаната земя от народа на Израел. Тя разказала как Бог им обещал тази земя и как те влезли в нея. След поредица от победи, те завладели земята. После учителката попитала: “Какво научихте за Бога от тази история?” Едно момченце настоявало да отговори. Когато му позволили да говори, то казало: “Аз си мисля, че Бог обича земята.”

Съгласен съм с това мнение. Бог наистина е харесвал Обещаната Земя, която е дал на народа на Израел. Днес ще говорим за Обещаната земя. След смъртта на Моисей, на Исус Навин било възложено да ръководи народа на Израел. Исус Навин се изправил пред Бога и се подготвил да въведе Израел в Обещаната земя. Нека да прочетем Ис. Нав. 1:6-9.

Миналата седмица гледах едно телевизионно предаване за Абрахам Линкълн, президентът, който е управлявал САЩ по време на най-трудния период от нашата история – Гражданската война. Едно от нещата, което си спомних, докато гледах това предаване беше, че е имало един много способен генерал, наречен Джордж МакКлилан, който е командвал северната армия. Той бил поставен начело на огромна армия, която би могла много лесно да победи противостоящата ѝ армия на конфедерацията. Но генерал МакКлилан е имал един проблем. Той е командвал огромна армия, но просто не е искал да влиза в сражение. Той взел решение къде да се състои битката и изработил стратегията за нейното провеждане. Но

когато дошъл момента за реалното започване на военните действия, той започвал да се колебае, да променя намеренията си и да забавя действията си. В един момент Абрахам Линкълн толкова се вбесил от него, че му написал писмо, в което казал: “Джордж, ако нямаш намерение да използваш армията, бих искал да ми я дадеш на заем за няколко дни.” С тези думи Линкълн му казал, че е време да действа.

Исус Навин и Халев не са си приличали като лидери. Много пъти и двамата са знаели, че им предстои да се водят битки срещу превъзхождащ ги по брой противник. Когато се опитвам да си представя как Исус Навин е водил армията на Израел, аз си представям един безстрашен войн, например приличащ на Моше Даян, който беше сляп с едното око и носеше кожена превръзка на едното си око. Този човек беше безстрашен и смело водеше армията и хората си с убеденост и мъдрост. Наследството, което са ни оставили Исус Навин и Халев е пример на лидери, които са били изработени от различни материали. Исус Навин е бил обучен за предстоящата му работа. Разбира се, той не е имал възможност да завърши някакво военно училище. Той даже не е служил по ръководството на друг лидер, освен Моисей. Всъщност Моисей е бил както неговия началник, така и неговия учител. **Начинът по който Исус Навин е бил научен да влиза в битката много прилича на начина, по който някои хора биват научавани да плуват. Те просто биват хвърляни в дълбоката вода, където не могат да стъпят на дъното.** Така биват принуждавани да плуват, иначе ще се удавят. Ето така Исус Навин се научил да се бие. Скоро след като хората на Израел получили Десетте Заповеди на планината Синай, те се срещнали с амаликитците, които искали да ги унищожат. Амаликитците били номади, странстващи хора, които изглежда не са били подготвени за битката. Моисей възложил на Исус Навин да води войските на Израел, а той самият седнал на един висок хълм и взел в ръката си жезъла, с който се явявал при Фараона, за да иска от него да пусне евреите да излязат от Египет. Този жезъл Моисей хвърлял на земята, за да се превърне в змия. Моисей седнал на върха на хълма, взел жезъла, вдигнал ръцете си и го държал над главата си. Когато Исус Навин поглеждал към хълма и виждал, че неговият началник и учител е с вдигнати ръце, той се окуражавал. Дотогава, докогато Моисей държал жезъла над главата си, битката се развивала в полза на Израел. Когато ръцете му се изморявали и започвали да се отпускат надолу, противниците вземали надмощие. От двете страни на Моисей поставили помощници, които поддържали нагоре ръцете му, така че когато Исус Навин поглеждал към хълма, той виждал, че жезъла е над главата на Моисей. Исус Навин победил амаликитците. Това било обучение в процеса на работата. **Исус Навин се научил, че Бог може да превърне слабостта в сила и може да изтръгне победата от челюстите на поражението.** Това е урок, който Исус Навин е научил добре и който щял да му служи през целия му живот.

Когато стигнали до едно място, наречено Кадис, което се намирало на границата на Обещаната земя, от където народа на Израел предстояло да навлезе в Ханаан. Тогава Моисей изпратил разузнавачи, за да проучат обстановката. В семинарията учих с един човек, който беше служил като офицер от разузнаването във Виетнам. Той ми е казал, че задачата на разузнавачите не е да се сражава с врага, а просто да проникнат на неговата територия, да проучат ситуацията, да оценят силата и местоположението на войските му и след това да се върнат незабелязано, за да докладват. Моисей изпратил група разузнавачи, състоящи се от 12 човека, по един представител от всяко племе. Те се върнали и всички потвърдили, че в тази земя текат мед и мляко и че е чудесно място. Обаче мнението им се различавало коренно относно начина, по който трябвало да подхождат към тази земя. Десет от разузнавачите казали: “Не се осмелявайте да влезете в тази земя. Тези хора са толкова могъщи и силни, те са толкова по-многобройни от нас, че ние изглеждаме като скакалци в очите им. Даже ние вече изглеждаме като скакалци в собствените си очи.” **Много лошо е човек да има комплекса, че е скакалец.** От друга страна Исус Навин и Халев имали противоположно мнение: “Да, това е чудесна земя, в която текат мед и мляко, но ние трябва да влезем и да я завладеем. Ние можем да победим, защото Бог може да победи враговете ни. Той притежава силата да премахне тази пречка от пътя ни. Бог ще направи път там, където изглежда, че не може да се премине.” **Докладът на малцинството бил изпълнен с голям оптимизъм. “Това е земята на обещанието. Бог ни я е обещал. Той ще се погрижи за да победим.”**

Четох за две момчета, които учили в училище с интернат, което имало много добра програма за обучение по езда. Едното от момчетата винаги имало някакъв проблем. Той постоянно правел някакви бели и било от този вид деца, за които казваме, че такава е орисията им. Всичко, което правело това момче било лошо. То се оплаквало от храната, от учителите и от хиляди други неща. То винаги имало някакви неприятности. За разлика от него, другото момче нямало никакви проблеми. Но веднъж то било наказано заради това, че било заедно с другото момче, когато то направило някаква беля. Директорът на училището знаел, че трябва да наложи и на двете момчета еднакво наказание. Завел ги в обора на конете, който отдавна не бил почистван, дал им по една лопата и ги накарал да изринат оборския тор, който отдавна не бил почистван. **После си заминал, а когато се върнал да провери какво са направили, той видял, че лошото момче все още да се подпира на лопатата си и да се оплаква колко несправедливо е било наказано.**

Директорът въобще не бил изненадан и отишъл да провери какво прави другото момче. Заварил го, че то неуморно копаело в торта с лопатата си и изпълнявало възложената му работа. Директорът казал: “Ти знаеш, знам и аз, **че не си направил нищо лошо, за да заслужаваш същото наказание като другото момче. Но ти се оказа достатъчно умен, за да понесеш това наказание безропотно. Откъде намери сили да постъпиш така?**” Момчето казало: “Господине, аз знам, че тук някъде трябва да има едно пони.” Ето това представлява оптимизмът. Исус Навин и Халев били оптимисти, но това не е бил някакъв измислен оптимизъм. Те са знаели, че Бог е обещал земята на Израел. **Те са вярвали, че Бог може да направи път там, където на пръв поглед е невъзможно да се премине. Те са имали вярата и смелостта да вървят напред.** За нещастие, израилтяните решили да послушат мнението на мнозинството от разузнавачите. Те изпаднали в масова истерия и се изпълнили със страх и песимизъм. Даже се обърнали срещу водачите си, като казали, че Моисей и Аарон не ги водят в правилната посока. Решили да си изберат нов водач, който да ги отведе обратно в Египет, мястото, където са били в робство. Когато Исус Навин и Халев се опитали да оправят положението, хората се ядосали толкова много, че искали да ги убият. Бог наказал израилтяните заради неподчинението им. Те били осъдени да се скитат в пустинята в продължение на цяло поколение, докато всички, които напуснали Египет не измрели, с изключение на Исус Навин и Халев. **Бог казал, че двамата ще влязат в Обещаната земя, защото са дали верен отчет. Поради това в продължение на 40 години израилтяните се скитали в пустинята.**

Дошло време, когато Исус Навин заменил Моисей като лидер. Той отвел израилтяните до река Йордан. Спомняте ли си какво е направил Бог, когато израилтяните се намирали на брега на Червено море? Тъй като египетската армия ги преследвала, те трябвало да пресекат морето, за да се спасят. Бог казал на Моисей: “Кажете на хората да вървят напред.” До тогава морето все още не е било разделено. Те не са виждали път пред себе си. Чак след като хората тръгнали напред, тогава морето се разделило на две и те преминали по дъното на морето.. След това водата се върнала на мястото си и унищожила египетската армия. Така израилтяните били освободени от робството. Спомняйки си за това събитие, Исус Навин завел израилтяните до брега на река Йордан. Той не е виждал път пред себе си. Бог му казал: “Накарай свещениците, които носят ковчега на завета, да излязат най-отпред и да влязат в реката. **Тръгнете, преди да сте видели пътя пред себе си.**” (Коментар: В Йоан 20:29, при срещата си с Тома Неверни, Исус казал: “Понеже ме видя, Тома, ти повярва; блажени онези, които, без да видят, са повярвали.” Истинската вяра е увереност в неща, които не виждаме. Д.Пр.) Свещениците влезли в реката и в момента, в който краката им се потопили във водата, реката се разделила на две. Израилтяните пресекли Йордан и влезли в Обещаната земя по дъното на реката. Исус Навин е знаел, че това е историческо събитие, което е важно не само за хората, които са били там, но и за техните синове и внуци. Той наредил да вземат от сухото дъно на реката големи камъни и да направят един паметник, който да напомня за онова, което Бог е направил за народа на Израел. Бог направил път там, където изглеждало, че няма път и ги превел през река Йордан.

Следващото препятствие бил един огромен град, наречен Йерихон, който бил ограден от висока и непревземаема крепостна стена. Израелската армия не била в състояние да превземе този укрепен град. Бог имал план, според който израилтяните трябвало да обикалят около града, а свещениците да свирят с тръбите си. Вие знаете как стените на Йерихон се срутили и града бил превзет. Израилтяните не са превзели града благодарение на собствената си сила. Това е станало благодарение на силата на Бога. Още веднъж Бог направил път там, където изглеждало невъзможно да се премине. Исус Навин и Халев водили хората с храброст и мъдрост.

После израилтяните дошли до град Гай, който не изглеждал толкова непревземаем като Йерихон. Те си помислили, че в сравнение с Йерихон, Гай е като парче торта. Поради това нападнали града, **но били победени, защото разчитали на собствената си сила.** Исус Навин започнал да търси каква е причината за оттеглянето на Бога. Установил, че сред израилтяните имало един човек, наречен Ахан, който нарушил заповедта на Бога. Бог бил казал хората да не вземат никаква плячка за себе си. Ахан видял една красива дреха, сребърни пари и една златна плочка. Той ги взел и ги заровил в шатрата си, като по този начин нарушил заповедта на Бога. Исус Навин изпратил хора, за да претърсят шатрата му и истината се разкрила. Тогава Исус казал, че грехът на Ахан е причината за поражението на израилтяните. Поради това Ахан и семейството му били убити, а след това израилтяните успели да превземат град Гай. Този път те победили, защото Бог бил с тях, а той е бил с тях, защото те се подчинявали на Бога. **Името на Ахан означава неприятност и бяла.** Долината, в която се е случило това събитие е била наречена Долина на бялата.

Исус Навин продължил да води хората си и те пожънали много победи. Почти винаги Исус Навин вземал правилни решения, само веднъж направил грешка. При него дошли няколко жители на Гаваон и го помолили да сключи мир с тях. Исус им повярвал и сключил договор, че ще ги защитава от враговете им. После установил, че гаваонците имат много врагове. Пет царе се опитвали да завладеят Гаваон. Но Исус Навин вече се бил обвързал с договора и го спазил. Излязъл да се бие срещу войските на тези пет царе, огромна сила, която била много по-многобройна от армията на Израел. Още веднъж Исус Навин имал

нужда от Бога. Той не би могъл да се справи със собствените си сили, поради което се помолил на Бога. Той знаел, че ще успее да излезе победител от битката, само ако залеза на слънцето бъде отложен. **Поради това се помолил и Бог осигурил най-дългият ден в историята на човечеството, за да могат израилтяните да довършат победата си.** Така били победени петте царе. Исус Навин е знаел, че без Божията помощ не може да направи почти нищо. Но с Божията помощ, ако се подчинява, Бог ще му дава мъдрост, смелост и способност да взема правилни решения. Бог прави чудни неща, за да дари хората си с победа. Животът на Исус Навин представлява история на човек, който постоянно вярвал в Бога. Той бил безстрашен и мъдър човек.

Халев е бил зад кулисите. В живота често пъти се случва така с някои лидери. Някои лидери са на първата редица, а други седят зад сцената. Халев е бил такъв човек. Но какъв прекрасен лидер е бил този човек! Когато Обещаната земя била завладяна, Исус Навин я разделил между племената. Нека да прочетем Ис. Нав. 14:6–12. Тук става дума за района на Хеврон. В превода King James Version на Библията се казва: “Дай ми тази планина.” Халев пазил това място от дълго време в сърцето и разума си. Но на първо място в сърцето и разума на Халев е бил Бог, на когото се подчинявал с цялото си сърце. Нали знаете, че в Десетте Заповеди ни се казва да обичаме Бога с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си разум и с всичката си сила. Има голяма разлика между това човек да върви след Бога с цялото или с половината от сърцето си. Халев и Исус Навин са се подчинявали на Бога с цялото си сърце и Бог спазвал обещанията си към тях. Когато Обещаната земя била завладяна и разделена между племената, Исус Навин събрал всички израилтяни в Сихем. Нека да прочетем Ис. Нав. 24:14-15.

Това е едно красиво потвърждаване на вярата, направено от човек, който е служил на Бога през целия си живот, подчинявайки му се с цялото си сърце. Исус Навин казал на хората: *“Трябва да вземете решение на кого ще служите: дали ще служите на някой друг освен Бога или ще служите само на Господа. Но аз и моят дом ще служим на Господа.”* Дватама мъже, Исус Навин и Халев, които са ни оставили велико наследство, са част от семейното ни родословие. Те ни учат, че Бог ще направи път там, където изглежда невъзможно да се премине, че Бог ще ни даде мъдростта и смелостта, от която се нуждаем. Спомнете ли си думите, които Бог е казал на Исус Навин: *“Бъди силен и смел. Не се страхувай. Не се обезкуражавай. Аз ще бъда с теб, където и да отидеш.”* **Първоначално Исус Навин се е наричал Осия**, а Моисей му дал името Исус (Чис.13:16). **Осия означава “Спасение,” а Исус – “Спасението е от Бога.”** Господ Исус Христос ни призовава да вървим след него така, както Исус Навин е водил израилтяните. Христос ни призовава да го следваме със смелост и убеденост, вярвайки с цялото си сърце, разбирайки, че със собствените си сили не можем да постигнем нищо. Когато се осланяме на Бога, той ще направи път там, където по наша преценка е невъзможно да се премине.

Питам ви, познавате ли Господ Исус Христос като ваш Спасител? Поканили ле сте го да влезе в сърцето ви? Посветили ли сте живота си на Него? Това е единственият начин, за да направите стъпка напред с вяра. Това е единственият начин, по който може да израснете и да станете такава личност, каквато Бог иска да бъдете. Може би сте станали християнин преди години, но с течение на времето сте се отклонили от Божия път и сега трябва да се върнете обратно на този път. Може би имате нужда от църковен дом и църковно семейство. Знайте, че сте добре дошли при нас. Молим ви да отговорите положително на тези покани, които са от Бога. В името на Господ Исус Христос се молим. Амин.

Как да се молим?

Лука 11:1-13; 18:1-14; Мат. 11:16-19

Искам да ви разкажа за един човек, който отишъл на небето. Когато минал през райската врата, той помолил Св. Петър да му позволи, преди да влезе в рая, да хвърли само един поглед на ада. Човекът обяснил, че през целия си живот се чудел как ли изглежда ада и сега искал да надникне и да види каква е истината за това място. Св. Петър му посочил едно прозорче и му казал, че може да погледне през него и ще види ада. Човекът отишъл, погледнал, върнал се с объркано изражение на лицето и казал: “Интересна работа. Въобще не съм си представял, че нещата в ада ще са такива. Аз очаквах да видя огромни пламъци и дим, подобно на пожар. Но положението е напълно различно. Всичко е замръзнало и покрито с лед.” Св. Петър недоверчиво отговорил: “Сигурен ли си?” “Човекът казал: “Напълно, иди сам и виж.” Св. Петър отишъл, погледнал през прозорчето, а после се обърнал към човека и попитал: “Да не би “Мерлините от Флорида” да са победили на футбол “Янките от Ню Йорк?” Тази забавна история няма нищо общо с темата на моята проповед, но си помислих, че ще ви хареса.

Ние завършваме серията от проповеди, озаглавена “Разказвачът на проповеди.” Нека да прочетем Лука 11:1-11 и Лука 18:1-14. Евангелието на Лука ни казва повече неща за молитвата от останалите

евангелия. Лука ни казва, че преди да избере учениците си, Исус се усамотил на едно място и се молил през цялата нощ. Лука ни напомня, че преди да отведе учениците си в Цезария Филипи, където Петър пръв казал: *“Ти си Христос, Синът на живия Бог,”* Исус се усамотил, за да се помоли. Преди Преображението Исус също се молил насаме. Исус се е молил в Гетсиманската градина и взел най-трудното решение в живота си. После се молил, докато висял на кръста. Лука ни разказва, че Исус се е молил даже след възкресението си в къщата в Емаус, когато благословил хляба в компанията на двамата си приятели. **Евангелието на Лука ни казва, че Исус е бил молец се човек и молитвата е била неразделна част от живота му. Призовавам ви и ние да бъдем молеши се хора като нашия Господ и Спасител.** Ако Исус е имал нуждата от постоянните молитви, със сигурност и ние имаме нужда да се молим.

Преди няколко години, след като произнесох една серия проповеди за молитвата, някой ми каза: “Кирк, нали наистина искаш да се научим да се молим?” Да, наистина искам ние да бъдем църква, която се моли. **Молитвата е единственият велик ресурс, с който разполагаме като християнска църква.** Единственият начин за да напредваме като църква е чрез молитва. Ако искаме да бъдем хора на Бога, ние трябва да се молим. Преди няколко години в разговор с един човек от църквата изразих опасенията си, че в проповедите си не съм успял да кажа всичко, свързано с молитвата. Тогава той ми отговори: “Кирк, ние никога няма да можем да научим всичко за молитвата. Толкова много неща трябва да знаем за нея и цял живот ще се учим.”

Тази нужда от постоянно внимание и участие в молитвата ми напомня за един човек, който бил свикнал да се моли сам. Някой го попитал: “Кога се научи да се молиш насаме?” Човекът му отговорил: “Аз все още се уча.” **Всички ние се учим и цял живот ще бъдем ученици в училището за молитви.** Учениците са знаели, че Исус се е молел много. В Лука 11 се разказва, че те отишли при него и го помолили да ги научи да се молят. Това е било сърдечното им желание. *“Господи, научи ни да се молим, както и Йоан е научил своите ученици.”* Вие забелязвате, че в Лука 18 инициативата да ги научи да се молят е дошла от Исус. Той завел учениците си настрана и започнал да ги учи да се молят. Ясно е, че Исус е искал учениците му да знаят как да се молят, поради което им дал един образец на молитвата. Тогава е било нещо обичайно равнина да напише някаква предписана от него молитва. По този начин ученикът винаги имал на разположение молитвата, която му препоръчвал учителят му.

Предполагам, че така наречената „Господна молитва“ е подобен модел за молитва. Това е молитва, която можем винаги да използваме. **При сравнение на текстовете на тази молитва от евангелията на Матей и Лука се вижда, че има известни различия.** В Матей има седем молитви, а в Лука – пет. Има малки различия в използваните думи, но темата на тази проста и откровена молитва е една и съща. **Единственият и най-важен образец за молене не е бил текста на „Господната молитва“, а живота на самия Исус.** Учениците са наблюдавали, че Исус е човек на молитвата, който се откъсвал от ежедневните си задължения, за да се моли.

Четири притчи от Лука 11 и 18 илюстрират някои идеи, които Исус е искал учениците му да научат. Например, в притчата за фарисея и бирника се разказва за двама човека, които влезли в храма да се помолят. Фарисеят влязъл наперено в храма, за да могат другите хора да го видят, че е свят и религиозен човек. Докато се е молел, **той се стараел всички да го виждат и искал да изглежда праведен в очите им.** За разлика от него, бирника е бил искрен в молитвата си. Той стоял в един ъгъл, където никой не го виждал и не смеел даже да погледне към небето. Простата му молитва е била искрена. Мисля си за великата молитва на Давид от Пс. 51: *“Пред Теб, само пред Теб съгреших и пред Теб сторих зло.”* Бирникът признал греха си и се помолил Бог да му прости: *“Боже, бъди милостив към мен, грешника.”* Давид се молил с думите: *“Сърце чисто сътвори в мен, Боже и дух постоянен обновявай вътре в мен ... върни ми радостта на спасението Си”* (Пс. 51:10,12). **Исус дал за пример искреността на бирника.**

Понякога ние се питаме **кога и къде трябва да се молим.** Освен това говорим **за позата, в която трябва да застанем, когато се молим.** Може би си спомняте кратката история за тримата служители на Бога, които разсъждавали как трябва да се молят. Единият казал: “Човек трябва да стои прав и ръцете му трябва да са вдигнати нагоре към небето.” Другият отстоявал друго мнение: “Не, молещият се трябва да стои на колени и главата му да е наведена надолу. Човек трябва да се смирява пред Бога.” Третият държал на своето: “Не е достатъчно молещият се да коленичи. Той трябва да лежи по очи на пода.” **Един електротехник работел в ъгъла и чул спора на Божиите служители. Той се намесил в разговора им и казал: “Знам, че не съм пастор, но си спомням, че се молих най-добре, когато веднъж бях увиснал надолу с главата на един електрически стълб.”**

В тази притча **Исус казва, че не е важна позата на тялото по време на молитвата. Важна е позата на сърцето.** Той казва, че **когато се моли, човек трябва да има смирено и искрено сърце.** Молитвите ни трябва да бъдат акт на откровеност и откритост пред Бога.

Вие забелязвате, че Исус е разказал две притчи, които поставят на изпитание представата ни за Бога. В едната притча се разказва за една вдовица, която настоятелно ходела при един съдия, който според собственото му призвание не се е страхувал нито от Бога, нито от хората. Това е бил безпринципен съдия,

който имал лоша репутация. Уилям Баркли пише, че такива съдии в Близкия Изток в древността просто вземали подкуп. Който успеел да им плати по-голям подкуп, той имал гаранцията, че съдията ще разреши делото в негова полза. Исус описва този съдия като човек, който е очаквал да му дадат подкуп. Разбира се, тази бедна вдовица не е имала пари, за да му предложи подкуп. Тя само настоятелно го е молела. В началото съдията не искал да удовлетвори молбата ѝ, но накрая отстъпил. Той се оплаквал: “Тя толкова често и толкова настоятелно ме моли, че наистина нямам сили повече да ѝ отказвам.”

Във втората притча се разказва за един неканен посетител, който по подобен начин неочаквано пристигнал посред нощ. Според обичая в древния Близък Изток, правилата на гостоприемството изисквали домакинят да предложи храна на госта си. Чукащият на вратата човек бил домакинят, който нямал нищо, с което да нахрани неочаквания си гост и поради това отишъл до съседа си, който му бил приятел, за да го помоли да му даде хляб. Съседът в началото отказал да стане от леглото и това е лесно разбираемо, ако се вземе предвид устройството на тогавашните къщи в Палестина. Предните две-трети от площта на къщата се заемали от една единствена стая, чийто под бил мръсен, може би даже да е бил застлан със слама. През нощта там спели домашните животни: магаре, овца или коза. Задната една-трета от къщата си издигала на по-високо ниво, където се намирала друга стая, в която живеело семейството. Всички членове на семейството спели на постилки направо на пода. В същата стая имало огнище и камина, където семейството си готвело и се отоплявало. За да даде хляб през нощта на съседа си, собственикът на къщата трябвало да стане от постелката си, да прекрачи лежащата си жена и деца, да мине през мръсната предна стая между животните, за да стигне до входната врата. Нали разбирате, че това е било доста неудобно за домакина и за цялото му семейство. Поради това в началото той отказал. Но Исус казва, че поради настоятелното хлопане на съседа му, в последствие собственикът на къщата станал и му дал хляб.

Замислете се над тези две притчи. По този ли начин трябва да молим Бога? Нужно ли е да чукаме на вратата с насинени и подути юмруци и да го умоляваме да ни обърне внимание? Трябва ли да бъдем толкова настоятелни в молитвите си, трябва ли да го преследваме и да му се умилкваме, докато най-после склони да ни даде това, за което искаме? На това ли искат да ни научат тези притчи?

Няма съмнение, че Исус иска да се молим **постоянно**, а не **епизодично**. Той ни призовава да продължаваме да търсим, да продължаваме да се молим и да хлопаме на вратата. Употребеното глаголно време показва продължителност на действието. **Ние трябва да се молим упорито и постоянно за нещата, които очакваме от Бога**. Разбирате ли, че с тези притчи Исус иска да ни покаже, че след като един несправедлив съдия е в състояние накрая да се предаде и след като един нежелаящ съсед е в състояние да даде това, за което го молят, колко повече Бог ще отговори, когато го молим?

Тези притчи са притчи на контрастите. Вие виждате, че Исус е казал: “Бог ще даде справедливо правосъдие и това ще стане бързо.” Но понякога ни се струва, че отговора на Бога се бави. Бъдете сигурни, че Великият Съдия на вселената не прилича на несправедливия съдия от притчата. Бог не прилича и на съседът, който не искал да даде хляб на приятеля си. **Бог ни дава това, от което се нуждаем**. Може би Той не винаги ни дава онова, което искаме, но със сигурност ни дава това, от което се нуждаем. Исус е разказал тези притчи, **защото иска последователите му да са упорити и настоятелни**. Той иска да знаят, че трябва винаги да се молят и да не губят кураж, да не се отказват и да не губят надежда в молитвения си живот. Това се случва с някои хора. Те губят надежда, че молитвите им ще бъдат чути и удовлетворени и престават да се молят. Такива хора са ми казвали: “Аз не се моля вече. Просто не виждам никакъв смисъл да се моля.”

Ключът тук е да помним, че **молитвата не е средство, чрез което имаме намерение да променим решението на Бога**. **Чрез молитвата ние изразяваме желанието си да променим собствения си начин на мислене**. Спомнете си как се е молил Исус в една от молитвите си, която ни служи като образец: “**Но не моята воля да бъде изпълнена, а Твоята**.” Често пъти този начин на молене променя начина ни на мислене. Истинската молитва не променя толкова начина на мислене на Бога, **а преди всичко привежда в хармония нашата воля с волята на Бога**. Исус е искал учениците му да знаят, че молитвата е резултатно средство, че трябва винаги да се молят и да не се обезкуражават, а **смирението е най-подходящата поза, когато се молим на Бога**.

Но може би най-важното нещо, което Исус е искал да научат учениците му за молитвата е, **че молитвата е отношение и връзка с Господа**. Вие забелязвате, че в притчата Исус използва местоимението “вие,” защото се обръща към онези, които го слушат. Той им казва: “*И кой е онзи баща между вас, който, ако синът му поиска хляб, ще му даде камък или ако му поиска риба, ще му даде змия вместо риба, или ако му поиска яйце, ще му даде скорпион? И така, ако вие, които сте зли, знаете да давате благата на децата си, колко повече Небесният Отец ще даде Светия Дух на онези, които искат от Него*” (Лука 11:11-13)!

Може би тук Исус използва местоимението “вие,” защото повече от всичко останало е искал учениците му да разбират, че моленето не представлява просто подписването на някаква молба или

връчването на някаква поръчка. Молитвата не прилича на желанието ни да се включим в лентата за “бързо движение с колата,” когато ругаем някой шофьор, който ни пречи. **Молитвата не е искане, молитвата е връзка и отношение.** Исус ни показва това чрез начина, по който се е молел.

В „Господната молитва“ тази идея се изяснява напълно. Исус казва: “Когато започвате да се молите, казвайте: “Авва, Отче.” След това се обръща към слушателите си и казва: “Чуйте, бащи и деди, след като вие знаете да давате добри дарове на децата си, колко повече онзи, когото ви уча да наричате “Авва, Отче,” ще ви дари с добри неща?”

Думата “Авва” е равностойна на думата “Тате.” Това не е официалната дума “Татко,” с която често пъти погрешно я заменяме. **“Авва” е израз на обич и привързаност.** Това е средство да се обърнем към Бога по личен и интимен начин, който обрисова отношенията на взаимна любов. Един теолог казал, че най-после разбрал значението на думата “Авва,” когато слизал по стълбичката от един самолет на летището в Кайро. Той наблюдавал как едно момченце се спуснало да посрещне баща си с разперени ръце. **Говорейки на арабски, детето викало “Авва! Авва! Авва!”** Бащата се навел, започнал да трие лицето си в лицето на детето и повторил: “Авва! Авва! Авва!” Исус иска от нас да знаем, че молитвата е отношение на любов.

Заедно с няколко членове на семейството си вчера вечеряхме в един ресторант. По телевизора във фойето предаваха футболния мач между отборите на Алабама и Тенеси. Играта навлезе във петото си продължение, поради което аз постоянно ставах от масата, за да отида и да проверя какъв е резултата от мача, докато накрая Клер ми направи забележка. След това брат ми Бил, който беше с нас, ходеше да проверява какъв е резултата. Това наистина беше оспорван мач.

Във фойето един баща си играеше с двегодишното си момченце, което очевидно отскоро беше проходило и се радваше, че може да ходи и да бяга. Детето се отблъскваше от стените като гумена топка. То държеше баща си за пръстите на ръцете и скачаше. От време на време бащата го вдигаше във въздуха над главата си и го люлееше. Когато момченцето отново се оказваше на пода, то правеше “осморки” около разтворените крака на баща си. Аз казах на младия баща: **“За детето няма на света по-добро място за игра отколкото при баща му. Бащата е по-добър даже от батут.”** Бащата ми отговори: “Вие сигурно имате деца.” Аз му казах: “Да, аз имам 4 момчета и едно момиче. За детето играта с таткото не може да се сравни с нищо друго.”

В този момент детето падна и си нарани коляното. Започна да плаче и да сочи нараненото място. Тогава бащата се наведе, вдигна го и го прегърна, а детето постави главата си на бащиното си рамо. Бащата го потупваше по гръбчето и нежно му прошепна нещо в ушенцето. Аз не знам какво му каза, но беше достатъчно. Бащата успокои детето си и го увери, че всичко ще бъде добре.

Отношенията между малкото дете и татко му са прекрасна илюстрация на начина, по който трябва да гледаме на Бога. Това е прекрасна илюстрация на молитвения живот. Бог празнува с нас радостите на живота, Той иска да се радваме с Него и иска да ни радва. **Когато живота ни е тежък, Бог е до нас, вдига ни и ни държи в прегръдката си.** Той ни казва от какво точно се нуждаем, за да ни успокои и да ни вдъхне увереност, че се грижи за нас.

Исус не ни учи на някаква техника, чрез която да се молим. **Той ни учи да имаме отношения на любов с Бога.** Питам ви, обичате ли небесния си Отец? Това започва, когато приемете Исус като ваш Спасител, когато го поканите да влезе в сърцето ви и когато подчините волята си на волята на Бога. **Ако тези любовни отношения станат ваше ежедневие до края на живота ви, молитвата се превръща в нещо съвършено естествено.** Тогава вие искате да се молите, не защото някой ви казва, че трябва да постъпвате така. Вие искате да се молите, защото искате да бъдете в контакт с небесния си Отец, който ви обича толкова силно. Ако не сте приели Христос, каним ви сега да го направите.

Някой от присъстващите трябва да вземат и други решения. Някои от вас може би търсят църковен дом и семейство. Вие знаете, че Бог ви е довел при нас. Ние с радост ще ви приемем. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Как използвате времето си?

Еф.5:16

Миналата седмица започнахме нова серия от проповеди, озаглавена: “Болезнени въпроси в християнския дом” и се концентрирахме върху семейния бюджет и върху начина, по който използвате парите си. Днес ще говорим за начина, по който употребявате времето си. Предполагам, че след близо 35 години брачен живот с жена ми Клер, един от най-важните проблеми в брака ни е начина, по който използваме времето си. От време на време ние сядаме с нея и се опитваме да координираме графиците си, **защото времето е причината за най-голямото напрежение в брака ни.** Предполагам, че това се отнася и за

вас.

Може би и вие започвате деня си като мен. Спирам будилника. Премавам в режим на полудрямка в желанието си да поспя поне още няколко минути. После ставам и се дотърям до банята, където се срещам с един приятел в огледалото, който е отговорен за съставянето на моя график. Понякога вземам списъка с предстоящите задачи и си мисля за предстоящия ден. За много американци денят вече е започнал. Те започват деня си с някаква бърза закуска, може би набързо приготвена овесена каша, омлет или нещо друго в микровълновата фурна. След това тичешком излизат навън, като проверяват дали пейджърът е закачен на колана им, а мобифона е в джоба им. Те отиват да посрещнат деня, който още от самото си начало обещава да бъде истерично напрегнат. Те имат да отговорят на съобщения, на гласова поща, на чакащи телефонни обаждания и да се справят с неща, чиято истинска цел е да направят живота ни още по-труден. **Тези модерни приспособления само ни товарят с допълнителни задължения.**

Използването на времето наистина е болезнен въпрос в християнското семейство. Д-р Дейвид Елкинд е написал книгата “Бързащото дете.” Той казва, че ние причиняваме на децата си това, което причиняваме и на себе си. Децата ходят на училище. Още от трети клас започват да учат френски език. След часовете в училище ходят на тренировки и си учат уроците: футбол, бейзбол, пиано, струнни инструменти, балет или танци. Те са включени да вършат всички онези неща, които църквата може да измисли за малките деца. Дейвид Елкинд казва, че правим с децата си това, което вече сме направили на себе си.

Кога за последен път сте видели дете, което отива на рекичката, за да лови риба? Кога се видели безгрижно дете да рита празна консервена кутия в задния двор на дома си? **Кога за последен път сте се изтягали на тревата и сте наблюдавали небето и причудливата формата на облаците?** Ние живеем напрегнат живот и нямаме време за такива неща. Даже възрастните хора са жертва на това напрежение. Наскоро един възрастен човек ми каза: “Не знам как съм се справял, преди да се пенсионирам. Не знам как ми е оставало време да ходя на работа. Сега животът ми е по-натоварен отколкото по-рано.” Животът на повечето хора е напрегнат. Може да се каже, че това е живот на високи обороти. **Но мъдростта на Библията ни казва, че можем да живеем по различен начин.**

Обърнете внимание на Еф.5. Нека да прочетем Еф.5:15-17. Павел казва: „Внимавайте много как живеете – не като глупави, а като мъдри, като използвате най-пълноценно всяка възможност, защото дните са лоши. Поради това не бъдете неразумни, а разбирайте каква е волята на Бога.“ Ключов стих тук е ст.15. В един по-стар вариант този стих е преведен така: **“Ценете времето. Използвайте го най-пълноценно. Превърнете времето в нещо наистина ценно за вас.”** Това в най-голяма степен е въпрос на начин на мислене. Ние самите можем да направим много малко неща, с чиято помощ да спечелим повече време. Всички ние разполагаме с еднакво количество време. **Основното е как и за какво го използваме.** Повечето хора гледат на времето като на неприятел. Ние се отнасяме към времето така, все едно, че то е наш неприятел или че е наш надзирател и се чувстваме преследвани от него.

Може би сте гледали шоуто “Аз обичам Луси.” Нали си спомняте епизода, в който Луси решава да започне да работи в цех за сладкиши. Работата ѝ е много проста. Сладкишите слизат по една конвейера лента от горния етаж. Тя трябва да вземе всеки сладкиш, да го постави в един опаковъчен плик, да го залепи и да го остави встрани. Това е много проста процедура. В началото всичко се развива добре. Сладкишите слизат надолу по конвейерната лента. Тя ги взема, опакова ги и ги поставя встрани. Но после скоростта на конвейерната лента се увеличава и сладкишите започват да пристигат при нея по-бързо, отколкото тя успява да ги опакова. Много скоро вместо да ги опакова, Луси започва да жонглира със сладкишите и да ги яде. Към нея пристигат твърде бързо и твърде много сладкиши.

Когато Алвин Тофлер написал книгата си “Бъдещият шок,” в нея е описал събитията, които се случват в живота ни. Не е трудно да се осъзнае, че в живота ни постоянно ще има промени. **Промените са неизбежни.** Но нас ни обезкуражава не самата промяна, а голямата скорост на промяната. Поради това ние гледаме на времето като а наш враг. Ние казваме, че времето лети. Времето лети не само когато се радваме. То лети и в други случаи. Ние говорим за пестене на времето. Джим Крос пее, че би искал да постави времето в една бутилка. Но това не може да бъде направено. Всеки миг, всеки час, всеки ден трябва да бъде изживяван от нас така, както идва при нас. **Когато гледаме на времето като на наш неприятел, ние започваме да не искаме да празнуваме рождените си дни.**

Ние казваме, че децата ни растат твърде бързо и се оплакваме: “Те си заминават, преди да си разбрал.” Тази представа, че времето се движи твърде бързо, е смешна и нелогична. Но истината е, че в това няма нищо смешно и забавно. Много от нас останат с едно чувство на тъга, даже на вина, че не сме успели да свършим всичко, което е трябвало да направим. Ние започваме деня си със списък с 27 задачи, които сме планирали да свършим и в края на деня се чувстваме виновни, че не сме успели да свършим 3 от тях. **Предназначението на графика за деня е да ни помогне по-добре да организираме времето си. За много от нас дневният график се превръща в средство за осъждане и изтезание. Пейджърът и мобилният телефон**

просто увеличават тормоза и нарушават установения ред, по който използваме времето си. Толкова често стигаме до заключението: “Аз просто нямам достатъчно време.” Ралф Емерсън казал, че е веднъж произнесъл същата фраза пред един индиец. Индиецът приел изказването му напълно сериозно и му казал: “Ти имаш цялото време, което Създателят е определил да имаш.” Това не е ли вярно? Не е вярно, че нямаме достатъчно време. Ние разполагаме точно с онова количество време, което Бог ни е отмерил да имаме. Убеден съм, че е грях да казваме: “Аз нямам достатъчно време.” Ние наистина имаме достатъчно време.

Джонатан Суифт написал сатиричната книга “Пътешествията на Гъливер.” В нея Гъливер се описва като корабен лекар, който посетил четири континента и въображаеми страни, населени с необикновени хора. В началото той попаднал в страната на лилипутите, които го огледали и си помислили, че Гъливер се покланя на някакъв странен идол. Той постоянно бъркал в джоба си, изваждал един златен предмет и го гледал. Това разбира се бил часовник, който Суифт описва като идол.

Може би сте гледали филмът “Отхвърлените,” в който Том Ханкс играе ролята на шеф от една международна спедиторска фирма, на който времето постоянно не му стига. Времето е пари. Той постоянно притеснявал служителите на фирмата да действат все по-бързо и по-бързо, за да е сигурен, че пакетите пристигат при клиентите им възможно най-бързо. Точно преди Рождество Христово той е изпратен в Сингапур. На заминаване неговата приятелката му подарила един часовник, който принадлежал на дядо й. Тя поставила снимката си под капака на часовника. Том Ханкс го сложил в джоба си и се качил на самолета. Преди да кацне, самолетът паднал в Тихият океан. Само Том Ханкс се спасил и бил изхвърлен от вълните на един ненаселен остров. Целият му живот се променил. Часовникът спрял да работи. Сега той го ценял единствено заради снимката на момичето, която била поставена в него. Цялото му отношение към времето се променя. Сега той съобразява графика си с приливите и отливите. Принуден е да се съобразява със слънцето, луната, звездите и с посоките на вятъра. Принуден бил да се научи да живее по нов начин. Една от причините да считаме, че времето е наш враг е, че то се движи много бързо. Друга причина е, че ние гледаме на времето като на някакво бреме. Някои хора считат, че времето е обезумял надзирател. Други гледат на времето като на много муден тъмничар. За тях времето никога не се движи достатъчно бързо. Типичен пример за подобен вид хора е затворникът, който маркира всеки ден с чертичка на тъмничната килия, за да контролира още колко време ще остане в затвора. За затворниците понякога времето тече много бавно. За тях животът се е свел единствено до съществуването. Те вече не могат да правят нещата, които са правели по-рано. За тях времето не се движи твърде бързо, а тъкмо обратно – то се движи твърде бавно. Те са изпълнени със силно съжаление за нещата, които не са успели да направят и които повече не могат да правят. Тази идея е изобразена в следната реплика от пиесата “Макбет” на Шекспир: “Утрешния ден се гътри чрез незначителните днешни случки, докато бъде изписана последната сричка от историята на живота ни.”

През 1978 аз имах един инцидент, докато учех децата си “как се одира котка.” Знаете ли “как се одира котка?” Хващате се с ръце за една греда и увисвате във въздуха. След това издигате краката си нагоре докато увиснете надолу с главата, свивате краката си в коленете, за да се промунат между ръцете ви, продължавате да ги тласкате назад и после се пускате от гредата, за да паднете на краката си като котка, след като сте направили кълбо във въздуха. Все едно, че сте се обърнали “с хастара навън.” В момента, в който висях точно с главата надолу, гредата се счупи и аз паднах точно върху главата си. В продължение на 45 секунди имах ужасна болка по цялото си тяло. После се вцепених. Клер се чудеше какво да направи с мен. Беше 7 часа сутринта, а това беше времето, когато закарвах трите ни деца на училище. Тогава ми хрумна да ги науча “как се одира котка.” Нали разбирате, аз си мислех, че това е едно от задълженията на бащата. Тъй като децата трябваше да бъдат закарани на училище, аз взех две хапчета “ибупрофен,” качих се в колата и ги отведох на училище. След това отидох на работа и работих до обяд, но тогава се почувствах толкова зле и ме заболя толкова силно, че едва издържах. Прибрах се у дома и цял следобед лежах. Вечерта имах урок по изучаване на Библията, после се прибрах у дома, взех още едно хапче “ибупрофен” и веднага си легнах. През нощта се събудих и установих, че лявата половина на тялото ми е парализирана. Не можех да мръдна нито ръката, нито крака си. Не исках да безпокоя Клер. Пресегнах се с дясната си ръка, хванах лявата и я притеглих към себе си и отново заспах. На сутринта парализата беше преминала, но имах много силна болка. В църквата ни имаше един хирург-ортопед. Обадох му се по телефона, обясних му положението и му той ми каза веднага да отида в кабинета му.

Той ме посрещна на задната врата и ме въведе вътре. Целият бях вдървен. Той ме попита какво е станало и аз му разказах. Той ми каза да не мърдам. Аз му отговорих: “Но това се случи вчера сутринта” Той повтори: “Не мърдай.” Опита се да ми направи рентгенова снимка, но мускулите ми бяха толкова стегнати, че това се оказа невъзможно. Поради това ми направи инжекция за отпускане на мускулите. След това се почувствах по-добре и той успя да направи рентгеновата снимка. После се върна в стаята и ми каза: “Кирк, ти имаш счупване С-6. Това е шестият шиен прешлен.” Аз му казах: “Прави каквото е нужно да се

направи, но трябва да ходя на работа. Имам да върша много работа.” Той ми каза: “Кирк, вратът ти е счупен. Никъде няма да ходиш.” Така от 23 Април до края на Август лежах неподвижно по гръб, а гръбначния ми стълб беше обтегнат чрез специално устройство. Не можех да чета, защото нямах даже възглавница. За да чета, трябваше да вържа книгата с обтегнати ръце над главата си. Не можех да пиша. През първите две седмици имах най-ужасния пристъп на клаустрофобия, които можете да си представите. До тогава през целия си живот се стремях да бъда продуктивен и да върша всичко, което трябва да се върши. Сега всичко се преобърна, все едно че времето се превърна в моя затворнически надзирател. Свободата ми беше дотолкова ограничена, че едва можех да се помръдна. След около 2 седмици ми се стори, че единственото нещо, което мога да правя по-добре в сравнение с преди, е да се моля. Обадох се на секретарката си и я помолих да ми даде десетина имена на членове на църквата, които имаха нужда от молитва. Аз си мислех за тези хора и се молах за тях. Докато лежах неподвижно в устройството за обтягане, аз успях да се помоля за всички членове на църквата. В живота ни има моменти, когато движенията ни са ограничени. Тогава времето се превръща в нещо като затвор. Ние се чувстваме като затворници. Знаете ли какво казва Пс.23? Той ми помогна да лежа неподвижно. Той укрепи душата ми. Понякога Бог ни заставя да лежим, за да бъде възстановена душата ни.

Бо Лозоф е създал една фондация, която работи със затворници. Той е написал книгата “Ние си излежаваме присъдата,” в която е записал разговорите си със затворниците. Обикновено ги питал: “От кога си в затвора? и “На какво ти прилича затвора?” Всички затворници му отговаряли, че се чувстват ужасно. Той ги питал: “А как сте живели преди да попаднете тук?” Те отговаряли: “Аз живеях зле, преди да попадна тук. Ужасно беше.” “А сега как се чувстваш? Толкова ли е лошо, както преди или има някаква промяна?” “Не, положението е все така тежко, може би сега е още по-лошо. Откакто съм тук, няма подобрение.” Тогава той ги питал: “След като си прекарал в затвора 5, 10 или 15 години, защо положението не се подобрява? Какво си правил през времето, откакто си в затвора?” Те отговаряли: “Ние си излежаваме присъдата.” В известен смисъл всички ние чакаме да се случи нещо в живота ни. Чакаме да дойде нашият кораб, чакаме да получим по-добра работа, чакаме децата да израснат, чакаме да се пенсионираме. В някакъв смисъл, всички ние чакаме живота ни да стане по-добър. Но ако просто лежим и чакаме, ако просто “убиваме времето,” в такъв случай ние не допринасяме за извършването на някаква положителна промяна. За да се освободим от времето, ние трябва да променим поведението си.

Бо Лозоф разказва за един затворник, който бил затворен в карцер в продължение на 60 дни. Веднага след като влязъл в карцера, той забелязал, че на тавана има един отоплителен канал, който бил затворен с дъски. Той установил, че е лесно да демонтира дъските, но размерът на канала бил малък, за да може да мине през него и да се опита да избяга. Но затворникът отслабнал в резултат от гладуването, запасил се със сапун, докато се къпел в банята и даже успял да си набави малко вода. В подходящ момент се насапунисал и успял да се пхне в отоплителния канал. Пълзъл дълго през него. От време на време стигал до места, където през цепнатините прониквала светлина и той бил в състояние да прочете един надпис, който някой преди него бил надраскал върху стената на канала. Навсякъде надписът бил един и същ: “По най-дългият път се стига най-бързо.” Затворникът продължавал да изследва канала и да среща същия надпис. С течение на времето дотолкова се изморил, че се отказал да се опита да избяга и се върнал в карцера, но забелязал, че надписите били написани с един и същ почерк. Беглецът се чудел кой ли е бил този човек, който е писал всички тези надписи вътре в канала. Когато най-после излежал наказанието си и бил върнат при другите затворници, той започнал да проучва и установил, че надписите в канала за отопление са били написани от затворническият свещеник. Свещеникът е знаел, че всеки, който попадне в изолятора, ще се опита да избяга. Поради това влязъл в канала и написал това съобщение. “По най-дългият път се стига най-бързо.” Свещеникът е знаел, че ако затворникът иска да се промени, той трябва да промени начина си на мислене. Най-дългият път е да излежи присъдата си, а това е най-краткият път към свободата.

Ето това е начинът, по който животът може да бъде променен. Това е начинът, с помощта на който можем да допринесем за промяна в живота на другите хора. Всички ние в известен смисъл, излежаваме някаква присъда. Онова, което задължително трябва да променим, е начинът ни на мисленето си. Ако гледаме на живота като на някакъв противник, ако гледаме на времето като на някакъв враг или считаме, че времето е обезумял затворнически надзирател, който постоянно ни преследва и притеснява или пък е някакъв мудар и трудноподвижен тъмничар, тогава времето се превръща в наш враг. Тогава можем да кажем прочутата реплика на Скарлет О’Хара: “Днес не искам да мисля за това нещо. Утре ще мисля за това.” Когато времето е наш враг, ние отказваме да живеем в сегашния момент. Ние винаги търсим някакъв друг начин, за да избягаме от проблема и се занимаваме или с миналото или с бъдещето. Познавам един човек, който беше хоспитализиран заради силната си пристрастеност към алкохола. Той беше поставен в интензивно отделение и беше на крачка от смъртта. Той прекара седмици наред в болницата, а в денят, когато беше изписан от там, веднага отиде в кръчмата, защото търсеше как да избегне проблема си. Времето

ни изглежда като някакъв враг, но Библията казва, че това не е вярно.

Библията ни казва да се освобождаваме от оковите на времето. Там се казва, че това е денят, който Бог е създал и ние сме призовавани да се радваме. Исус е казал: “Не се безпокойте за утрешния ден.” Живейте днес, в сегашния момент. Ако не успеем да направим това, ние започваме да считаме или че си губим времето или че го “убиваме.” Библията казва да се освобождаваме от игото на времето.

В гръцкият език има две думи за време. С *Chronos* се обозначава измереното време. Това е времето, което е измерено с помощта на часовника и календара. Другата дума е *Kairos*, с която се обозначава времето, което е подходящо и е узряло. Това време може да се оприличи с домашно отглеждани домати. Има подходящо време за брането на домати. Вие можете да ги оберете зелени и да ги изпратите на пазара. Докато пътуват и престояват в склада на магазина, те ще почервенят, но никога няма да имат вкуса на домашно отглежданите домати. А ако пропуснете да откъснете домати в подходящият момент и те останат по-дълго на стъблото, те ще се вкиснат. Но ако откъснете домата в подходящият момент, вие ще усетите превъзходният му вкус.

И в живота е така. За всяко нещо си има подходящо време. В Екл.3:1 се казва: “Има време за всяко нещо и срок – за всяка работа под небето.” Според християнското учение времето не е наш противник, напротив, то е дар. Времето е дар от Бога, но не толкова в смисъла, че трябва да бъде измервано, а че трябва да бъде живяно, не толкова като *Chronos*, а като *Kairos*. Ние живеем в реален свят и знаме, че всички сме притискани от времето. Преди 2 години заедно със синът ми Крис посетихме “Църквата на Божи гроб” в Йерусалим. Прекарахме чудесно там и можахме да отделим време за размисъл и самовглъбяване. Аз исках и другите членове на семейството ми да имат възможност да изпитат същото, но когато миналата година посетихме същата църква, се случи, че е втория ден от Великденските пости. Църквата беше пълна с посетители и ние трябваше да чакаме на опашка, за да влезем. Когато стигнахме до мястото, където е било поставено тялото на Исус след смъртта му, ние видяхме един православен свещеник от гръцката църква, който беше облечен в дълго черно расо. Точно когато минавахме покрай него, той повдигна ръкава на расото си и по него се откри блестящ и шокиращо син електронен ръчен часовник. Той го погледна и каза: “Трябва да бързаме.” Да бързаме? В Църквата на Божи гроб? Да бързаме там? Да бързаме на мястото, където се пресичат времето и вечността? Да бързаме на мястото, което е толкова свято и там човек да бъде притесняван от светското?

Наистина така се получава в живота и така се случва със всеки от нас. Понякога трябва да се съобразяваме с реалността на часовника и на определените срокове. Но по-велика е реалността на вечността. Ние можем да се освободим от властта на времето. Нека да ви дам един съвет: Старайте се да не претоварвате графика си и ежедневието си. Отделете си един ден от седмицата, през който няма да се съобразявате с часовника, с пейджъра и телефона си. Да няма телевизия и радио. За един ден се освободете от тези неща. Опитвайте се да живеете според Божието време. Опростявайте. Открийте ритъма. Ако ви се спи, лягайте и спете. Когато сте гладен – яжте. Ако ви се работи – работете. Постарайте се един ден в седмицата да живеете без притеснения. Вкусвайте аромата на всеки миг. Наслаждавайте се на рождените дни на вашите деца и внуци. Наслаждавайте се на приятелството. Осъзнайте, че имате нужда да се уединявате и да не бъдете обезпокояван. Научете се за се спирате и да обръщате внимание. Поддържайте визуален контакт с човека, който обичате. Наслаждавайте се на всеки миг. Набавете си люлеещ се стол. Потърсете някое бебе, което има нужда от люлеене. Ако не можете да намерите, люлейте се сам и се наслаждавайте.

Опростявайте живота си, вкусвайте всеки миг и слугувайте на другите. Култивирайте в себе си сърцето на слуга. Най-щастливите хора, които познавам са хората, които правят нещо за другите хора. Те поставят служението по-високо от себе си. Те не се опитват да намират начини да задоволяват собствените си желания.

Този вид хора знаят, че времето е дар. Живота също е дар. Те са щастливи, защото се посвещават в служба на другите. Брат Лоурънс казва, че се е научил да живее в присъствието на Бога, даже докато работел в кухнята и обора на манастира. В ежедневните неща от живота той се научил да усеща присъствието на Бога. Това означава да се научим да живеем с вярата, че съществува вечен живот, който е сечно качество.

Времето с което разполагаме ни е дадено от Бога. Това е дар, а не враг. Бог ни е дал самият дар на живота, ние му отговаряме, като му предоставяме собствения си живот. Приели ли сте Христос като ваш Спасител? Обявили ли сте, че Той е Господарят на живота ви и на времето ви? Това е първата крачка. Призоваваме ви да тръгнете по този път към Бога. В името на Господ Исус Христос се молим. Амин.

Как мога да вярвам в Бога на любовта в свят като нашия?

1Йоан 4:7-21

Често пъти съм ви казвал, че когато влизате в църквата, ние не очакваме от вас да проверите какво се намира в мозъка ви, преди да влезете. Ние искаме да отдаваме почит на Бога с умовете си. Днес ще разгледаме заедно натрапчивия въпрос: “Как мога да вярвам в Бога на любовта в свят като нашия?” Ние започнахме серията от проповеди, наречена “Сянката на съмнението.” Разсъждавахме върху въпроси, които хората си задават за Бога. Тази седмица, докато преписваше една от проповедите, секретарката ми Кати Грeен каза: “В тази проповед вие казвате, че Бог се интересува повече от любовта, а не от справедливостта.” “Да, така е,” отговорих ѝ аз. Тогава тя ме попита дали тази истина не повдига друг въпрос и беше права.

Кати не формулира този въпрос, но хората често питат: “Как можем да твърдим, че Бог е Бог на любовта, когато гледаме света в който живеем, който е пълен с трагедии, страдания и болка, с войни и разрушения? Как можем да вярваме в Бога на любовта в свят като нашия?”

Може би си спомняте историята на Катлийн Норис, която намерила убежище в един Бенедиктински манастир. **Монахините ѝ обяснили, че съмненията ѝ са семена на вярата.** Имайки предвид това, ние подхождаме искрено към съмненията, вярвайки, че съмненията ни ще ни помогнат да израстваме във вярата. **Вярата и съмненията не си противоречат, а са част от християнското ни съществуване.** Ако сме искрени, трябва да признаем, че се стараем да избягваме да си задаваме този въпрос, защото той ни плаши. След като вече зададох въпроса, следващия ми проблем беше да открия подходящия текст от Библията. Открих един откъс от Малахия, който започва така: “*Аз ви възлюбих, казва Господ; а вие казвате: По какво се вижда, че си ни възлюбил?*” (Мал.1:2). Малахия откровено задава този въпрос пред народа на Израел и след това им казва, че Бог никога не е преставал да ги обича, че ги обича безусловно, независимо от тяхната греховност и от срамното им поведение. После Малахия задава същия въпрос, който ще разгледаме и ние сега.

Библията и специално Новия Завет утвърждават любовта. Ние можем да видим това в един от най-великите откъси от написаното от Павел, където той се занимава със същия въпрос. Павел разсъждава над човешката дилема и над сегашното ни страдание. Той казва: “*Понеже смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравняват със славата, която има да се открие за нас*” (Рим.8:18). Павел се занимава сериозно с човешката дилема и говори за трагедиите на хората. Той пита: “*И така, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? Онзи, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как няма да ни подари заедно с Него и всичко?*” (Рим.8:31-32). След това Павел продължава и изброява отново многото трагедии, които се случват на хората. А накрая на тази глава казва: “*Защото съм убеден, че нищо от създаденото от Бога няма да ни отдели от Божията любов в Исус Христос*” (Рим. 8:39 – мой превод).

Предполагам, че въпросът, който разглеждаме днес е стар като света. Как можем да вярваме в Бога на любовта в свят като нашия? Йов е задавал този въпрос. Приятелите му се опитали да отговорят, но не успели. Този въпрос е бил задаван още от гръцките философи. Софокъл се е чудел как далеч по-малките гръцки божества са успявали да бъдат толкова любезни, когато са наблюдавали страданията и болката на хората. Поетът Джон Кийт е казвал, че това е “исполинската агония на света.”

Тези дни ураганът Гастон заплашва крайбрежието на Южна Каролина, а друг много по-мошен ураган, Франсис, който се заражда в Атлантика, заплашва малките островни държави в Карибите. Преди години в една неделна сутрин подобен ураган се стоварил с бурни ветрове и проливни дъждове върху една от тези малки Карибски островни държави. В една малка църква се събрали 400 човека да се молят. За тях църквата е била най-доброто скривалище от бурята. Но ураганният вятър ударил църквата с такава сила, че сградата се срутила, а придошлите води я отнесли надолу по склона на планината в океана и всичките 400 човека загинали. Бях заедно с един от най-добрите ми приятели, когато научих за тази трагедия. Той е лекар и е много интелигентен човек. Веднага следа като чухме новината, той се обърна към мен и каза: “**Дали Бог наистина ни обича?**” Подобна искреност е почти непоносима. **Но истината е, че всеки човек понякога си задава този въпрос и се опитва да му отговори.**

Юноша участвал в групата, която носела ковчега на едно малко момиченце, която било негова братовчедка и живяла само няколко седмици, след като се родила с уродливи отклонения. След погребението юношата попитал: “Как можете да вярвате в някакъв Бог на любовта, когато се случват такива неща?” На пръв поглед изглежда, че текста от 1Йоан не съответства на разглежданата тема. В него се казва, че начинът, по който обичаме другите хора е доказателство, че обичаме Бога. Желанието ни да демонстрираме колко силно обичаме Бога се превръща в чудесна проповед, която всички ние чуваме. А какво ще стане, ако обърнем обратно тази мисъл и кажем, че доказателство за Божията любов е начинът, чрез който Бог се отнася към хората? Този обрат ни се струва трудно разбираем и странен. Дали оценяваме

Божията любов според начина, по който Той се отнася към другите хора? Този въпрос постоянно ни занимава. Каква е представата ни за любящия Бог в светлината на огромното страдание на света?

Един пастор написал съболезнователно писмо на родителите на едно 8 годишно момиченце, което умряло от левкемия. В него им казал, че един ден Бог ще има да изравнява голяма сметка с тях. Някога замисляли ли сте се за това? Бог със сигурност ни принуждава да си плащаме. Но можем ли ние да Му търсим сметка? Тази идея е почти немислима. Ние се страхуваме, че това ще ни отведе до някаква ерес. Най-малкото тя може да ни докара някакво главоболие, а в най-лошия случай – болки в сърцето. Ние можем да се разочароваме от Бога. Размишлявах над тази мистерия и искам да изложа пред вас мислите си.

Фредерик Битнер се опитал да обясни възможно най-просто тази мистерия. Според него в земния ни живот има три велики истини. **Първата е, че Бог е велик.** Ние потвърждаваме това, като казваме, че Бог е всемогъщ, всезнаещ, присъстващ навсякъде и че е суверен. **Втората велика истина е, че Бог е добър.** Той е Бог на състраданието, Бог на милостта и Бог на благосклонността. Това е основата на вярата ни и като деца ние съобщаваме това в молитвите си: “Бог е велик и добър.” **Третата велика истина е, че на хората се случват някои ужасни неща.**

Вие можете да вземете произволно две от тези велики истини и да си направите своя религия от тях. Ако вземете двете истини, че Бог е велик, суверен, всезнаещ и всемогъщ, заедно с истината, че на хората се случват ужасни неща, вие ще създадете една много сурова религия, някакъв вид фундаментализъм, който ще твърди, че Бог е Бог на яростта и възмездието, който стриктно държи да получи онова, което му се полага. Въз основа на тази представа за Бога вие можете да живеете по някакъв начин, но ще изпускате третата велика истина, че Бог е добър. Или пък можете да вземете истината, че Бог е добър и състрадателен, милостив и благосклонен и към нея да добавите истината, че на хората се случват трагични неща. От това ще се получи някакъв вид мек либерализъм, според който Бог е добър, но просто е изгубил контрол над света. Поради това ще считате, че светът е неуравновесен, че в случващото се няма никаква връзка и логика, а Бог не може да се справи с ситуацията. В този случай вие ще пренебрегнете третата истина, че Бог е велик, всемогъщ и суверен. Или пък можете да вземете истината, че Бог е велик и към нея да добавите втората истина, че Бог е добър и състрадателен. Мери Бейкър Еди, основателката на Християнската саентология прави точно това. Така ще получите религия на фантазията и ще вярвате, че лошите неща, които ни се случват са само плод на въображението ни. **Карл Маркс е казал, че този вид религия е “опиум на народите,” а Зигмунд Фройд я нарича “илюзия.”** Ако вземете които и да са две от тези три велики истини, вие можете да си изработите някакъв вид религия, но тя никога няма да даде задоволителен отговор на въпроса: “Как да вярвам в Бога на любовта в свят като нашия?”

Аз съм признателен на д-р Хари Емерсън Фосдик, който е един от най-блестящите и мъдри проповедници на 20 век. Тъй като е велик мислител и бивш пастор на Riverside Church в Ню Йорк, той твърди, **че колкото е по-възвишена представата ни за Бога, толкова по-труден става за нас разглежданият днес въпрос.** Ако вярваме в множество малки богове, както са правили гърците и римляните, ние просто ще казваме, че на нас ни се случват трагични неща, защото тези малки богове са капризни и воюват помежду си, защото поведението им е непочтено. Ако подобно на “зороастрийците” вярваме, че във вселената царуват две еднакви сили, на доброто и на злото, тогава си обясняваме ставащото в живота ни с космическата борба между доброто и злото. **Но когато твърдим, че Бог е суверен, всемогъщ, любящ, състрадателен и милостив и ако казваме, че Бог е велик и добър, тогава обясняването на житейските трагедии се превръща в огромен проблем за нас.**

Богът Създател се отървава безнаказано за такива неща, за които хората са пращани в затвора. Ако отидете в гората и я подпалите или ако подпалите къщата на някой човек, вие ще бъдете осъден за палеж. Но ако гората бъде подпалена от светкавица и в резултат от това изгорят хиляди декари гора или пък ако изригне някой вулкан и по склона на планината потече разтопена лава, която помита по пътя си стотици къщи, Създателя се отървава така, все едно че е запалил някакъв лагерен огън. Ако извършите убийство, вие ще бъдете осъден. А ако земетресение или епидемия отнеме живота на стотици и хиляди хора, на нас ни се струва, че Създателя не е длъжен да отговаря за действията си. **Тази представа е много трудна за разбиране.** Ако се опитаме да намерим прост отговор, тогава ще се окаже, че вярваме в суровия Бог на фундаментализма или в разводнения Бог на либерализма.

Какво да правим при това положение? Философите наричат това “**проблем или мистерия на злото.**” Как да открием логиката в безсмислената трагедия и страданието или в огромната мъка, която шества по земята? Д-р Фосдик твърди, че съществува не само “мистерия на злото,” **а има и друга “мистерия на доброто и на любовта.”** Когато наблюдавате залеза, небесната дъга, красива пеперуда, хубаво цвете или пойна птичка, **нямате ли усещането, че в космоса има някаква доброта?** Когато наблюдавате деца, които се смеят и си играят, когато виждате хора, които се обичат един друг, когато слушате хубава музика или четете хубава книга, не ви ли се струва, че сте заобиколен от доброта и че някъде във вселената има някаква добра

и обичаща сила? Когато наблюдавате хора, които се отнасят любезно, учтиво и с любов, това не ви ли кара да вярвате, че наблюдаваме една друга любов, която съществува зад тази любов? **Грябва ли да считаме, че добротата в този свят е някакво случайно явление?** Вероятността това да е така се равнява на вероятността едно коте да върви по клавишите на пианото и да изсвири Пета симфония на Бетовен. **В света няма нищо случайно.** **Зад мистерията на злото се намира мистерията на доброто.** Когато разсъждаваме над мистерията на злото, на нас ни е трудно да разберем Бога на любовта. Когато разсъждаваме над мистерията на доброто, на нас ни е невъзможно да вярваме, че има нещо друго освен Бога на любовта, който се крие зад неясното и неизвестното и ни наблюдава така, както Баща наблюдава децата си.

Колкото по-стари ставаме, толкова по-добре започваме да разбираме, че целта на Бога в този свят не е да разкрие всички мистерии. Бог въобще не се опитва да ни обясни всичко. (Коментар: Грябва да осъзнаем, че поради ограничените ни умствени способности, ние никога няма да можем да разберем всичко. Просто не сме способни да разберем всичко. Поради това Бог не ни обяснява всичко, а ни казва да живеем с вярата, че Той ни обича и наистина се грижи за нас. А поради добротата си, Бог ни позволява да разберем някои неща. И на това се основава науката. Но тя никога няма да може да знае всичко. Единствено Бог знае всичко. Д.Пр.) Изглежда Исая е знаел това, когато е казал от името на Бога: **“Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища – като Моите пътища, казва Господ. Понеже както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища”** (Ис. 55:8-9). Стигнах до заключението, че ако живеем с вяра, ние живеем с увереност, **не защото Бог ще ни разкрие всички свои тайни, а защото по някакъв начин Бог ще възстанови мистерията.** Ние ще открием, че вселената, че самото създание, което е мистериозно и е основната сила, стои зад всичко познато **и тази сила е добро, а не зло. Най-голямата сила е силата на любовта.**

Миналата седмица едно семейство ме помоли да го посетя и да поговоря с едно момче-първокласник, чийто баща беше умрял наскоро. Колко трудно е да кажеш на едно дете, че баща му е умрял! Докато вървах натат, аз си мислех за трагедията. Когато си тръгнах, си мислех за нещо друго. Когато казах на това малко момче, че баща му е умрял, майка му го държеше в прегръдката си. Дядо му, баба му, леля му и чичо му обграждаха детето с любовта си по време на мъката, която беше неразбираема за него. **Животът е суров. Понякога жестокостта на живота надвишава представите ни. Но ако гледаме на житейската трагедия с очите на вярата, ние виждаме всепобеждаваща доброта и любов.**

Павел обяснява: **“Но знаем, че всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога, които са призвани според Неговото намерение”** (Рим.8:28). Павел не казва: “Всичко трябва да е логично,” или пък “Вие няма да страдате.” Той е казал: **“Бог работи. Той не причинява лошите неща, но когато те се случат, Бог ги използва, за да демонстрира Своята доброта и любов.”**

Християнската ни вяра никога не е успявала успешно да обясни проблема на злото. Вие забелязахте, че и аз не успях сега да го обясня. Ако сте дошли днес с надеждата, че аз най-после ще ви обясня защо се случват трагедиите в живота ни, вие ще останете разочаровани. Аз не мога да обясня тези неща. **Християнската вяра не ни дава обяснение защо се случват трагедиите в живота ни.** Тя не ни казва как да разбираме житейските трагедии. **Обаче християнската вяра ни показва как да побеждаваме трагедията.** **“Във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил”** (Рим.8:37). Исус не е казал: “Аз дойдох, за да обясня света.” Той е казал: **“Аз дойдох, за да победа света”** (Йоан 16:33). **Християнската вяра не може да обясни житейските трагедии.** Ако се опитваме да направим това, ние ще стигнем или до опростения фундаментализъм или до разводнения либерализъм. Но мислещите християни не харесват нито едното, нито другото. Християнската вяра казва, че зад тъмнината има всепобеждаваща светлина и че зад злото има добро, което накрая ще се появи. Християнската вяра не твърди, че ние продължаваме да живеем, защото виждаме или разбираме. **Истината е, че ние сме много късогледни. Християнската вяра твърди, че Бог ще победи.**

Бог дойде на този свят чрез Своя Син. Най-великото твърдение за любовта е факта, че **“Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син”** (Йоан 3:16). Бог дойде на този свят като акт на любовта. Когато дойде в силата на Своето превъплъщение, Той се присъедини към нас в този живот, към нашето страдание, към нашата трагедия и към липсата на смисъл. Имало ли е някога нещо по-трагично от мига, в който един пътуващ равин е бил прикован към римския кръст и когато е бил оплюван и подиграван? Имало ли е някога по-труден за отговаряне въпрос от **“Боже Мой, Боже Мой, защо си ме оставил?”** (Мат. 27:46). Никой не може да даде задоволителен отговор на този въпрос. Разбирате ли какво се случва по време на това събитие? **Кръстът, този символ на трагедията, се е превърнал в символ на любовта.** Зад злото се е намирало едно по-голямо добро. Зад трагедията е имало една по-голяма любов, която е спечелила победата. Нашата християнска вяра твърди, че Бог е любов. **При всички обстоятелства Бог е любов. Въпреки, че ние вероятно никога няма да разберем логиката на трагедията, на болката и на великата мъка на този свят, едно нещо знаем със сигурност и то е, че Божията любов е по-силна.** Ние гледаме към кръста, към този символ на трагедията, който е бил победен от великата любов.

Вярвате ли, че Исус Христос е дошъл на този свят, за да ви демонстрира Божията любов? Ако до сега

не сте повярвали в това, каним ви днес да го направите. Приемете любовта на Исус Христос. Някои от вас имат да вземат други решения. Ако търсите църковен дом и църковно семейство, ние с радост ще ви приемем при нас. Вие знаете какво иска Исус от вас. Отговорете му положително. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Как Рождество Христово подсилва надеждата ни?

Откр. 11:15–12:6

Остават около 10-тина дни до Рождество Христово. По това време винаги си спомням историята за една жена, която решила да прочисти списъка на хората, на които изпращала коледни картички. Взела списъка и го сравнила със списъка на онези, които са ѝ изпращали картички през последните три години. Всички, които не ѝ били изпращали коледна картичка през последните три години били изключени от списъка на хората, на които изпратила картички за предстоящата Коледа. Както можете да се досетите, с приближаването на Коледата жената започнала да получава картички от някои хора, които била изхвърлила от списъка си и не им била изпратила картичка. Решила да им изпрати поздравление, но установила, че коледните ѝ картички са се свършили. Отишла в магазина и купила картички, които много приличали на картичките, които вече била изпратила. Купила една кутия от 50 картички и от тях изпратила около 30–35. След Коледа жената преглеждала някои от разписките за плащане, които получавала по пощата и с изненада установила, че някои от тях са за доста големи суми. Жената си казала: “Я чакай, аз даже не прочетох какво пише в долния край на картичката.” Взела една от останалите ѝ картички и установила, че там пише: “С тази картичка ви уведомяваме, че вашият Коледен подарък пътува към вас.” **Времето около Коледа е толкова натоварено, че понякога ние просто не се замисляме над това, което правим и действаме като работи.** **В това състояние има опасност да изгубим смисъла на Рождество Христово.** Добре е, винаги да се питаме как Коледа може да задълбочи духовния ни живот.

Днес ще говорим за това, как Рождество Христово може да подсили надеждата ни. Нека да прочетем Откр.11:15–12:6. Това не е обичайната Коледна история, която чуваме по това време на годината. Вие виждате, че първия стих от този откъс ни напомня за ораторията “Месията” на Хендел. “*Световното царство стана царство на нашия Господ и на неговия Христос.*” Не е обичайно да чуваме този текст по Коледа. Това е история, която е пълнена с насилие и страх. В нея се разказва за една жена, която носи всички белези на божествеността, облечена е със слънцето, луната е под краката ѝ и носи 12 звезди на короната си. Това са древните символи, които показват, че жената е удостоена с милостта на божественото присъствие. На жената ѝ предстои да роди син. Казва ни се, че това раждане ще бъде болезнено за нея. Най-страховитото нещо в тази сцена е, че там има един огромен огненочервен змей, който искал да изяде новороденото дете и чака, за да я нападне. Казва ни се, че детето е било запазено. В момента, когато се родило, то било грабнато и занесено на небето. Обикновено не чуваме тази история по Коледа. В нея не се говори за Витлеем, няма пастири, нито мъдrecи. Няма обор и ясла. Тази Коледна история ни казва, че детето е родено и веднага се е възнесло на небето. Няма тиха нощ, свята нощ. Има едно дете, което е родено и веднага се е оказало в опасност, но е било запазено от Бога. Ясно е, че това е Месията. Не се споменава нито дума за неговото детство, нито за земното му служение. **Единственото нещо, което ни показва тази сцена, е един космически конфликт между доброто и злото, между Бога и Сатаната.** Това дете е избегнало опасността, защото Бог го е защитил. Ако се върнете назад и прочетете в евангелието на Матей историята за раждането на Христос, вие ще видите, че текста от Откровение много прилича на случилото се в живота на Мария, Йосиф и Исус. Разбира се, в Матей няма истински змей, а опасността идва от Ирод. Той искал да убие Исус, защото не е желал да има нов цар. Откъсът от Откровение описва убийството на децата до 2-годишна възраст във Витлеем. В Откр.12:6 виждаме образа на Мария, която бяга в пустинята, за да се скрие от опасността. Има един видеофилм, наречен “Исус от Назарет.” Една от най-хубавите сцени в този филм показва как войниците на Ирод влизат във Витлеем. Докато те приближават града, камерата ни представя една обща картина на Витлеем. В далечината се виждат Мария, Йосиф и малкото им дете, които се изкачват по един хълм в посока към пустинята и защитавани от Бога се спасяват в Египет. Не знам как изглеждат вашите коледни картички, но на нито една от моите няма червен змей със седем глави, който помита с опашка си една трета от звездите по небето. На Коледните картички, които получих, е нарисувана една мирна картина. Много често това е бяла Коледа. На други е нарисувана Дева Мария с младенца. Общо взето на картичките са нарисувани мирни сцени и носят посланието: “Тиха нощ, свята нощ. Всичко е спокойно. Всичко е блестящо.”

Едно момченце подреждало сцената в обората у дома си. Поставило всички фигурки, на Мария, на Йосиф и на бебето Исус, на овчарите и на мъдrecите, на камилите и на овцете. След това взело някои

фигурки от играта “Джурасик парк” и започнало да ги подрежда на сцената в обора. Майката му казала: “Защо поставяш тези динозаври в обора?” Момченцето казало: “**Тези динозаври ще се опитат да навредят на бебето Исус, но няма да успеят, защото Бог ще го запази.**” Точно това е сцената, която е описана в книгата Откровение. Там не виждаме динозавър, а един червен змей, който внася ужас и страх в това Коледно събитие. Ние обичаме да си мислим за Коледата като за събитие, което трябва да бъде радостно, тихо и спокойно, по време на което в света всичко е на ред, Бог е на своето небе и всичко е добре. В Откровение раждането на Исус е показано по различен начин. Там е показана една апокалиптична картина с цялата ѝ сурова реалност. Истината е, че има моменти, когато хората прекарват коледните празници с чувства на страх, с опасения и с усещането, че са заплашени. Когато се съберете край Коледната елха на Рождество Христово, прочетете описанието на раждането на Исус от Лука 2. Може да отложите четенето на описанието от Откровение, но прочетете на децата си описанието от Лука 2.

Помнете, че за много хора Рождество Христово е пълно със страх. Има самота, има страдание. Днес след обяд ще погребем една жена на възраст над 90 години. Миналата седмица стоях край леглото ѝ заедно с възрастната ѝ дъщеря, която ми разказа за майка си и за това колко трудно е човек да загуби майка си по време на Коледа. Миналата седмица погребяхме едно преждевременно родено мъртво момиченце, което веднага след раждането си отиде на небето. Вие можете да разговаряте с дъщерята, която погребва майка си. Можете да разговаряте и с младото семейство, което погребва детето си. Можете да ги попитате, дали има змей в представата им за Рождество Христово. Има ли заплахата и някакъв страх, които по някакъв начин да са завладели вашата Коледа? В периода на Коледа има хора, които страдат заради свои близки. Много от нас от собствен опит знаят колко труден период от годината може да бъде Коледата. Според мен не е изненадващо, че през декември се извършват повече самоубийства и опити за самоубийство, отколкото през всеки друг месец от годината. По време на Рождество Христово има страх.

Погледнете към сцената в обора. Погледнете към хората в тази сцена. Погледнете Мария. Знаете ли как тя е започнала пътуването си към Витлеем? Първите думи, с които ангелът се обърнал към тях са били: “*Не бой се, Марио.*” Знаете ли защо ангелът ѝ е казал тези думи? Защото тя се е страхувала. Когато ангелът се явил в съня на Йосиф, той започнал съобщението си към него със същите думи: “*Не се страхувай.*” Йосиф се е страхувал. Мария се е страхувала, защото е забременяла незаконно. Тя приела това като Божий план за живота си. Нали разбирате колко трудно ѝ е било да вземе това решение. Йосиф също е чул думите: “Не се страхувай.” Колко ли е било трудно на Йосиф да поеме отговорността за една жена и едно дете, за което е знаел, че не е негово дете. Овчарите са били в полето през нощта, когато небесата се разцепили и те много се изплашили, но ангелът им казал: “Не се страхувайте.” Мъдреците пристигнали в Ерусалим и се изплашили от начина, по който Ирод е говорил с тях. Вгледайте се в сцената в обора. Всеки от присъстващите в обора е започнал пътуването си към Витлеем със страх. В един химн се казва: “Надеждите и страховете от цялата година се срещат в теб в тази нощ.” Ето това се случва на Рождество Христово. За много хора това е момент на борба между надеждата и страха.

Как Рождество Христово подсилва надеждата ни? Поради самата си природа, Коледата е свързана с чакане. Попитайте всяко дете кои са най-дългите 20 дни в годината. То ще ви каже, че това са с дните преди Коледа. Децата чакат. Това чакане е изпълнено с очаквания и предположения. Библията ни казва, че хората на Израел са чакали много дълго време, за да бъдат утешени, чакали са да дойде Месията, чакали са това дете. Чакането е част от житейския опит, който много от нас притежават. Чакане на диагноза, чакане на заплата, чакане в болницата пред реанимацията, докато вътре в нея някой скъп за нас човек се бори за живота си, чакане пред операционната, за да научим как е преминала операцията, чакане за кутия с лекарства, които се оказва, че трябва да пристигнат чак в Тайланд.

Тази сутрин в 5 часа синът ни Скот ни се обади от там, за да ни каже, че е получил лекарството си. Чакането е част от нашето обучение. Несигурността на чакането, когато липсата на информация предизвиква допълнително безпокойство и тревога. Библията ни казва, че онези, които чакат Бога ще обновяват силата си. Ако чакаме с увереността, че Бог ще изпълни обещанията си, че Той ще бъде абсолютно верен, че независимо от това, че чакането ни е изпълнено с нетърпение, определеното от Бога време е точно и безпогрешно. Поради това **надеждата означава, че ние очакваме, даже когато другите са загубили надежда. Надеждата означава, че ние се научаваме да бъдем търпеливи и издръжливи.** Апостол Павел казва, че “*надежда, когато се вижда изпълнена, не е вече надежда; защото кой би се надявал за това, което вижда*” (Рим. 8:24)? Тъкмо обратното, **Павел казва, че ние очакваме с търпение.** Надеждата, това е чакане на Месията. Светът се надява за най-доброто, но ние знаем, че Исус Христос е най-добрата надежда на света. Самото търпеливо чакане подсилва надеждата ни, защото знаем, че Бог ще се появи. Нашето мъка, даже страданието ни, може да подсили надеждата ни по време на Рождество Христово. Много хора страдат и тъгуват, но се преструват, че са смели. Вътре в сърцата си, по една или друга причина, те изпитват болка и притеснение. Някой ги е наранил, някой ги е предал. Те се изправят пред някакъв проблем,

който е малко забележим за останалите хора. Самото страдание може да подсили надеждата ни.

Можете ли да си представите как са пътували Мария и Йосиф до Витлеем? Аз получих поредния брой на списанието “Християнството днес.” На челната корица на това списание се намира най-реалистичната картина за раждането на Исус в обора. Вместо да бъде показана как седи на пода на обора, а бебето лежи в скута ѝ и тя го гледа със силен копнеж, на тази картина Мария е показана как лежи в родилна поза на пода, като се подпира с гърба си в стената. Изразът ѝ показва, че от дълго време се мъчи да роди. Косата ѝ е разрошена. Край нея стои Йосиф и я гледа загрижено и объркано, все едно че си казва: “А сега какво да правя?” Можете ли да си представите как са се чувствали Мария и Йосиф по време на това раждане? Как са се чувствали, когато Мария е започнала да ражда, а те не успели да намерят къде да се подслонят и Бог им осигурил този обор? По време на този труден период, Бог е бил с тях в личността на самото бебе. Овчарите са имали ангели. Мъдреците са имали своята пътеводна звезда, която сама по себе си е символ на надеждата. Прочетох отново описанието на раждането в евангелието на Матей и за пръв път осъзнах, че мъдреците не са имали възможност постоянно да виждат звездата. Те са виждали звездата на изток само от време на време, като понякога може би не са я виждали в продължение на много дни. Мъдреците отишли в Ерусалим, а когато тръгнали към Витлеем, те отново я видели. В Библията се казва, че те много се зарадвали. Тъй като не я били виждали от дълго време, те се зарадвали, че отново са установили контакт със звездата. Толкова често се случва така и с нашата надежда, особено когато страдаме. Ние съзираме намесата на Божията ръка. След това преминаваме през един много тъмен период, когато не виждаме нищо. Поради вярата си ние знаем, че надеждата ни няма да е напразна, че Бог още веднъж ще ни се открие в образа на звезда и на едно дете. Ние чакаме с търпение, но даже по време на страданието, ние сме изпълнени с надежда и сме в състояние да носим скрити раните си. Хенри Торо е казал: “**Огромното мнозинство от хората живеят в тихо отчаяние.**”

Свещеник в една епископална църква водел богослужението в Коледната нощ в църквата си. По време на служението той гледал лицата на присъстващите и забелязал колко много мъка и болка има в църквата му. Поради това, в края на службата спонтанно казал: “Ако искате да се помолите за изцеление на сърцето си, което е изпълнено с мъка и болка, ако имате главоболия, ако сте натъжени и искате да се помолите за излекуване на сърцето си, каня ви да отидем след службата в параклиса.” После обявил края на службата, на която присъствали около 1000 човека. После около 600 човека от тях отишли в параклиса, за да се помолят за изцеление на болките и за премахване на притесненията им. Има много болка и мъка по време на Коледата. Някой от нас знаят много добре, че това е така. Често пъти ние страдаме тихо и не споделяме мъката си с други хора. Библията ни казва, че Мария е пазела в сърцето си всички чуто и преживяно и е размишлявала безмълвно. Вярно е, че много хора имат трудности, мъка и болка по време на Рождество Христово. Ние имаме Спасител, който може да излекува сърцата ни. Рождество Христово подсилва надеждата ни, защото го очакваме търпеливо. Ние страдаме мълчаливо и усещаме присъствието на Бога в живота си.

Един много едър и силен мъж се оженил. На двамата с жена му им се родило момиченце. Мъжът имал хубава работа и нов дом. После се установило, че жена му е болна от левкемия и умряла точно преди Рождество Христово. Здравенякът и малката му 5-годишна дъщеря посрещнали Рождество Христово без своята съпруга и майка. Мъжът разказал какво се е случило през първата нощ след погребението, когато останали само двамата с дъщеря си. В стаята на момиченцето имало две легла и бащата решил да спи там заедно с дъщеря си. Детето лежало в едното легло, а бащата - в другото. Когато загасили лампата и мъжът си мислел, че детето е заспало, **той се разплакал беззвучно.** Тогава усетил, че малката му дъщеря станала от леглото си и дошла да легне при него. Бащата я повдигнал и я поставил на гърдите си. **Тя му казала: “Тате, нали все още продължаваш да ме обичаш, независимо, че е тъмно?”** Той ѝ казал: “Скъпа, аз те обичам.” Тя го попитала: “Тате, нали продължаваш да си тук с мен, даже когато е тъмно?” Той казал: “Да, аз съм тук с теб.” После дъщерята отишла в леглото си и заспала, а мъжът се замислил и се помолил: “**Отче, даже когато е тъмно, ти продължаваш да ме обичаш. Даже когато е тъмно, ти продължаваш да си тук до мен.**”

Рождество Христово подсилва надеждата ни, защото Бог е с нас. Той е Емануил, Бог е с нас. Има много неща, които се опитват да изпълнят сърцата ни с ужас, страх и мъка. Но самият факт, че Бог е с нас, ни помага да чакаме търпеливо. Всъщност, ние чакаме тъкмо него. Ние чакаме Емануил. Той ни дава способността да издържаме на страданията, през които преминаваме, защото Той е с нас. Ние не сме сами по време на страданието. Това е гаранцията, от която се нуждаем. Бог е с нас. Когато надеждите и страховете ни се срещнат по време на Коледата, ние отговаряме с надежда. Надеждата ни е подсилена, защото перфектната Божия любов прогонва страховете ни. Перфектната Божия любов се разкрива в личността на Христос, в това бебе, родено във Витлеем. Той е Емануил, Бог е с нас.

Усетили ли сте присъствието на живия Христос в сърцето си? Може би имате някаква болка, която трябва да бъде излекувана. За да стане това, вие трябва да се молите Христос да излекува сърцето ви. Може

би най-много от всичко имате нужда от църковен дом. Бог ви отправя покана – приемоте я. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Какво да правим с времето?

Екл. 3:1-11

Нека да прочетем един от най-известните откъси от Еклесиаст - Екл.3:1-11. Това е Божието Слово за хората Му. Вие знаете добре тези стихове от Библията. Чували сте ги по време на погребения. Чували сте и проповеди на тази тема. **Тези чудесни стихове от Еклесиаст ни дават ясна представа, че Бог вече е подредил живота ни, че е планирал живота ни така, че за всичко да има подходящо време и че Бог контролира всичко.** Когато разглеждаме този откъс, на нас ни се струва невероятно нещата да става случайно. Всичко – любов, омраза, война и мир, време за убиване и време за лекуване – се контролира от Бога. Наистина, тези стихове са израз на вярата във всеобхватния контрол и в грижите на Бога за хората.

Проблемът е, че когато четем този откъс, **ние оставаме с впечатлението, че ролята, която ни е отредена от Бога е твърде пасивна и че ние сме просто получатели на онова, което Бог е планирал да ни се случи.** Ние не съзираме в тези стихове инструкция или указания. Те ни създават представата, че сме намираме на сал, който се носи надолу по течението на реката. Ние не го управляваме. Някой път животът е като спокойна река. В такива моменти вероятно можем да се носим по течението и да оставим живота да си тече, както си иска. В тези случаи просто се носим по течението и позволяваме на реката да ни носи. **Когато стигнете мястото, където руслото на реката се стеснява и се появяват бързеи, тогава вече не можете да се носите спокойно по течението, защото се появяват водовъртежи и опасни скали, поради което трябва да гребете здраво, за да преодолеете силата на течението и да продължите в желаната посока. Ние не можем да контролираме течението на реката, но искаме да контролираме посоката на нашето движение.** Тази аналогия нагледно ни показва, какво очаква Бог от нас.

Тази събота се навършват три години от денят, който наричаме 11 септември. Мислим си за ужасната беда, която засегна живота на толкова много хора. Ние разбира се знаем, че понякога животът е труден. Днес жителите на Флорида изживяха такъв ден, когато бяха ударени от урагана “Франсис.” Когато кажем 11.09, ние разбираме, че за всяко нещо си има време и Бог е програмирал живота ни. Освен това **знаем, че има времена, когато нещата изглеждат напълно неуправляеми и тогава трябва да работим упорито, за да запазим равновесието си и да избегнем катастрофата.** Наскоро прочетох една листовка, в която се даваха указания как по-ефективно да използваме времето си и реших сега заедно да поразсъждаваме на тази тема.

Както знаете, през това лято живота в нашето семейство се промени, защото две от децата ни се ожениха и сега двамата с жена ми живеем в празно гнездо. Някой беше казал на едно приятелско семейство, че когато започнат да живеят в опразненото гнездо, живота им отново ще се изпълни с емоции. Приятелите ни потвърдиха, че наистина е така. Очевидно това е вярно. Както знаете, след сватбата на дъщеря ни Бетси, двамата с жена ми Клер имахме едноседмична почивка. Тя ни даде възможност да обмислим живота си след тези промени. Обсъдихме къде сме и какво трябва да направим. **Съгласихме се, че сега е момента да поставим ударението на собствения си брачен живот и да си обръщаме по-голямо внимание един на друг.** Решихме да поразработим върху нашия брак, не защото отношенията ни са лоши, а защото сега моментът е подходящ да посветим вниманието си на това.

Освен това решихме да почистим някои неща и направихме списък. На първо място поставихме домашния ми кабинет. Аз съм може би един от най-големите вещомани и съхранявам много неща. Често пъти си мисля, че ако бюрото на човека е чисто, това означава, че той не е натоварен достатъчно, след като няма недовършена работа. Очевидно такива хора си свършват цялата работа. Ако видите моето бюро в кабинета ми тук в църквата, вие ще се убедите, че никога не е имало случай, когато съм си свършил всичката работа..

Когато си почиствах кабинета, аз открих нещо много важно, което ще споделя с вас. Открих един дневник, който водех през първото лято, когато дойдох тук. Воденето на дневник е едно от важните черти на моя духовен живот и аз продължавам да го правя. Този дневник се оказа недовършен. Бях писал известно време и след това го бях изоставил. Ще ви прочета какво съм написал в него на следващия ден след 47-я си рожден ден през 1996. Тогава ходих до дома на тъща ми в Луйсвил, Южна Каролина, която току-що беше заболяла от болестта на “Алцхаймер.” Налагаше се да й отрежат един пръст на крака и двамата с нея отидохме при един лекар, **наречен д-р Пейн (болка), едно нещастно име за лекар.**

Чуйте какво съм записал в дневника си: “Въведох тъща си в чакалнята, където имах интересна среща с един младеж на име Роб. Аз винаги нося книга за четене, когато съм в чакалня и видях, че Роб също чете книга, която на външен вид беше доста износена. Когато се вгледах в нея, разбрах, че това не беше

обикновена книга, защото беше написана с Брайлова азбука. След като се запознах с него, аз го попитах какво чете и той ми каза, че е взел книгата от Анонимните алкохолици. Оказа се, че Роб работи в щатската библиотека за слепи и се беше научил да чете книги, написани с Брайловата азбука. Той ослепял, когато бил на 6 години, но още можеше да вижда във въображението си и сънуваше цветни сънища. Разказа ми, че е ослепял вследствие на изстрел в главата и израснал край военната база Форт Браг в Калифорния, а после се преместил в Южна Каролина. След като разбра, че съм пастор той ми каза, че всъщност е ослепял вследствие на това, че се е опитал да се самоубие. Тогава бил ужасно разочарован от живота, но сега се възстановявал. **В процеса на това се убедил, че някои хора никога не прощават, особено членовете на семейството му.** После продължихме да говорим за вярата и за Божията милост, за Апостол Павел и за неговата слепота, която вероятно е била този “трън в плътта”, за който пише. Накрая Роб каза: **“Научих се да вървя чрез вяра, а не чрез виждане.”** Спомняйки си за тази среща, аз също трябва да кажа, че се опитвам да живея чрез вяра, а не чрез виждане.

Когато проповядвах първата проповед от серията “Сянката на съмнението,” сред присъстващите в църквата бяха пратеници на една друга църква. Лерой Уилсън веднага ги забеляза, посрещна ги любезно и разбра, че са дошли на оглед, защото си търсят пастор. Разбира се, той им казал да не ме безпокоят. Пратениците си заминаха веднага след службата, без да разговарят с мен. Когато проповядвах втората проповед от същата серия, в залата отново имаше един пратеник на тази църква. Той отново не разговаря с мен и си замина веднага след службата. След време по телефона ми се обади член на ръководството на тази църква и ме покани за започна работа при тях като пастор. Аз веднага му отказах, като му обясних, че ние тук имаме толкова много работа за вършене и че съм на мястото, където трябва да бъда. Накрая му казах, че ще се моля за тях, за да си намерят свой пастор. След три дни той отново ми се обади и ми каза, че те са се молили и са сигурни, че аз съм човекът, който им трябва. Обясни ми, че църквата им е доста по-голяма от нашата, че имат телевизионно предаване и още много други хубави неща. Аз му отговорих: “Добре, трябва да се моля за това ваше предложение. Ще разговарям с жена си и ще се моля.” **Вече съм се научил, че когато човек получава покана да започне работа като пастор, най-малкото нещо, което трябва да направи е да се моли, ако предложението изглежда сериозно.** Когато след няколко дни ми се обадиха отново, аз им казах: “Не мисля, че съм подходящ да се показвам по телевизията. На мен ми е добре да проповядвам по радиото в нашата църква. Не искам да идвам във вашата църква.”

Аз взех решението да остана тук без никакви трудности. Погледнах сериозно на тяхното предложение, защото така би трябвало да направя. Решението, което взех за мен е акт на повторно потвърждаване на предишното решение. И други църкви са ме канили да отида да служа при тях, но трябва да ви кажа, че от 5 години към мен не се е обръщала друга Южно баптистка църква. Аз се отнесох към това предложение по-сериозно, молих се и го обсъдихме с Клер. Не искам да напускам тази църква, но не е важно това, което искам аз. **Важното е какво иска Бог.** За всяко нещо си има време.

Д-р Уилям Данфорт, от Университета “Вашингтон” в Сент Луйс казва, че когато четем Екл.3, е **възможно да си помислим**, че ролята ни е пасивна и просто трябва седим безучастно и да чакаме тези неща да ни се случат. Според него, **като християни ние трябва да знаем, че нашата роля е активна и ние трябва да гребем с всички сили през бързите на живота. Трябва да си задаваме въпроса: “Вярно е, че има време за всичко, но сегашното време за какво е?”**

Според мен, сега е времето да бъдем тук. Аз не искам да напуснем нашата църква като длъжници с неизплатени дългове. Знаем, че много от вас искат същото, защото то е важно за тях. Това е важно и за мен. Не искам да напуснем днес църквата, когато пред нас има толкова много шансове. Днес ръководството на църквата открива един дневен център за обслужване на бездомни семейства. Каква прекрасна възможност е това за онези от вас, които искат да участват в това служение! Ако сте прочели нашия информационен бюлетин за тази седмица, вие сте научили, **че в базата данни на нашата църква се съдържат имената на 2366 човека.** Това не са само членове, но и посетителите на нашата църква. Какво благословение! Колко шансове имаме! Уверявам ви, че Божията добра ръка е върху нас. Той име толкова много задачи за нас.

Аз самият трябва да открива какво трябва да бъде служението ми сега, когато съм на 60 години. Уверявам ви, че ми харесва да проповядвам, да обучавам, да се грижа като пастор, да съветвам хората и да посещавам болните в болницата. Обичам да правя това и съм много благодарен, че имаме толкова компетентен персонал в църквата. В същото време ние не сме свършени и има още много неща, които можем да правим по-добре. Знаем, че Бог има план за мен, за да може служението ми да излезе извън стените на тази църква. Радиопредаванията са една такава възможност. Почти всеки ден ми се обаждат хора, за да ми кажат колко голямо влияние оказват проповедите по радиото върху живота им.

Служението на писането е също много важно за мен. Това е нещо, което Бог иска да правя. Някои от вас са прочели колонката ми във вчерашния вестник. Получих много съобщения по ел. поща и обаждания за нея. Може би си мислите, че получавам голям хонорар за онова, което пиша. **Никога не съм получил пари за**

онова, което съм писал. Надявам се, че някой ден ще получи хонорара си, но това още не се е случило. Но аз не пиша само заради това. **Аз пиша, защото писането е друг начин да служа на по-голяма част от обществото.** Аз си мисля за нашата църква. Ако има време за всичко, ако за всяко нещо има определено време, тогава какво трябва да прави нашата църква сега? Какво е това нещо, което трябва да правим сега като църква? Уверявам ви, че Бог има много задачи за нас. Вече си споменах някои от тях. Помислете си за голямото мисионерско сърце на нашата църква. Помислете си за хората, с които нашата църква е влязла в контакт – от Югоизточна Азия, от Източна Европа, от Южна Африка и от много места в САЩ. **Бог очаква от нас да продължаваме да служим на другите в името на Христос.**

Погрешно е да считаме, че случилото се на 11.09 е трагедия само за САЩ. Спомнете си, че терористите атакуваха Световния търговски център, в който работеха хора от цял свят. Хора от много страни пострадаха от този вандалски акт. Не трябва да си мислим, че тероризмът е проблем само на нашата страна. Германия и Франция може да се заблуждават, че няма да се налага да се справят с него, но ви гарантирам, че руснаците знаят, че тероризма е и техен проблем. Наскоро в Русия терористите свалиха два самолета, а преди време държаха като заложници повече от 1000 човека в едно училище. Тогава загинаха 340 човека, много от които бяха деца. Терорът е страх и ние сме във война с тероризма. Уверявам ви, че тероризма и страха не могат да бъдат победени чрез война.

Тогава какво може да победи страха ни? Йоан пише за това в 1Йоан. **Съвършената любов прогонва страха.** Ако искаме да победим в тази война срещу тероризма, победата задължително трябва да бъде спечелена с любов. Победата трябва да бъде спечелена, защото хората обичат света така, както Бог го обича. Бог обикна толкова много света, че изпрати единствения си Син. Ние, които разпространяваме тази новина и които сме приели Христос като наш Спасител, сега имаме задачата да разпространим това съобщение до най-отдалечените кътчета на света. Ние трябва да отнесем това съобщение даже до хората, които ни мразят. **Ние трябва да притежаваме визия за целия свят.** Не трябва да мислим само за нашата църква, за нашата общност, за нашия щат и за нашата страна. **Най-добре е да изхвърлим думите “наш” и “наша” от мислите си.** В тях има твърде много претенции за собственост. **Трябва да си мислим за света, която е обичан от Бога и за хората, които са обичани от Бога.** Всеки човек, който се прекланя пред името на Исус Христос, трябва да направи всичко, на което е способен, за да докосва живота на хората с любов.

Има си време за всичко. Ние знаем как тече времето. Когато се намираме в период на големи промени в живота си, подобна на която е промяната, свързана с опразненото семейно гнездо, това ни предоставя прекрасна възможност да спрем, да се замислим и отново да преценим в какво време живеем сега. Време е всеки от нас отново да вземе решение да приеме Исус Христос като свой Спасител и Господ и да се подчини на божествената заповед да разнася по цял свят съобщението за любовта.

Всеки ден ни предоставя шанс да правим това. Хора като Роб, хора, които са взели погрешни решения, имат нужда просто да бъдат обичани. Хората, с които се срещаме всеки ден, имат нужда от милостиво докосване, от благосклонна дума и от любов. Тези неща са ни дадени на нас като благословия и като отговорност от Онзи, който ни обича повече от всичко, от нашия небесен Отец. Надявам се, че всеки клас от Неделното училище ще има достоен лидер и че вие ще вземете инициативата, за да стигнете до хората, които имат нуждата да са част от църковното семейство и са проявили интерес към нашата църква. Най-много от всичко ми се иска ние да бъдем хора, които се молят и работят.

Познавате ли Исус Христос като ваш Спасител? Приели ли сте Го като Господ в живота си? Началото започва от признаването на Христос. Ако вече сте направили това, но нямате църковен дом и църковно семейство, нашата църква ще ви приеме с радост. Ние не сме съвършени, но това е добра църква. Молим се в името на Господ Исус Христос. Амин.